

СВОБОДНИ В ХРИСТОС

Да се освободим от паяжината на правилата и ритуалите, за да пребъдваме в мира и безопасността, които ни предлага Божията милост.

от Сесил Хоок
(1918 - 2007)

превод от английски: Димитър Працинков
2002

Съдържание

Глава 1	Проблемът пред нас	3
Глава 2	Закон и принципи	6
Глава 3	Какъв е законът на Христос?	9
Глава 4	Защо любовта е най-важната заповед?	12
Глава 5	Нещо по-важно от закона	14
Глава 6	Законници	16
Глава 7	Практикуване на Християнската свобода	20
Глава 8	Евангелието и Христовото учение	24
Глава 9	Нашето учение	27
Глава 10	Фалшивите учители	30
Глава 11	Защо да се превръщаме в деноминация?	32
Глава 12	Да сме свободни от сектантството	34
Глава 13	Сектантско кръщение	35
Глава 14	Ограничената религия	37
Глава 15	Богослужение по принуда	39
Глава 16	Свободен израз – това е нашия отговор на Божията милост	41
Глава 17	Снижаване на процента на отпадналите	43
Глава 18	Спасението в различните епохи	45
Глава 19	Самотността на църквата	47
Глава 20	Този урок ме плаши!	49
Глава 21	Служители, които се превръщат в управници	51
Глава 22	Гъвкавост в организацията	53
Глава 23	Автономна или епископална	56
Глава 24	Свободно течащ поток	58
Глава 25	Какво иска Бог?	59

Глава 1

Проблемът пред нас

Ние сме разделени! Въпреки че в Христовите църкви много се молим за единство, ние продължаваме да се делим. Самото послание, което проповядваме с надеждата да създаваме единство, по своето естество е причина за разделението. Отделилите се части от тялото твърдят, че те са единствената истинска църква. Тези, които се намират в ляво гледат снизходително на онези, които са в дясно, а седящите в дясно порицават седящите в ляво. Но както намиращите се в ляво, така и намиращите се в дясно се противопоставят на всички останали, които не се определят като принадлежащи към Христовата църква. **Създаден е специален начин на мислене, който поражда и защитава това плачевно състояние. Той започва с законническия подход към Библията и оправдаването.** Според този начин на мислене, тъй като спасението ни е в зависимост от нашето правилно спазване на закона, всяко негово изискване трябва да се знае и да се прилага на практика в най-големи подробности. **Единството и приятелството се основават на общото приемане на догмата, която отхвърля всяка мисъл за единство в разнообразието. Този манталитет ще продължава да се фокусира върху различията и ще преувеличава различията, които се превръщат в причина за разделението.**

Достатъчно е човек да посети една от нашите дискусии в часовете за изучаване на Библията, за да разбере колко глупави са твърденията ни за доктринално единство. **Няма двама човека, които да са съгласни във всичко. Това е неизбежно.** За да подчертая тази истина, по-долу помествам един списък от сто неща, за които християните имат различия. **Ние продължаваме да живеем в църковно приятелство, независимо че имаме различия по толкова много неща. По този начин самата ни практика влиза в несъгласие с отказа да приемем идеята за единство в разнообразието.**

1. Начинът, по който се заклеваме.
2. Служене в армията.
3. Изпълнение на смъртното наказание.
4. Употребата на сила при самозащита или при защита на други хора.
5. Участие в политически избори.
6. Работа като правителствен служител.
7. Участие в политически дейности.
8. Начини на честване на Рождество Христово и Великден.
9. Разрешаване на нечлен на църквата да води църквата в молитва.
10. Вдигане на ръце по време на хвалението.
11. Обединяване на усилията с други църкви при осъществяване на някакви служения.
12. Пребиваването на Светия Дух.
13. Работата на Светия Дух.
14. Кръщение на Светия Дух.
15. Молитва за изцеление.
16. Светата Троица.
17. Специални благословии.
18. Как Бог отговаря на молитвите?
19. Постене.
20. Преводи на Библията.
21. Употребата на “Тебе” и “Ти” в молитвите.
22. Властта на старейшините.
23. Кой подбира и назначава старейшините.
24. Квалификация на старейшините.
25. Продължителност на мандата на старейшините.
26. Дали само старейшините трябва да ръководят даването на Светото Причастие?
27. Квалификация на дяконите.
28. Жени-дякони.
29. Включване на вдовици в списъка на хората, които са финансово поддържани от църквата.
30. Употреба на титлите “Старши” и “Доктор”, когато се обръщаме към други християни.
31. Дали мъжете да носят дълги коси?
32. Събиране на дарения по време на църковните събирания в делнични дни.

33. Намаляване на осветлението в църквата по време на общата молитва.
34. Дали да се пее, докато се носят символите на църквата?
35. Употребата на църковни сгради за светски дейности.
36. Употребата на икони на Исус.
37. Употребата на такива символи като кръста.
38. Употреба на камбанарии и витражни прозорци.
39. Употреба на термина “Неделно училище”.
40. Употребата на кутии за събиране на дарения, които преминават край присъстващите.
41. Хранене в църковната сграда.
42. Основания за отстраняване на членове от църквата.
43. Подпомагане на училища с църковни средства.
44. Развод по някаква причина.
45. Повторно сключване на брак на разведен християнин.
46. Дали проповедник може да узакони новия брак на разведен християнин?
47. Дали християните могат да сключват брак с нехристияни?
48. Дали проповедник може да узакони брака между християнин и нехристиянин?
49. Употребата на музикални инструменти по време на църковни сватбени церемонии.
50. Метод и вид на вдъхновяване при написването на Библията.
51. Повторно кръщаване на членове на баптистки и христови църкви.
52. Петте съставни части на богослужението.
53. Употребата на хорово пеене, на хористи, квартети, соло изпълнители и т.н.
54. Предлагане на Светото Причастие всяка неделя.
55. Предлагането на Светото Причастие от нечлен на църквата.
56. Обединение на расите.
57. Пушенето.
58. Пълно въздържание от употребата на алкохол.
59. Членуването на християни в обществени организации.
60. Участие на членове на църквата в обществени акции за събиране на дарения.
61. Употреба на литература в часовете за изучаване на Библията.
62. Младежки ръководители, младежки лагери, младежки семинари.
63. Дали светът е бил създаден за шест земни дни?
64. Обсегът на еволюционното развитие.
65. Организиране и финансиране на християнски болници.
66. Награди и награждаване на църковни активисти.
67. Обсъждане на религиозните проблеми.
68. Служители-учители, служители-водачи на хвлението и т.н.
69. Благотворителност и подпомагане само на членове от църквата.
70. Формулата за “кръщението.”
71. Каква е формулата на признаване на греховете преди кръщаването?
72. Повдигане на съдебен иск срещу друг християнин.
73. Посвещаване на бебета на Христос.
74. Подписване на молби към църквата за финансова помощ.
75. Църковни домове, стопанисвани от старейшини или от ръководен съвет.
76. Танцуване.
77. Разрешено ли е на жените да носят къси панталони?
78. Разрешено ли е на жените да носят къси панталони в църквата?
79. Разрешено ли е на момичета да водят молитвата по време на семейни молитви?
80. Разрешено ли е на момичета да водят молитвата по време на младежките църковни срещи?
81. Ръкопляскане по време на хвалението.
82. Купуване на кафе, чай и безалкохолни напитки с църковни средства.
83. Сегашната дейност на демоните.
84. Аплодиране по време на църковната служба.
85. Употребата на името на Бога без особена нужда.
86. Употребата на синоними на Божието име без особена нужда.
87. Употребата на противозачатъчни средства.
88. Аборт.
89. Осиновяване на незаконно родено дете.

90. Дали жените могат да работят извън дома?
91. Дали децата да изучават Библията?
92. Звучно целуване на децата по време на службата.
93. “Това което е писано да стане, ще стане”.
94. Възкресение в човешко тяло.
95. Дали ще се познаем един друг на небето?
96. Степени на награди и наказания.
97. Дали небето и ада са буквално съществуващи места?
98. Правила за обличане на хората, участващи в поднасянето на Светото Причастие.
99. Дали Исус се е върнал на земята през 70 год от н.е.?
100. Името на църквата.

Няма съмнение, че вие можете да добавите и други неща към този списък. В по-голямата си част той е заимстван от списъка на Патрик Филип, публикуван в майският брой списанието “Mission Messenger” от 1971 год. **Колко абсурдно е да искаме да бъдем доктринално обединени, при положение че е няма изгледи да съществува даже една малка църква, чийто членове да са в пълно съгласие относно всички тези неща?**

Освен тях съществуват други “големи” въпроси, по отношение на които ние сме демонстративно разделени и поставяме събратята си в различни деноминации и секти. Патрик Филип е направил списък на 30 въпроси, породени от доктринални различия. Аз знам за разделения, основаващи се на следващите доктринални различия:

1. Използването на класовете на Неделното училище.
2. Използването на жени като учителки в Неделното училище.
3. Използването на обща чаша за вино за Светото Причастие.
4. Представите ни за пред-хилядолетието.
5. Коопериране на църквите за осъществяване на евангелизаторски мисии.
6. Финансиране на християнски сиропиталища от църквата.
8. Говорене на езици.
9. Готвене и ядене в църковната сграда.
10. Система за “разпределение на пасторите”.
11. Използването на инструментална музика в богослужението.
12. Използването на мисионерски, благотворителни и други видове социални организации с цел осъществяването на християнски дейности.

Създавайки подобни спорни неща, ние започнахме да цепим косъма на две в желанието си да служим на Бога на софистите. Ние сме искрени, но тъй като сме или невежи или интелектуално нечестни, ние усукваме и прилагаме неправилно Писанието, за да подкрепим нашите съперничества. **Привързахме се към догматичните начини на мислене.** Целите на Бога изразени в Неговите указания бяха затъмнени от подчертаването на изискванията на закона. **Привързването ни към случайно подбрани подробности често пъти се превръща в нещо по-важно от любовта,** без която не бихме могли за бъдем взаимно свързани. **Доктрината, а не Спасителят се превърна в наш център.** Привързаността ни към педантичността ограничава свободата на другите. Ние не вярваме на другите хора със свободата, която ни дава Христос. Ние станаме осъждащи и отхвърлящи и си присвоихме едно име, за да се различаваме от другите. **Милостта на Бога беше ограничена до границите на нашите постижения.** Ние продължаваме не само да се разделяме, но и да пречим на единствено вярното единство. Докато не променим гледната си точка, ние ще продължаваме по този погрешен път.

Тъй като повече от 40 години съм служил като пастор и продължавам да се уча, за мен стана очевидно, че имаме нужда от значителна промяна на посоката на нашето движение. Обаче сектантската ни философия и подход ни дава малки възможности за промяна. Ние бяхме прави във всички важни неща! **Научих, че не е разрешено да се казва цялата истина от амвона. Когато финансовата обезпеченост на семейството на проповедника се намира в зависимост от всяка нова мисъл, която той проповядва, за него е лесно да се досети,** че е по-добре да изчака, **а не да я казва.** Но колко дълго трябва да чакаме? Годишите отлитат и възможностите ми на земята са ограничени. Трябва ли да чакам следващото поколение да говори, защото на мен ми липсва смелост да го направя? Трябва ли да позволим да бъде увековечена погрешната ни посока на движение? Някои хора са изживели смело живота си. **Аз също съм длъжен да говоря открито!** Искам да направя всичко, което е по силите ми, с цел да коригирам посоката на движение на онези, които в продължение на целия си живот съм водил в погрешна посока. **Надявам се, че съм готов да платя цената.**

Въпреки, че тази книга е моят любовен спор със скъпи за мен хора, тя не е отрицателно насочена или оскърбителна за тях. Има позитивни решения. Поради това останете с мен, докато четете следващите глави и нека Бог да ни благослови, докато извършваме заедно това проучване.

Глава 2

Закон и принцип

Защо имаме толкова много заповеди и указания от Бога? Дали Бог притежава някакъв егоистичен интерес, който е задоволяван от това, че Той ни товари със Своите изисквания и забрани? Дали Бог има проблем с егото си, който го принуждава да изисква “Хей, хора на земята, заповядвам ви да ми пеете хваления?” Законодателите на щата Тексас издадоха един закон, според който всеки автомобил, регистриран в щата, е длъжен да притежава надпис, залепен на челната стъкло от страната на шофьора. Този закон беше създаден, защото някои от нас не са достатъчно отговорни, за да поддържат колите си в добро техническо състояние. Законът е за доброто на собственика на колата и на другите, които могат да бъдат засегнати от нейното движение по пътя. Поради което законът е за доброто на всички участници в движението.

Да си представим, че законодателите изработят друг закон, който да изисква на челното стъкло на колата от страната на шофьора да се залепва една зелена звезда. Целта на този закон би могла да се обясни така: “Ние създадохме този закон просто за да ви накараме да разберете, че имаме властта да издаваме закони. Ние искаме да поставите тази звезда просто защото ви казваме да го направите.” Това би бил един деспотичен закон. А след следващите избори в законодателното събрание ще има свършено нови хора! Законите по принцип произтичат от властта, за да имат някаква задължителна сила. Но въпреки това, законите не трябва да бъдат ярка демонстрация на властта. Законите трябва да се създават в полза и за предпазване на управляваните. Всеки закон се основава на някой добър или морален принцип. Заповед, която не се опира на някой принцип е каприз, което задоволява единствено нечия деспотична воля.

Законите на Бога не представляват капризна демонстрация на власт. Неговите заповеди нямат за цел да задоволяват прищевките на някакво егоцентрично божество. Неговите закони се опират на принципа на онова, което е добро за човека и е праведно за Бога. Заповед, която съответства на някой принцип може да съдържа елементи на капризност, като например изборът на Бога седмият ден от седмицата да бъде честван като Събота. Заповедите само насочват и облекчават приложението на принципите, с които са свързани. Погрешно е да се счита, че заповедите поставят началото на ритуалите за значението на жертвоприношението. Всъщност заповедите на Бога насочват човека да получава милостта и да израства в милостта на духовното царство и да живее с пълната отговорност за ближния си в моралното царство.

Принципът е по-широкообхватен и по-голям от заповедта. Човекът притежава склонност да подчертава изискванията на закона и да подценява или да не може да съзри принципът, на който се опира закона. Това е проява на законничество. Например, Десетте Заповеди не са били израз на каприз от страна на Бога, а са се основавали на принципи, въпреки че израилтяните са ги възприемали като проява на каприз. В първите три заповеди Бог казва: “Обичам ви и искам да ми бъдете най-добрите приятели.” От четвъртата до десетата заповед Той казва: “Обичайте се помежду си и се уважавайте.” Четвъртата заповед “Помнете Съботния ден и го почитайте като свят,” на пръв поглед няма нищо общо с деветата заповед. Обаче това е двойна заповед и ни насочва в две посоки – към Бога и към човека. В нея Бог казва: “Помнете духовната си връзка с Мене, помнете и за достойнството и за целта, с която е създаден човека.” Юдеите са приемали заповедта за Съботата като най-висш и капризен израз на волята на Бога. Те се стремели да съставят правила за спазването на тази заповед, но са подценявали или не са успявали да разберат принципите, върху които се е основавала тази заповед и чието изпълнение е имала за цел да наложи.

Гледна точка към закона

Един човек демонстративно не се подчинил на Бога и бил осъден на смърт, защото в Събота събирал дърва за горене (Чис. 15:32-36). Но Исус погледнал на закона от правилната гледна точка. Той счел, че грижата, оказана на някоя овца е по-важна отколкото забраната да се работи в Събота (Мат. 12:9-12). Той обяснил: “*Съботният ден беше създаден за хората, а не хората – за съботния ден.*” Законът е бил създаден в изгода на човека, а не човекът е бил създаден, за да се приспособява към някакъв деспотичен закон. Има две нива на отговорност. Един шофьор минава покрай училището с намалена скорост и повишено внимание, защото е загрижен за невинните деца. Друг човек безгрижно преминава покрай училището с висока скорост. Поради това се налага да се постави пътен знак, който ограничава скоростта до 30 км/час и наблизо трябва да се намира полицаи, за да подсилва задължителността за спазването на това ограничение. Тъй като вторият шофьор не поема отговорността си, той трябва да бъде принуден да я поеме

чрез закона. Павел обяснява че “законът не е предназначен за праведните, а за онези, които го нарушават, за непокорните” (1Тим. 1:9). Първият шофьор няма нужда от закон. Законът е създаден за втория човек.

Има две нива на подчинение. Например, един човек имал двама сина, които излизат на срещи с приятелките си. На всеки от тях той казал: “Прибирай се рано, моля те да не закъсняваш.” По-зрелият от синовете разбрал, че майка му и баща му не биха заспали преди да се върне у дома, а и самият той на следващата сутрин трябва да ходи на училище. Поради което този син се върнал в един много разумен час. По-незрелият син се върнал в 2 часа след полунощ. Когато му била направена забележка за закъснението, той възкликнал: “Татко, ти не каза кога точно да се прибера! Не знам кое за теб е “рано” и кое е “късно.” За този син бащата трябва да направи един твърд закон: **Прибирай се в 22 часа, иначе ще бъдеш наказан!** Единият син е оценяван чрез принципа, а другият – чрез точно описан закон.

От този пример разбираме двете нива на отговорност и подчинение в Божието семейство. Нашата незрялост е очевидна. Често пъти ние претърсваме цялото небе и цялата земя, за да открием всички законни изисквания и ограничения. Ние ги обсъждаме, спорим, изказваме мнението си, оценяваме ги и сме толкова критично настроени в желанието си да ги разберем, че цепим косъма на две, **но в същото време пропускаме да видим принципа, който Бог е имал предвид.** Често пъти там, където липсват подробни указания от Бога, с помощта на измамната си логика ние си съставяме свои правила. А когато всичко останало не успее да свърши работа, ние сме изобретили властта на старейшината, чиято цел е да изработва и да налага съобразени със закона правила. Това е чиста проба законничество. Подобен подход ще ни кара да се чувстваме объркани, поробени и разделени.

Исус е говорил срещу онези, които искат да се спасят чрез стриктното спазване на изискванията на закона. Книжниците и фарисеите са били толкова стриктни в спазването на закона за даването на десетък, че не пропускали да даряват в храма даже такива пролетни билки от градините си като джоджен, копъра и кимиона (Мат. 23:23; Лука 11:42). Указанията на Бога относно даването на десетък не са ни дадени, защото Той има нужда от храна или от пари, нито пък защото Бог е искал да постави товар върху човека, за да го изпита. **Бог е искал да даваме десетък заради доброто на хората.** Фарисеите са търсели указания относно това как технически да спазват закона, а е трябвало да използват онова, което притежават, за да се постигнат целите му: разширяване на територията на любовта, милостта, справедливостта и вярата, заради което всъщност Бог е разпоредил да даваме десетък. Като са спазвали закона, те се стремели да бъдат оправдани, **а е трябвало да се стремят да се постигнат целите на закона.**

Не трябва да живеем просто като се подчиняваме на заповедите, **а с цел да извлечем ценността от онова, което ни е заповядано да направим.** Наистина чистата вяра в спасението чрез изпълнението на закона (чрез добрите ни дела) е тази, която мотивира човека да се подчинява на заповедите просто защото са заповеди. Човекът, който има като своя главна цел милостта, справедливостта, вярата и любовта, изпълнява принципа и не се нуждае от закона, който да му каже каква част от доходите си да използва за тяхното постигане. **Такъв човек е неподвластен на изискванията на закона, защото притежава принципите, които са записани в сърцето му.** Бог иска ние да се събираме, за да се обучаваме взаимно. “*Какво да правим тогава, братя и сестри? Когато се съберете, един има псалм, друг – поучение, трети – откровение, един говори чужд език, а друг обяснява думите му. Всичко това трябва да се прави за укрепването на църквата*” (1Кор. 14:26). Когато се събираме, ние се молим един за друг, учим се един друг, поучаваме се един друг чрез пеене, помагаме си взаимно и проповядваме изкуплението на греховете ни. Но има твърде много случаи, когато обясняваме важността на църковните събирания с това, че са ни заповядани, **а не защото по този начин изпълняваме целите, които Бог е имал предвид.** За да подсилим законното изискване да се събираме, ние даваме власт на старейшините да определят законното време за събиране. Но ако съумеем да повишим духа на нашите събирания с цел да повдигат и подкрепят посетителите, това с много по-голяма сигурност ще изпълни целите на събирането, отколкото формално да изискваме от хората да присъстват.

Няма много заповеди

Наистина ние не сме получили много заповеди от Бога. Ние сме насочвани в действията си поне по седем начини: (1) ясна заповед; (2) молби; (3) призови; (4) риторични въпроси; (5) потвърждения, че лично сме приемани от Бога; (6) посочване на условията и (7) съвети за изгодност. Нито едно от тези неща не ни налагат някакво условие или ограничение, ако не благоприятстват действието на някой принцип в изгода на човекът, към който е отправена съответната заповед или инструкция.

В Новият Завет има много указания. Ние със сигурност не изпълняваме всяко едно от тях. Как бихме могли да оценим, кои от тях са задължителни за нас? Не винаги е лесно да се преценява, поради което не трябва да бъдем твърде догматични. Дължни сме да търсим принципите. Не би трябвало да се подчиняваме на нито едно учение или заповед, в случай че те не са насочени към достигането на някаква принципна цел. Това ни отвежда до изненадващото и вълнуващо заключение: **Нашето поведение трябва да се ръководи от принципите, а не от заповедите.** **Ако една заповед не се основава на някой принцип, тя не е заповед.** Онези,

които са незрели, може би предпочитат да бъдат ръководени чрез заповеди и да искат да получат точни указания. Но по-зрелите ще се стремят да постигнат доброто, чието достигане е облекчено от директивата, а не биха се опитвали да трупат точки в сметката на праведността, като се опитват формално да спазват закона. **Различията в подхода ще определят дали ще получим одобрение или ще бъдем отхвърлени от нашия Спасител.** Тъй като много искрени тълкуватели на Библията считат, че случайни исторически подробности, които те възприемат като примери, имат същата задължителност, каквато имат заповедите и законите, нужно е да се запитаме, кои примери са задължителни за изпълнение. Кои от следващите девет примери свързани с приемането на Светата Трапеза са задължителни? В Новият Завет пише, че тя е била ядена (1) през нощта; (2) на втория етаж; (3) по средата на седмицата; (4) по време на друго ядене; (5) не са присъствали жени; (6) имало е един неначупен хляб; (7) хлябът е бил безквасен; (8) всички са пили от една обща чаша; (9) пили са вино, а не гроздов сок, тъй като по това време на годината не би могло да има пресен гроздов сок. Кои от тези примери са задължителни?

Случайни подробности

Нито един от тези примери не е задължителен! Всеки пример показва как можем да се подчиним на една заповед или как може да се изпълни един принцип, но съвсем не е задължително примерът да показва единственият начин, по който това може да се направи. Върховенството и задължителното за изпълнение се съдържа в заповедта, а не в примера за нейното изпълнение. Например, примерът с Филип, който е кръстил евнуха в локвата не е задължителен модел, по който трябва да се извършва кръщаването. Този пример само онагледява смисълът на гръцката дума *baptizo*, използвана в заповедта да се кръщава. В Библията има много примери за действия, които не са задължителни за изпълнение от наша страна, защото не онагледяват никаква заповед или принцип. Примерът на Филип, който е тичал край каретата, в която се е возел евнуха не е задължителен пример за начина, по който трябва да изпълняваме Великото Поръчение. Онези, които считат, че примерите са задължителни, проявяват висока избиращелност по отношение на примерите, които избират да изпълняват.

Всичко, с което се занимаваме в този урок може да се илюстрира много добре с примера за Светата Трапеза. Исус е казал: *“Правете това, за да ме помните”* (Лука 22:19). Това не е заповед, породена от някакъв каприз или прищявка. Тази заповед има цел да не забравяме Исус или да не започнем да си мислим, че сме праведни. Целта на тази заповед е да помним за изкуплението, което е основата на вярата ни и този спомен винаги да бъде жив в съзнанието ни. **Ние приемаме Светото Причастие не защото трябва да изпълним една заповед, а за да получим сила и да дадем израз на вярата си в изкуплението.** Правейки това, ние сочим към смъртта на Христос, докато Той се върне и се окажем в единството на тялото Христово. **Ако целта на приемането на Светото Причастие е да ни накара да си мислим за изкуплението,** тогава какво значение има в кой час на деня, или в кой ден от седмицата приемаме Причастието, дали го правим два пъти дневно или няколко пъти през седмицата? Какво ни интересува, дали приемем гроздов сок или вино или дали хлябът е безквасен или е направен с квас? Как би могла да е важна последователността – дали вземаме хляба преди или след молитвата, дали първо ядем от хляба, а после приемем виното или и двете биват поднасяни едновременно? Такива подробности нямат нищо общо с целта и смисъла на участието в Светата Трапеза. Ако човек извлече полза от подобно припомняне в сряда вместо в неделя, може ли то внезапно да се превърне в проклетие, а не в благословие? В много от молитвите, изречени по време на Светата Трапеза се казва: “Нека да приемаме Светото Причастие по начин, който е приемлив и приятен в очите на Бога.” Какво имаме предвид с подобно желание? Мисля си, че ние най-общо искаме да кажем, че Исус ни е заповядал да извършваме една задължителна процедура, състояща се от правилни елементи, които трябва да бъдат вземани по правилен начин през правилния ден с участието на правилните хора и т.н. и нашата молитва е да не стане така, че по някакъв начин да не се подхлъзнем и по някаква техническа причина да не ядем и да приемем унищожението на душите си.

Подобни примери са демонстрация на усилията да изпълняваме законните изисквания, като се подчиняваме на заповедта, докато всъщност би трябвало да опресняваме спомена си за Исус. Някои хора може да протестират: “Но на нас ни е заповядано да разчупваме хляба в първия ден от седмицата.” Къде се намира тази заповед? Исус много лесно би могъл да постави такова условие, но Той не го е направил! Тази заповед е плод единствено на нашето законническо мислене. Със сигурност ние не сме оставени да събираме информацията късче по късче, за да си съставим представа по такъв важен въпрос. А какво да кажем за Троицата? В Деяния 20:7 се казва: *“В първият ден на седмицата, докато се бяхме събрали, за да разчупим хляб...”* В първият момент ние приемаме, че това разчупване на хляба представлява вземане на Причастие, а не някакво празнично угощение или обяд с приятели. Въпреки че няма доказателства за това, с цел изясняване на проблема ние ще приемем, че това е представлявало вземане на Причастие. Но приемането, че те са се събрали на Света Трапеза не е доказателство, че те са се събирали по същия начин и по-рано или че са продължили и след това да се събират така. С изключение на тази конкретна седмица

няма друго доказателство, че вземането на Причастието е било правено по този начин. **Това е единственият случай, в който разчупването на хляба се свързва с първия ден от седмицата!**

Даже за Светата Трапеза няма ясен пример, че е била ядена през първия ден от седмицата. Ако християните в Трояда са се събирали в съответствие с римският (и нашият) начин на насрочване на срещите, те са се срещали да ядат във време, което съответства на нашите вечери в неделя, но не са започвали да се хранят преди полунощ, тъй като Павел говорел много продължително. Ако са следвали юдейският календар, някогашните християни са се срещали във време, което съответства на нашата събота вечер. Правилно ли е и ние да се събираме в събота вечер или след полунощ между неделя и понеделник? Ако се опитвахме да бъдем праведни чрез спазването на законните изисквания, това би трябвало да е от жизнено важно значение за нас. Но ако искаме да постигнем целта на вземането на Светото Причастие, тези подробности се превръщат в пренебрежимо незначителни. Ние не се събираме, защото се подчиняваме на заповеди или следваме примери, а за да си припомним, че Исус умря за нашите грехове.

Това не е ровене в дреболии

Аз знам, че атакувам “свещените” крави. Моля ви да не считате, че съм непочтителен. **Аз изваждам на показ нашата интелектуално нечестна употреба на лъжливи аргументи с цел да подкрепим твърденията си за законна праведност.** Всички наши традиционни процедури не се основават на заповеди, основаващи се на принципи или на примери, основаващи се на заповеди. Това не е ровене в дреболии. Искрените фарисеи са се стараели с всички сили да спазват заповедта за даване на десетък даже в най-незначителните й подробности. По този начин те добивали самочувствието, че са праведни, но не успели да разберат целта на заповедта за даване на десетък. **Нейната цел е била да се разширява влиянието на справедливостта, на милостта, на вярата и на любовта.**

Тъкмо това е искал Бог от тях, а не формално да се подчиняват на заповедта за даване на десетък. Исус отправил проклятие върху тях, защото разбирали погрешно целта на тази заповед. Ако следваме техния пример, Той не би бил по-доволен и от нас. **Аз съм Негов ученик от 50 години** и съм възпитан в “най-стриктната секта на фарисеите.” От много години съм обучаван на всички стари аргументи. Моята трудна борба беше да вземан искрено Светото Причастие. Най-искрено съчувствам на всеки, който бъде шокиран от тези разсъждения. Обаче, когато светлината започне да прониква, много други въпроси ще придобият нов и по-богат смисъл и мога да ви уверя, че вие ще започнете да вдишвате свежия въздух на свободата в Христос.

Глава 3

Какъв е законът на Христос?

“Носете заедно товарите си и по този начин ще се подчинявате на Христовия закон” (Гал. 6:2). Но какъв е законът на Христос? Исус ни уверява: *“Законът беше даден чрез Моисей, но благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос”* (Йоан 1:17). Павел е казвал на последователите: *“Защото по Божията благодат сте спасени чрез вярата и това не идва от вас самите, а е дар от Бога. То не е резултат от нечие дело, така че никой не може да се хвали с това”* (Еф. 2:8,9). Милостта на Бога се е появила, за да ни учи (Тит 2:11,12). **Евангелието – това е съобщението за милостта, в което човек трябва да повярва, за да се спаси** (Марк 16:15,16). Ние сме спасени поради милост, а като се подчиняват на закона на Моисей, хората се стремят към спасение чрез изпълнение на закона. Съществува силна склонност християните също да се стремят към праведност, като спазват някаква система от правила и закони.

1. МОЖЕ ЛИ ЧОВЕК ДА БЪДЕ СПАСЕН ЧРЕЗ ДЕЛАТА НА ЗАКОНА? Павел дава определено отрицателен отговор на този въпрос. *“Никой няма да бъде оправдан пред Бога заради подчинение на закона, защото законът само показва греха ни”* (Рим. 3:20). *“Но знаем, че човек става праведен пред Бога не като спазва закона, а като вярва в Исус Христос”* (Гал. 2:16). *“Не отхвърлям Божия дар, защото ако правилното взаимоотношение с Бога се постига чрез закона, Христос умря напрасно”* (Гал. 2:21). *“Ясно е, че никой няма да стане праведен пред Бога чрез закона”* (Гал. 3:11).

Законът притежава слабост, **защото може да носи смърт, но не е живот.** Той е показал, че никой не е безгрешен (Евр. 7:18,19). Законът обещавал живот, но се оказало, че носи смърт (Рим. 7:10), защото от човека се изисква да спазва всичко писано в закона, иначе ще бъде проклет (Гал. 3:10), а никой не би могъл да спазва закона напълно. Поради което всички са осъдени на смърт.

Същата слабост не позволява на който е да е друг закон да спасява. **Законът няма силата да спасява.** Йоан ни уверява, че всички хора са грешни (1Йоан1:8-10). Яков добавя: *“Защото ако някой спази целия закон, но не се подчини на една единствена заповед, той става виновен в престъпването на всички заповеди”* (Як. 2:10). Ако спазваме 99% от изискванията на закона, но се провалим с останалия 1%, какво ще се случи? Ние се връщаме отново в началото на кота нула! **Поради което всичко може да се направи само по милост!** Ако човек иска да бъде спасен, това задължително става само по милост. Човек не може да бъде спасен, защото изпълнява част от изискванията на закона, а останалата част от спасението да бъде по милост. Ако милостта можеше да спасява само до частта, в която човек е способен да спазва закона, тогава никой няма да бъде спасен. Ако човек можеше да спазва всички изисквания на закона, той не би имал нужда от милост. Традиционната подкрепа, която оказваме на човека, който не успее да спазва всички изисквания на закона е *“Опитвай се по-упорито!”* Чрез самото изричане на тази устна проява на милостта ние разочароваме християните, защото им казваме, че са длъжни да стигнат до спасението чрез спазването на всички изисквания на закона или да съберат изискващите се точки, независимо за какво става въпрос. Твърдението за оправдаване чрез спазване на закона е *“другото благовестие”* от Гал. 1:6-9. Но всяко усилие насочено към оправдаване чрез законни средства означава да се лишаваме от възможността да получим милостта (Гал. 5:4). **Милостта не е съставна част на закона.**

Една система от закони не заменя друга система от закони. Законът беше даден на хората чрез Моисей; милостта и истината дойде чрез Исус. **Милостта и истината не представляват система от закони, която замества старата система.** Бог не ни е изпратил друг закон, Той ни изпрати Своя Син, в който можем да бъдем оправдани. Павел обяснява на спасените хора: *“Грехът няма да господства над вас, защото живеете не под закона, а под Божията благодат”* (Рим. 6:14). Моля ви да прочетете Рим. 3:20-28 и ще видите, че оправдаването извън закона се получава по милост, като безплатен дар за онези, които вярват. Праведността не се постига чрез спазването на закона, тя е безплатен дар (Рим.5:17). Моля ви да прочетете и един дълъг пасаж - Гал. 3:23 – 4:7 – за да научите, че сега е дошла вярата, че настойникът повече няма власт над нас и че Бог ни е изпратил Своя Син, а не някакъв друг законен настойник. **Отношенията ни с Исус са лични, а не основаващи се на някакъв закон.**

2. КАКВА Е ПРИРОДАТА НА ОТНОШЕНИЯТА НИ С БОГА? Духът създава нови създания в Христос. *“Но сега, след като умряхме за закона, които пленници бяхме, ние сме освободени от него. Сега служим на Бога по нов начин, ръководени от духа, а не по стария начин – според писания закон”* (Рим. 7: 6). Тези нови отношения се постигат чрез новото раждане (Йоан 3:3). Благодарение на тези нови отношения всички ние сме синове на Бога чрез вяра (Гал. 3:26). В тези нови отношения животът ни става скрит с Христос в Бога (Кол. 3:3). Тези отношения не се основават на закона, а са духовни отношения.

Ние влизаме в договорни отношения. Бог е сключил договор с Авраам и го е подпечатал чрез обрязването (Бит. 17:9). По-късно ни беше даден закона, за да направлява хората, за които се отнася договора (Чис. 4:4). Законът не е договор на обещанието, нито пък прави хората да се превръщат в обект на договора. **Новият Завет е подпечатан в нас от Светия Дух** (Еф. 1:13). Това става когато получаваме Светия Дух по времето на подчинението ни на благата вест. Другите учения са ни дадени, **за да направляват** онези хора, които са в договорни отношения с Бога. **Новият Завет не е писан закон.** Павел пише, че Бог *“ни направи способни да служим на нов завет, който е основан не на писан закон, а на Духа, защото писаният закон убива, а Духът дава живот”* (2Кор. 3:6). В Евр. 8:7-8 се подчертава, че Новия Завет не е като Стария, защото вместо върху камък или хартия той е написан в сърцата ни. Как е възможно закона да бъде записан в сърцата ни, при условие че не сме под закон? Когато казваме, че не сме под закон, това не означава, че не сме подчинени на Христос и на върховната воля на Бога. Законът има поредица от значения. Той може да бъде система от закони, която изисква безпогрешно подчинение. Освен това закона може да бъде някакъв принцип за действие. **Ние сме оправдани чрез принципа на милостта чрез вяра** (Еф. 2:8-9; Рим. 3:27-28; 8:1-2). **Тази милост активира любовта ни.**

3. КАКВО Е ПРАВИЛОТО НА ДЕЙСТВИЕ НА НОВИЯ ЗАВЕТ? Новото правило е любовта, която Бог в своята милост възбужда в сърцата ни. *“Божията любов се изля в сърцата ни чрез Светия Дух, който ни беше даден”* (Рим. 5:5). *“Ние обичаме, защото Бог пръв ни обикна”* (1Йоан 4:19). Пръв Бог е приложил принципа на любовта в действие, като е написал Своя закон в сърцата ни. Създадената от Бога любов е ключът, с който се отключва робската верига на всеки друг закон. *“Не допускайте никакъв дълг към никого, освен дълга да се обичате един друг, защото който обича другите е изпълнил всяко изискване на закона. Защото заповедите: “Не прелюбодействай!” “Не убивай!” “Не пожелавай това, което не ти принадлежи!” както и всички други заповеди се съдържат в думите: “Обичай ближния си като себе си!”* (Рим. 13:8-9). **Любовта изпълнява изискванията на Бога. Тя ни освобождава, а законът ни поробва.** *“Христос ни освободи, за да живеем в свобода. Затова останете твърди и не допускайте отново да ви поробят”* (Гал.5:1). Павел отново подчертава тези неща в Гал. 5:13: *“А вие, братя и сестри, бяхте*

призовани от Бога да живеете в свобода. Но нека свободата ви не бъде повод да угаждате на грешната си природа – вместо това с любов служете един на друг. Защото целият закон се свежда до едно единствено изречение: *“Обичай ближния си като себе си!”* Какъв по-голям и по-разбираем закон и принцип за действие бихме могли да искаме? Как би могъл някакъв авторитетен списък на изисквания да помогне на един човек да ме обича?

Бог ни насочва към правилни взаимоотношения към Него и към другите хора. *“Исус отговори: “Обичай Господа, твоя Бог! Обичай го с цялото си сърце, с цялата си душа и с целия си разум!” Това е първата и най-важна заповед. И втората най-важна заповед е като първата: “Обичай ближния си като себе си! Всичко в закона и писанията на пророците е основано на тези две заповеди”* (Мат.22:37-40). През цялото време Бог се опитва да ни помогне **просто да обичаме Него и ближния си**. Ето това е била целта на закона и съобщенията на пророците. Чрез заповеди, призиви, учения, принципи и примери Бог ни показва как да изразяваме тази любов. Хората постоянно се опитват да възприемат тези неща като изисквания на закона, **докато Бог ни ги дава като указания да обичаме**. Хората спорят, бият се и са разделени по отношение на правилното интерпретиране на законите **и по този начин унищожават любовта, към която ги призовава Бог**. *“Защото в Христос Исус не обрязването или необрязването имат значение, а вярата, която действа чрез любовта”* (Гал.5:6). Като християни, ние сме ръководени от законите и указанията на Бога, но не биваме оправдавани и спасявани, защото им се подчиняваме. Когато грешим като християни и последователи на Христос, ние дължим оправданието си на Божията милост, а не на подчинението ни на моралните закони (1Йоан 1:5-10; 2:1-6).

Дали това стимулира извършването на грехове, неподчинението и безразличието? В отговор на този въпрос Павел казва: *“Какво да кажем? Че трябва да продължим да грешим, за да се умножи Божията благодат? Не, разбира се! Как можем ние, които умряхме за греха, да продължим да живеем в него”* (Рим. 6:1-2)? **Той ни предупреждава да не злоупотребяваме със свободата**: *“Казвам ви: нека Духът ви направлява и тогава няма да следвате желанията на грешната си природа”* (Гал. 5:16). **Свободата не ни се дава за да задоволяване неограничено прищевките си**.

4. КАКЪВ Е ЗАКОНЪТ НА ХРИСТОС? Някои хора стигат до заключението, че целият Нов Завет представлява законът на Христос. Тогава дали разказа за раждането и за изкушаването на Исус представлява законът на Христос? А как да възприемаме текстовете, посветени на любовта, на възкресението и Откровението? Дали те са част от законът на Христос? Законът на Христос не е някаква книга, списък или набор от закони. Къде се намира този набор от закони? **Юдеите са пресметнали, че в наборът им от закони има 613 закона**. Колко закони ни е дал Христос? След като сме длъжни да спазваме законът на Христос, със сигурност някой ги е преброил и е направил списък на тези закони, за да можем да правим справка с него! Къде се намира този списък за справка?

Законът на Христос е любов. Но освен този закон Той ни е дал заповеди, примери, призиви, предупреждения и принципи, които играят ролята на указания за това как да даваме израз на любовта си, която е нашият отговор на Божията милост. Законът на Христос е любов. Неговите закони са: (1) да обичаме Бога и (2) да обичаме хората. Любовта е новата заповед (Йоан 13:34-35), която читателите на Йоан чуват още от самото начало на своето ученичество (1Йоан 2:7-14). *“А сега те умолявам, скъпа госпожо, като ти пиша не някаква нова заповед, а същата, която имахме от самото начало – да се обичаме един друг. А любовта се изразява в това: да живеем според неговите заповеди. Това е заповедта, която сте чули от началото: да живеете в любов.”* (2Йоан 5,6). *“Който обича Бога, трябва да обича и своя брат”*(1Йоан 4:21) – това е първата и втората заповед. Да обичаме - това е царската заповед (Як. 2:8).

Любовта, която е демонстрирана на практика изпълнява закона на Христос (Гал. 6:2). Любовта е перфектният закон, закона на свободата (Яков 1:25, 2:12) – освобождение от безжизнения кодекс на закона и от опитите за оправдаване по пътя на стриктното изпълнение на закона. **Любовта е Златното Правило** (Мат. 7:12), този неостаряващ закон, който придава смисъл и ни предава съобщението на закона и на пророците.

Колко красиво е това! Бог пръв е отговорил с любов: *“Ние обичаме, защото Той пръв ни обикна.”* Той е започнал работата на закона си в сърцата ни и иска ние да я изразяваме. Неговите указания ни насочват да даваме израз на любовта: *“Ако ме обичате, ще се подчинявате на заповедите ми”* (Йоан 14:15). Поради което нашите изрази на любовта се превръщат в Божий израз на любовта чрез нас: *“А любовта на Бога означава да спазваме заповедите му, които не са непосилно бреме за нас”* (1Йоан 5:3). Божиите заповеди не са бреме! *“В любовта няма страх; тъкмо обратното – свършената любов прогонва страха, защото страхът е свързан с наказание. Ето защо любовта не е свършена в този, който се страхува”* (1Йоан 4:18). **Няма страх!** Спазването на закона на любовта не е бреме, нито е страх!

Ние сме оправдани по милост чрез вярата, като се подчиняваме на евангелието. Усилията да бъдем оправдани чрез закона свеждат до нула милостта на Христос. Отговорът ни на Божията милост е любовта, която Бог е посадил в нас. Текстовете от Новият Завет направляват любовта ни, за да бъде изявявана по

правилен начин. *“Защо сега изпитвате Бога, като поставяте на врата на последователите хомот, които нито предците ни, нито ние имахме сили да носим”* (Деян. 15:10)?

Глава 4

Защо любовта е най-важната заповед?

Обнадеждаващо е, че толкова много се подчертава учението на Исус за любовта. Всички знаем, че Исус е казал, че любовта към Бога е първата и най-важна заповед, а любовта към човека е втората по важност заповед (Мат.22:34-40). **Но защо любовта е най-важната заповед?**

Любовта е най-важната заповед, защото: (1) това е единственият ефективен мотив за действията ни; (2) тя изпълнява намеренията, с които са създадени всички останали закони; (3) тя ни издига над усилията за законно оправдаване и (4) тя надвишава всяко чувство за отговорност.

Нека да разгледаме всяко от тези съображения.

Любовта е единственият ефективен мотив за действията ни. Въпреки, че любовта е заповед, едва ли е възможно тя да бъде внушена чрез заповед. **Един съпруг не би могъл да се влюби или да обича съпругата си или децата си по команда.** Ако любовта представлява демонстрация на волята в отговор на някаква заповед, тогава тя е любов по принуда. **Принудената любов е против самата природа на любовта.** И ако най-важната от заповедите не може да бъде изпълнена по команда, ние можем да приемем, че същото е вярно и за по-малко важните заповеди.

Любовта задължително трябва да бъде внушена в сърцето ни. **Тя идва в отговор на Божиата любов, а не е изпълнение на изискванията на закона.** Бог *“толкова обикна света”* с цел да вдъхне любов в сърцата ни. *“Бог показа любовта си към нас с това, че още докато бяхме грешни, Христос умря за нас”* (Рим.5:8). Исус прие образа на човек и умря заради нас, за да спечели нашия любовен отговор (Фил.2:5-7; Йоан 15:14). Удивително е, че Йоан не е казал: “Ние обичаме, защото Бог ни заповяда да обичаме.” Той просто е казал: *“Ние обичаме, защото Бог пръв ни обикна”* (1Йоан 4:19). По подобен начин Павел казва, че истинската сила, която ни мотивира да обичаме е любовта, която е незаслужена от нас, обяснявайки, че *“Христовата любов ни управлява”* (2Кор.5:14). **Няма място за страх.** *“В любовта няма страх; тъкмо обратното – свършената любов прогонва страха”* (1Йоан 4:18). Ако се подчиняваме на страха, това ще ни направи неефективни, поради което даже *“... едно по едно да раздам всичко, което имам, за да храня онези, които са в нужда, и дори ако дам тялото си да бъде изгорено, но нямам любов в сърцето си, нищо не печеля”* (1Кор.13:3). На небето няма място за страхливите хора. Страхливите ще отидат в огненото езеро на горящата сира (Откр.21:8). **Най-важната заповед е да обичаме, защото това е единственият ефективен стимул, за да бъдем последователи на Исус.**

Любовта изпълнява намеренията, с които са създадени всички останали закони. Бог винаги ни дава указания как да се отнасяме към Него и към ближните си. Ние не бихме знаели как да се отнасяме към Бога или как да Му служим, ако Той не ни каже как да правим това. Исус казва: *“Ако ме обичате, ще се подчинявате на заповедите ми”* (Йоан 14:15). Инструкциите на Бога ни казват как да Му служим, но не определят обема на службата ни. Нашето преклонение и служение са демонстрация на любовта ни. Болшинството от инструкциите на Бога **имат формата на призиви**, а не на изисквания на някакъв закон. Следователно ние сме призоваваме да ходим на църква, да се молим, да пеем и да даваме. Ние проявяваме склонност да се придържаме към някакви изисквания за обема на нашите дарения или посещения на църквата и се надяваме, че Бог ще подкрепи нашия подход. **Но само любовта изпълнява изискванията на Бога, защото продължаваме да изразяваме вярата си дотогава, докато обичаме.**

Възможно е човек, който никога не е чел Библията, да изпълнява най-общия смисъл на моралния закон. Във взаимните ни отношения като хора от нас не се изисква нищо друго освен онова, което е израз на любовта ни. Павел подчертана това: *“Не допускайте никакъв дълг към никого, освен дълга да се обичате един друг, защото който обича другите, е изпълнил всяко изискване на закона. Защото заповедите “Не прелюбодействай!”, “Не убивай!”, “Не кради!”, “Не пожелавай това, което не ти принадлежи!”, както и всички други заповеди се съдържат в думите: “Обичай ближния си като себе си!”* **Любовта кара хората да не вършат зло на ближния си. Затова любовта води до изпълнението на закона”** (Рим. 13:8-10). Ако човек обича ближния си, той няма да открадне парите му или жена му, няма да го убие или да го излъже. Това са демонстрации на негативно отношение. Ръководен от позитивно отношение, Исус е казал: *“Затова, постъпвайте с другите така, както искате те да постъпват с вас. Това е същността на Моисеевия закон и писанията на пророците”* (Мат. 7:12).

Това е същността на Моисеевия закон и на пророците. Върху тези две заповеди се основава целия закон и пророците. През цялото време Бог се опитва да ни накара да обичаме Него и другите хора. Това е била целта на Закона на Моисей и на писанията на пророците. Любовта изпълнява всички изисквания на законите на Бога.

Любовта ни издига над усилията за законно оправдаване. Един сборник от закони предписва, определя и номерира. Когато човек изпълни предписанията, той е законно оправдан и е свободен от другите изисквания на закона. Колко често трябва да ходя на църква и колко време трябва да прекарвам там? Колко често и колко дълго трябва да се моля? Колко пари трябва да давам? Какво е минималното ниво за задоволяване на изискванията на закона? **Любовта няма нищо общо с минималното.** Какво е минималното, което един християнин може да направи за жена си и за децата си? Той няма нищо общо с минималното. Какво е максималното, което Бог приема? Аз мога да ви дам по-определен отговор на този въпрос. **Бог ще приеме всичко, което сте вие и всичко, което притежавате.** Той е приел последните две монети на вдовицата. Те не са били изискани от нея на база на някакво законно основание, но са били приети като дарение, направено с любов. Бог е приел живота на Стефан, но не го е задължавал да умре. Някой човек може да продаде всичко, което притежава, може да лиши семейството си от всичко, може да вложи всичките си сили и енергия в събиране на помощи, може да лиши децата си от възможността да се срещат с дявоците и бабите си и да отиде в някоя бедна страна, за да се приспособи към хора с непознат език и чужди обичаи и да посвети себе си и семейството си на целта да се спасяват изгубените хора. Друг човек може въобще да не се включва в живота на собствената си църква. Каква е разликата между тези двама човека? Дали законът изисква повече от единия отколкото от другия? Не, **но любовта мотивира единия повече, отколкото другия.**

Да предположим, че докато се движа с колата си по магистрала, която пресича някаква река, аз видя как една кола пада от моста в реката. В нея има шест човека, които не могат да плуват. Аз спирам, скачам във водата и измъквам от нея един от тях. След това се връщам и изваждам още един. Аз правя чудо. Измъквам и трети човек. Аз ставам герой. Непременно ще ме покажат по телевизията по време на новините в 8 часа вечерта по 4-ти канал. Аз отново се хвърлям в реката и спасявам четвърти човек. Тогава си казвам: “Считам, че изпълних дълга си. Спасих повече хора, отколкото мнозина правят през целия си живот. Сега си мисля, че е ред на някой друг да свърши своята част от работата.” **По този начин оставям другите двама човека да се удавят. При това положение, дали аз съм герой? Или съм престъпник?** Любовта не пита: “Какво се изисква?” **Тя пита: “Как мога да ви услужа?”** Ако имаме любов, ако има нужда и ако имаме възможности, същата загриженост трябва да демонстрираме за всичко останало. **Любовта се стреми да постигне доброто за другите, а не да се съобразява с ограниченията на религията. Любовта е праведност в сърцето, а не оправдаване чрез закона.**

Любовта надвишава всяко чувство за отговорност. Аз отраснах и бях възпитан с идеята за “задълженията на християнина.” Всички изяви на ученика на Христос се бяха превърнали в негови задължения. А когато някой християнин изостави Бога, той “не изпълнява задължението си.” Но тази представа е чужда за Новият Завет. Подходът “да изпълнявате дълга си” представлява усилие да платите дълга си към Бога посредством изпълнение на изискванията на закона.

Наестият служител изпълнява задълженията си. Работодателят му казва: “Ще направите следните четири неща и аз ще ви платя сумата от ... лв.” Когато служителът извърши определените неща, той е изпълнил задължението си и е заслужил заплатата си. Не може да се изисква той да отделя повече от своето време и усилия и не е задължен повече на своя работодател. Служителят може да върши всички тези неща без въобще да обича работодателя си. Същото става и с нас, когато се опитваме да изпълним живота си като ученици на Христос с предписани суми за даряване, с предписано време и с изричането на цитати от Библията, а не като даваме свободен израз на любовта си.

Исус е говорил само веднъж за задължението и това не е било с цел да ни препоръча идеята “заповед – задължение.” В Лука 17:10 Той казва: *“Същото е и с вас. Когато изпълните всичко, което ви е било заповядано, кажете: “Ние сме само слуги. Не заслужаваме благодарност. Просто изпълнихме дълга си.”* Човек може да започне да си мисли, че се изисква да дарява в църквата 10 или повече процента от дохода си. **Той би могъл да даде тези пари с чувството, че изпълнява дълга си, като при това има много малка любов.** Но при това положение чий би бил остатъкът от неговия доход? Дали той ще бъде освободен от ограничаващото влияние на любовта при изразходването на този остатък?

Докато неправилно мотивираните хора могат да говорят за задължение, за отговорност и за дълг, любовта говори за възможности. **Любовта търси възможности, за да се изяви.** *“И така, отдаде ли ни се удобен случай, нека вършим добро на всички и особено на тези, с които споделяме една и съща вяра”* (Гал. 6:10). Следователно любовта надвишава всяко чувство за дълг. След като разгледахме подробно четирите причини, поради които любовта е най-важната заповед, вече е лесно да разберем защо Исус е решил любовта да бъде отличителна черта на неговите последователи.

Глава 5

Нещо по-важно от закона

Даже най-твърдите закони на Бога не са лишени от гъвкавост. Има примери, които показват, че при определени обстоятелства е имало еластичност и в най-взискателните закони. В този урок ще потърсим принципите, които имат предимство пред закона.

Следващите цитати ни призовават да уважаваме законите от Стария Завет. Бог е предупредил народа на Израел: *“Да не притуряте нещо на думите, които ви заповядвам, нито да отнемате от тях, за да пазите заповедите на Господа нашия Бог, които ви заповядвам”* (Втор.4:2). Авторът на Евреи ни напомня, че *“всяко негово (на закона) нарушаване или неподчинение получи своето заслужено наказание”* (Евр.2:2). *“Всеки, който отказва да се подчини на закона на Моисей, осъжда се безмилостно на смърт ...”* (Евр. 10:28). Исус добавя своето предупреждение относно подправянето на закона: *“... който наруши една от тези най-маловажни заповеди и учи другите да постъпват така, ще бъде считан за най-маловажен в небесното царство”* (Мат.5:19) Подобно предупреждение ни е дадено относно спазването на ученията на Исус: *“Има кой да съди този, който ме отхвърля и не приема думите ми. Словото, което съм говорил, ще го съди в последния ден”* (Йоан 12:48). Когато помагали на хората да станат ученици на Исус, апостолите трябвало да ги учат *“да изпълняват всичко, което съм ви заповядал”* (Мат. 28:19). Към тези думи Яков добавя следното взискателно изискване: *“Ако някой спазва целия закон, но не се подчини на една единствена заповед, той става виновен в престъпването на всички заповеди”* (Як. 2:10). Тези текстове изглеждат достатъчно ясни. Ние сме длъжни да уважаваме законите на Бога, но има и примери за гъвкавост на Божиите закони, които обикновено биват отминавани незабелязани. Нека да разгледаме някои от тези примери.

Божият закон срещу безчестието е: *“Не свидетелствуй лъжливо против ближния си”* (Из.20:16). Високите изисквания на този закон са подсилени от начина, по който Бог се е отнесъл към Ананий и Сапфира, които са излъгали (Деян. 5: 1-11). Но в Библията са описани и други хора, които са лъгали и не са били наказани. Избрах следващия пример, защото е потвърден. Раав излъгала и измамила, когато защитавала шпионите (Ис. Нав. 2:1-6). Но въпреки това, тя е включена в списъка на героите на вярата точно поради тази причина. *“Защото вярваше, Раав проститутката, която приятелски прие съгледвачите, не беше убита с непокорните”* (Евр.11:31).

Предметите от обзавеждането на храма са били свети и никой не е трябвало да се докосва до тях (Чис.4:15-20). Дванадесетте хляба поставени върху масата за приносите също са били свети и е било позволено да бъдат ядени само от Аарон и синовете му. Оза внезапно е бил убит от Бога, когато докоснал ковчегата на завета. (2Царе 6:6-7). От друга страна Давид и воините му яли от хляба на приноса, но Исус одобрил постъпката им (Мат. 12:1-7; Марко 2:23-27; Лука 6:1-5).

Изпитанието

Израилтяните са считали, че Законът за спазването на съботата е твърд и ненарушим. В израз на уважението си пред него, те съставили най-подробни описания на дейностите, които са позволени и забранени за вършене в съботен ден. По времето на Моисей било направено изпитание на ненарушимостта на Закона на съботата, което израилтяните възприемали като доказателство за неговата твърдост. Обаче Исус избрал Закона за съботата като пример, за да покаже неговата гъвкавост и еластичност и по този начин разкрил още по-важната цел, с който е бил създаден в този закон. Шест пъти Исус вършил в събота неща, които не били одобрявани от критиците му, стараещи се стриктно да спазват закона. Исус нарочно вършел това с цел да подчертае истинската природа на закона. Исус отхвърлил безпрекословната природа на закона, като обявил че има нещо, което е по-важно от закона. *Исус казал, че Бог цени по-високо милостта, оказана към една крава или едно магаре, отколкото буквалното спазване на Закона за съботата, когато то не позволява да се прояви милост* (Лука 13:10-17; 14:1-5). **За фарисеите е било трудно да разберат това!**

Ако човек е болен на легло, длъжен ли е непременно да посещава църквата? Дали Библията извинява някой човек поради “небесните пречки пред него,” като че ли Бог би попречил на някого? *Исус упрекнал законниците по неговото време заради това, че давали десятък с абсолютна точност, а в същото време не изпълнявали “онова, което е наистина важно в закона” – справедливост, милост, вяра и любов* (Мат. 23:23-36; Лука 11:42). Изискванията на закона се изпълняват чрез прояви на любов (Рим. 13:8-14). Ако считаме, че изискванията на някой закон може да се окажат пречка, за да покажем милост или любов, това означава, че погрешно разбираме закона. *Фундаменталните принципи трябва да имат върховенство*, защото те са целта на закона. Исус особено е подчертал това, като е използвал за пример Закона за съботата. За да изяви принципа, Той избрал най-твърдия от законите.

Този принцип е имал господстващо положение и в трите посочени по-горе примери. Чрез своята хитрост **Раав защитава принципите на справедливостта и вярата**. Тъй като Давид и хората му се сражавали за справедлива кауза, на тях не би могло да им се откаже милостта да ядат единственият наличен хляб на предложението. Действията на Исус в събота са представлявали неогоистична проява на милост, подобна на милостта, която би била оказана на едно нещастно и страдащо животно в събота.

Би било твърде уморително и би отнело твърде много място, за да се включат всичките шест примера от Библията, в които Исус се противопоставя на защитниците на Закона на съботата. Ние само ще ги изброим тук, за да можете сами да се запознаете по-подробно с тях.

1. В житната нива (Мат. 12:1-8; Марко 2:23-27; Лука 6:1-5). *“Милост искам, а не жертва.”* *“Човешкият Син е Господар на съботния ден.”* *“Съботният ден беше създаден за хората, а не хората – за съботния ден.”*

2. Излекуването на човека с изсъхналата ръка (Мат.12:9-12; Марко 3:1-5; Лука 6:6-11). *“Позволено е да се върши добро в съботен ден.”*

3. Излекуването във Витезда (Йоан 5:1-11).

4. Излекуването на слепеца по рождение в Силоам (Йоан 9:1-7).

5. Излекуването на прегърбената жена (Лука 13:10-17). *“Нима в събота всеки от вас не отвързва от яслите вола или магарето си, за да го заведе на водопой?”*

6. Излекуването на болния от водянка (Лука 14:1-6) *“Ако паднеше оселът или волът на някого от вас в кладенеца, не щеше ли той на часа да го извлече в съботен ден?”*

Исус показвал, че юдеите проповядвали безпрекословно подчинение, но подобно на нас в същото време приемали, че закона притежава някаква гъвкавост. Чрез следните примери Исус обяснил правотата на постъпките си.

1. Давид е ял от хляба на предложението, въпреки че е било забранено (Мат.12:4).

2. Свещениците работят в съботен ден в храма (Мат.12:5).

3. Свещениците извършват обрязвания в съботен ден (Йоан 7:22).

4. Ако една овца падне в съботен ден в кладенеца, тя бива изваждана (Мат.12:11).

5. В събота животните биват отвързвани от яслата, за да бъдат отведени на водопой (Лука 13:15).

6. Ако нечий син или вол падне в кладенец в съботен ден, той бива изваждан (Лука 14:5).

Дали вършейки тези неща Исус ни оправдава да **“вършим зло, за да дойде доброто”** (Рим.3:8)? **Тези неща не са били зло. Тези “нарушения” се оказали добро поради по-висшите мотиви, които са станали причина да бъдат извършени.** Целта на закона – най-важното от закона – е била изпълнена. Законите на Бога не са насочени нито срещу животните, нито срещу хората. Исус подробно обяснява действията си, но ние бавно разбираме обясненията му, защото сме възпитавани, че сме длъжни да спазваме закона в най-големите му подробности, иначе няма да бъдем оправдани.

Исус обяснил: *“Съботният ден беше създаден за хората, а не хората – за съботния ден.”* Законът е бил създаден за доброто на човека. **Хората не са създадени, за да се приспособяват към деспотични закони.** Ако по някаква конкретна причина усилията ни да спазваме закона препятстват или не позволяват да се приложат принципите на справедливостта, милостта, вярата или любовта, тогава задължително трябва да се подчиняваме на принципите. **Принципът е по-високо стоящ от закона, който е създаден с цел принципът да бъде въведен в действие.**

Но когато стигнем до приложението на принципите в конкретните ежедневни условия, ние установяваме, че трябва да вземаме много трудни решения. **Понякога е по-лесно да спазваме изискванията на закона, отколкото да поемем отговорност за решенията си.** Когато вземаме решения, ние трябва да сме уверени, **че правим най-неогоистичния и изпълнен с любов избор, който най-добре обслужва интересите на повечето хора, които са засегнати от решението ни.** Немилостиво е да се изисква от един християнин да посещава църквата, когато е болен или пък трябва да остави без надзор друг близък човек. По същият начин би било немилостиво да се изисква от някой човек, който се оплаква от болки в гърлото да пее или да лиши от грижи възрастни родители или изоставени съседи, с цел да дойде в църквата и “да бъде готов да служи.”

Би било несправедливо, немилостиво и проява на липса на любов, ако откажете да спасите семейството си от някой опасен или криминален нападател, независимо дали ще го направите чрез измама или чрез използване на сила, даже ако се наложи да бъде убит нападателя. Може би ще възразите, че на никой не му е разрешено да убива и че нападателят може единствено да бъде сплашен или наранен, но не и да бъде убит. Но кой ви е позволил да измамвате нападателя, като го сплашвате с незаредено оръжие или кой ви е позволил да го ранявате? По същият начин е несправедливо, немилостиво и лишено от любов, ако не пожелаем да защитим любимите си хора, дома си или страната си от нашественици. Самата форма на защита може да се прояви в много форми.

Напоследък проблема с ефтаназията се превърна в злободневна тема на много обсъждания и даже на някои съдебни решения. Някои от нас са принудени да вземат решения от такова естество, че се изисква героично усилие, за да се запази жив един смъртоносно болен човек. Ние не заобикаляме Бога, когато вземаме отговори решения, защото Бог е поставил въпроса за живота и смъртта в наши ръце. Колкото е неморално безотговорно да се създават деца, толкова е неморално безотговорно да се поставя край на живота. **Когато трябва да се служи на любовта, справедливостта и милостта, Бог винаги уважава решенията и действията на човека, даже когато това е свързано с прекратяване на живота.**

Нашето куче беше част от семейството ни в продължение на 13 години. Вие знаете чувствата, които човек изпитва към любимото си куче. Но то заболя неизлечимо от левкемия и семейството ни взе решение. Ние се сбогувахме сърдечно с него и позволихме на ветеринарния лекар да го приспи завинаги. Ако сме в състояние да окажем подобно състрадание към едно животно, **не бихме ли могли да позволим на обичания от нас човек да умре с достойнство и милост?** С това не защитавам ефтаназията и не подтиквам към самоубийство. Може би в този контекст би трябвало отново да повдигнем въпроса за самоубийството. В Библията не се говори за самоубийство, поради което то трябва да се оценява от гледна точка на принципите. Някои хора са извършили самоубийство поради психологични подбуди. Бог ще ги съди милостиво поради умственото им разстройство.

Въпреки че не са извършили актове на насилие, което да е отнело живота им, мнозина са прекратили живота си като акт на любов, като са избрали смъртта поради най-висши съображения. Исус е казал: *“Няма по-голяма любов от това да дадеш живота си за приятелите си”* (Йоан 15:13). По повод на Собствения си избор да умре Исус е казал: *“Отец ме обича, защото давам живота си, за да го получа отново. Никой не ми го отнема, аз го давам по собствена воля”* (Йоан 10:17-18).

Исус решил да умре и поел отговорността за това, като направил избор, който бил изцяло мотивиран от любов и лишен от всякакъв егоизъм. Освен това има един пример на човек, който е извършил отнело живота му насилие, но името му е записано в знаменитата Зала на Славата поради това деяние. То е представлявало неогоистичен акт, изиграл ролята на правосъдие заради страданията на хората на Бога. Името на този човек е Самсон. В този миг може би искате да ми припомните за текста от 1Кор.3:16-17: *“Нима не знаете, че вие сте Божият храм и Божият Дух живее във вас? Ако някой разруши Божият храм, Бог ще го унищожи, защото Божият храм е свят, а този храм сте вие.”*

Това беше нашия текст, с който се борехме срещу деяния, насочени към унищожаване на тялото ни, като тютюнопушене, пиене и други пристрастявания. **Но това е пример за погрешна употреба на цитат, защото целият контекст доказва, че този текст се отнася за църквата, а не за човешкото тяло. В Коринт хората разрушавали Христовото тяло чрез сектантски разделения.** В 1Кор.6:19-20 се говори за човешкото тяло като храм, но в този текст не се говори, че е било разрушено. Там се заключава: *“Затова прославете Бога с телата си.”* **Ето това е направил Самсон със самоунищожението си.**

Сега проблема с аборта е много широко обсъждан, но за него не се говори в Библията. От гледна точка на Библията никой не може да докаже кога се заражда живота. Но това не е нужно, тъй като от това се интересуват само законниците. Независимо от особеностите на всеки конкретен случай, най-доброто решение можем да вземем, след като си зададем въпроса: “Кой вариант е изпълнен с повече любов, справедливост и милост към засегнатите хора, както към родените, така и към неродените?” Подобно решение не е лесно, но то ще бъде отговорно решение.

Исус не дава лесни решения на хората, които се опитват да бъдат консултанти по проблемите, свързани с брака, развода и повторното сключване на брак. В много случаи нещата са толкова сложни, че единственото нещо, което можем да се попитаме е кое решение ще съответства най-добре на целта на закона. В състояние ли сме да се отдалечим толкова далеч от целта, когато вземаме решения, базиращи се на “най-важните изисквания на закона”? Някои хора могат да омаловажат това като етична ситуация или да я заклеймят с някои други пренебрежения, но Исус преднамерено дава Закона за съботата като пример, за да ни научи на този урок. Прекомерното ни вглеждане в законното оправдаване е ослепило очите ни за тази велика истина. **Да, има нещо по-висше от закона. В Христос ние сме свободни да вземаме отговорни решения в света на хората с увереността, че Бог разпознава неогоистичните ни и изпълнени с любов мотиви и ни се усмихва утвърдително.**

Глава 6

Законници

Някои е казал, че **Бог не ни е призовал да бъдем законници, а да обичаме.** Ние, членовете на Христовата църква, сме си създали някои странни представи за закона на Христос. Изглежда, че си

представяме някаква система от закони, които наполовина са открити и наполовина са скрити в биографията, в историческото минало, в заветите, в личните писма и в предсказанията. Информацията за законите е разпръсната навсякъде в Писанията и тя трябва да бъде открита, да бъде събрана късче по късче и да бъде изтълкувана от изкусните тълкуватели на Словото.

Ние сме предупредявани, че не трябва да вярваме на тълкуванията на друг човек, независимо че неговите таланти, обучение и посветеност може да са по-големи от нашите. Ние трябва да бъдем законници сами за себе си. Липсата на грамотност или на академично обучение не е извинение. Това е подобно на детски пъзел – истински лабиринт. Ако сте достатъчно проникателен, вие можете да влезете в редиците на духовния елит, който може да проправя пътя си през лабиринта. Но ако вземете погрешно някой завой, което по правило правят повечето от религиозните хора, вие ще намерите смъртта на вечното наказание. Това е присъдата, поне така казват тълкувателите на Словото, когато обличат съдийските си тоги и седат да съдят другите хора. Болшинството от най-обучените, най-искрените и най-посветените ученици на Словото са изгубени в тази тълкувателна бъркотия, а в това време много от нас, обикновените хора, плават с опънати платна право към вечната слава.

Подобен начин за тълкуване като току-що описания от мен е втълпяван в главите ни през по-голямата част от 20 век. Колко отвратително и колко тъжно е това! През вековете повечето от последователите на Исус не са имали даже собствена Библия, за да я изучават или ако са притежавали Библия, те не са могли да четат. **Те не са могли да станат законници.** Трябвало е да разчитат на публичните четения и разяснения. **Със сигурност не всички са я разбирали или пък не всички са я разбирали по един и същ начин. Но това не е било нужно, освен ако оправдаването им е зависело от спазването на подробностите на закона. Ето тук сме направили погрешен завой в нашия лабиринт и намираме смъртта си без да стигнем да целта.** Стремежът ни да тълкуваме от гледна точка на закона превърна във фарс ударението, което поставяме на изучаването на Библията. Класните стаи на Неделните училища са пълни с хора, които в продължение на много години “продължават да се учат.” Но въпреки това те дават най-опростените и често погрешни отговори и все още нямат единно становище по въпросите от списъка от Глава 1. В тази глава ще разгледаме три от начините, чрез които сме се отклонили в тълкуванието на Евангелието.

Законния начин

Нека да ви илюстрирам законния подход към тълкуванието чрез следното описание на един ученик на Христос: *“Ученикът на Христос трябва да е човек на вярата и убедеността. Той трябва да обича жена си и децата си и да възпита децата си като християни. Той трябва да се грижи за семейството си. Той трябва да плаща дълговете си. Трябва да се отнася честно с работниците си. Трябва да обича враговете си. Трябва да чете и да изучава Библията. Трябва редовно да посещава църквата и всяка седмица да дава дарение. Говоренето му трябва да съответства на начина на говорене на един ученик на Христос и т.н.”* Може би не разбрахте нищо от този откъс, освен че това е непълно описание на ученика на Христос.

Колко погрешно е това описание! Във всяко изречение има по една или няколко грешки! Ученикът на Христос не трябва да бъде мъж, тъй като може да бъде и момиче. Не е задължително да има жена и деца, тъй като и един несемеен мъж или жена може да бъде ученик. Не е нужно да има семейство за което да се грижи, за да бъде приет за ученик. Нито пък е необходимо той или тя да има дългове, нито да плаща дългове, ако тази личност е инвалид или нуждаещ се. Не е нужно да има врагове, за да бъде считан за ученик. Не е необходимо той да е неграмотен или да е образован, да посещава църквата, ако е болен на легло и т.н. Но въпреки това, в горепосоченото определение всяко едно от тези изисквания е посочено като задължително. **Ако разглеждате този откъс от гледна точка на закона, всяко изречение съдържа една или няколко грешки.** Но вие бихте го разбрали правилно, ако го тълкувате като общо описание на ученика. Виждате ли каква разлика създава законническия подход при възприемането на текста! **Законничеството не успява да възприеме общата идея и поставя ударението върху подробностите, превръщайки ги в изисквания, от които зависи живота или смъртта на човека.** Вследствие на това законничеството постоянно се намира в безкрайно противоречие и спорове даже за най-дребните подробности. Това е система, в природата на която е вградено разделението на хората.

Имайки това предвид, моля ни да прочетете описанието на епископа в 1Тим.3:1-7 и в Тит 1:5-9. Сега не възприемате ли това описание по различен начин? Сега разбирате, че Павел само дава указания за подбора на хора с духовна зрялост, репутация и способности да обучават и да служат за доброто на църквата. **Той не ни дава списък с точните изисквания на закона.**

Когато в църквата се обсъжда избора на старейшини, кое е първото нещо, което търсим? Ние търсим хора, които имат две кръстени деца. В по-смелите църкви хора са склонни да изберат за старейшина и човек с едно кръстено дете, а не с две. А сега се замислете: **ние имаме нужда от хора с духовна зрялост, с добра репутация и със способности да учат и да водят хората, а питаме кой има едно или две кръстени деца?** Нали

това е прекрасен пример на логично мислене! **В много случаи ние подминаваме най-способните хора в църквата, просто защото не са благословени да имат деца.** Само Господ знае колко е изстрадала църквата от нашето законническо късогледство. Тимоти е бил в Ефес, когато Павел му е написал това описание на хората, които трябва да бъдат назначени за епископи. Ако Тимоти е изпълнил тези указания, дали е назначавал мъже с вярващи деца? Съвсем не! Той не е получил такива указания от Павел. За епископа Павел е писал: *“Трябва добре да управлява семейството си и децата му да му се подчиняват с пълно уважение. Защото няма може да се грижи за Божията църква някой, който не може да се грижи за собственото си семейство”* (1Тим.3:5-6)? Тук нищо не се говори, че кандидатът за старейшина трябва да има кръстени деца. Може би ви се иска да ми напомните, че Павел е поставил условие за старейшината *“децата му да са вярващи”* (Тит 1:6)? Това е истина, но Тимоти не е получил това писмо. Очевидно писмата до Тимоти и до Тит са били писани по едно и също време. Тимоти се е намирал в Ефес, а Тит е бил на остров Крит. Тимоти не е имал основание и не би могъл да се обади на Тит по телефона, за да сравни описанията. Той не е можел да сравни двете описания, нито пък е имало нужда да прави това, защото не е бил законник. Двете описания не са били точни копия, така както и биографиите на Исус описани в различните евангелия не са точни копия помежду си. Нито пък тези две описания представляват списък с изискванията на някакъв закон, в противен случай е нужно двата списъка задължително да бъдат еднакви. Опитайте се да направите сравнение на подробностите в двете описания и ще видите колко различни са те. **Въпреки това, Тимоти и Тит са можели да разберат общите черти на човека, който е бил описан.** Със сигурност, ако човек има деца, които не му се подчиняват или му се противопоставят, това го прави непригоден да бъде старейшина. **Обаче, ако има две подчиняващи му се деца, които през целия си живот са били възпитавани от баща си, това не означава, че той знае как да надзирава една църква с много възрастни членове.**

В това отношение е по-добре да проверим колко успешен е бизнеса на този човек. В домакинството на човека някога са били включвани и неговите слуги. Това е било част от неговия бизнес. Доброто управлението на бизнеса и на семейството му би демонстрирало способността му резултатно да се справя с хората. Някой би казал: “Рисковано е да се назначава за старейшина човек, който няма деца.” Считате ли, че Тимоти би възприел, че е твърде рисковано да приложи описанието на Павел към себе си? Рискът е да не би, с цел да изберем някои недостатъчно способен лидер, който има две деца, да бъде подминат човек, който резултатно може да води църквата. Църквата е страдала достатъчно от подобни небалансирани приоритети, основаващи се на законнически интерпретации.

Непоследователност

Друга слабост в разбирането е липсата ни в последователност при прилагането на същите правила и принципи в подобни случаи. Спомням си, че когато бях юноша се водеха спорове, свързани с косите на жените. Жените започнаха да носят къси прически и станаха толкова “безсрамни”, че започнаха да се покланят гологлави на Бога. Жените от църквите извън нашето движение ръководеха хваленията в църквата, учеха и проповядваха, а жените в Христовите църкви едва бяха започнали да преподават в нашите неделни училища. Много обсъждания бяха провеждани от християните, които преди всичко искаха да бъдат праведни пред Бога.

С течение на времето ние започнахме да приемаме, че тълкуването на 1Кор.11 се основава на обичаите. Вземайки предвид културата на Коринт, където в огромният езически храм като свещеници са служели проститутки, **ние можахме да разберем защо Павел е забранявал на жените да свалят воала си и да се подстригват късо като тогавашните проститутки.** В наши дни обстоятелствата и обичаите са се променили и вече не се придава такова значение на начина на обличането или вида на прическата.

Ние разбираме, че обичаите за обличане не са задължителни за всички възрасти и за всички райони по света. Това е едно разумно тълкувание, което не налага да се изпълняват никакви деспотични подробности. Обаче, когато стигнем до 1Кор.14, ние бързо изоставяме този начин на тълкувание. Изискването жените да мълчат в църквата се превръща в непроменимо, универсално и деспотично изискване на закона, въпреки че в 1Кор.11 Павел е дал правото на жените да се молят и да пророкуват (да поучават) публично. Градът, хората, обстоятелствата и обичаите са същите. Единствената разлика е, че един човек се придържа към изискването жените да си покриват главата, а друг се придържа към нарушаването на привилегията да се поучава публично. Павел призовава да се дава върховенство на принципите и на тяхна база да се издигат изискванията жените да си покриват главите или да им се забранява публично да преподават. Можем ли да кажем, че сме последователни в приложението на едно и също правило в сходни обстоятелства?

Изискването да се поздравяваме един друг със свята целувка е твърде ясно, тъй като е повторено пет пъти (Рим.16:16; 1кор.16:20; 2Кор.13:12; 1Сол.5:26; 1Пет.5:14). За нас е удобно да подменяме метода, който демонстрира смисъла на онова, което сме инструктирани да правим. Поради което ние се здрависваме,

вместо да се целуваме. Можем ли постоянно да правим това и в същото време да отказваме да позволим каквато и да е промяна в описания в Новият Завет начин за извършване на кръщаването? Погребението ни с Христос е символично *“в неговата смърт бяхме погребани заедно с него”* (Рим.6:4; Кол.2:12). Все едно че си представяте, че Исус символично бива погребан в басейна за кръщаване заедно с кръщаващият се, **но всъщност не Исус бива погребван с нас, а ние биваме погребвани с Него**. Исус не е бил погребан във вода, а в гроб, изсечен в скалата. По време на кръщението кръщаващият се символично бива връщан обратно през времето и пространството и бива погребван заедно с Христос по време на Неговата самопожертвователна смърт. Поради което погребението се извършва в гроба. **Актът на кръщението символизира това. За милиони хора ритуалът на намокрянето, поливането или напръскването с вода символизира това действие.**

Тези разсъждения относно кръщаването се правят не за да ви убедят във валидността на намокрянето на главата, поливането или напръскването по време на кръщаването, **а за да ви направи по-малко догматично настроени** срещу онзи, който е убеден, че тези форми за кръщаване са приемливи за Бога. За нас е неудобно да осъзнаем истината за нашата непоследователност.

Схоластика (формализъм)

През първите векове католическата църква, претендираща че ръководи църквата, добавила много практически правила, които не се основават на Библията. По-късно реформаторите се борели всички правила да бъдат подчинени на текстовете на Библията. По този начин била въведена една защита, наречена “схоластика.” Тя е представлявала едно усилие да се докаже чрез текстове от Библията всичко, което вече е било прието и традиционно е било практикувано в църковния живот.

Този метод е много разпространен **и дава възможност на всеки човек да търси в Библията, да подбере откъси от текста и да ги пригажда към онова, което иска да докаже. Доказващите текстове биват изваждани от техния контекст и били манипулирани**, за да подкрепят нещо, което авторът на Библейският текст **не е имал предвид**. Така текстовете биват правени да доказват твърде много неща. Ние от Христовите църкви обвиняваме другите църкви за тази практика, а същевременно сме слепи за факта, че ние сме едни от големите нарушители.

Ще посоча само един пример на тази грешка в разбирането, която е използвана от защитниците на Словото. От текстовете на светските автори от ранните векове става ясно, че първите християни са започнали да използват първия ден на седмицата, за да се събират и да се покланят на Бога. Това се превърнало в толкова разпространена практика, че в края на преследванията на християните през четвъртия век, император Константин в изгода на християните обявил неделята за почивен (свят) ден. От тогава първия ден на седмицата се превърнал в свят ден за поклонение в християнските държави. Ние също сме приели това и сме отишли още по-далеч, като казваме, че това е единствения ден в който човек може да дарява пари на църквата или църквата да се събира. Неделните събирания се превърнали в по-голяма необходимост от другите събирания на църквата през седмицата.

Много хора превърнали събирането в неделя в своеобразно изискване за спазване на съботния ден, като забранявали всякаква работа или възстановителни занимания в неделните дни. Неделята се превърнала в толкова всеобщо приет специален ден, че малцина от нас биха се осмелили да зададат въпроса, дали това е ясно определено и предписано в Библията. Но когато този въпрос бъде зададен, какви доказателства могат да се приведат в подкрепа на сегашното положение? Исус е възкръснал в първия ден и църквата е започнала да съществува на първия ден.

Това е интересно, но не е доказателство и нито един от авторите на Новият Завет не привежда тези факти като основание, поради което трябва да подчертаваме важността на първия ден от седмицата. В същото време се казва, че учениците са се събирали заедно, за да разчупват хляба в Троада през първия ден (Деян.20:7). Ние разгледахме този въпрос в Глава 2. Но това не доказва, че на тях им е било заповядано да се събират през първия ден, че са го правили по-рано или че и по-късно са продължили да се събират през първия ден. Единственото нещо, което доказва Деян.20:7 в това отношение е, че позволено да се събираме в неделя.

Освен това съществува и 1Кор. 16:2: *“Нека всеки първи ден от седмицата всеки от вас да отделя настрана според прихода си, за да не се събират пари, когато дойда.”* Тук не се говори нищо за събирането, тук се говори за индивидуално действие. Въпреки че може да изглежда логично Павел да е избрал първия ден от седмицата за натрупване на събраните пари, защото тогава християните са се събирали, това не се вижда от разглеждания стих. Със същото основание е възможно да се стигне да извода, че неделята е била избрана за събирането на парите, защото човек е получавал заплатата си в края на седмицата и е бил призоваван редовно да отделя пари в дома си в неделя.

Тези два откъса са единствените стихове в Новия Завет, в които първия ден от седмицата се свързва с дейността на християните. Няма нищо, което да покаже, че е “Денят” (Евр. 10:25) и “Господния ден” (Откр. 1:10) е първият ден от седмицата. **И наистина, ако Бог наистина е искал първият ден от седмицата да бъде**

ден, който да бъде специално отделен за богослужение, не считате ли, че Той щеше да ни каже? Той не би скрил такова важно изискване в някакво неясно предположение, за да бъде открито от законниците. Ние от Христовите църкви обвиняваме хората от другите църкви за това, че празнуват специални дни като Рождество Христово или Великден, тъй като сме наивно невежи, че тъкмо ние сме онези, които ценят “определени дни повече от други” (Рим. 14:5). Отиването при Бога, за да му се поклоним и да му служим не се ограничава от това, дали сме “*на този хълм или в Ерусалим*” (Йоан 4:21), или дали правим това в някои специални дни. Независимо от това аз съм съгласен, че приемането на неделята като традиционен ден за богослужение от страна на правителствата на западните държави е голямо благословение за онези, които служат на Христос.

Защо защитаваме толкова упорито ролята на първия ден от седмицата? Това е част от склонността ни да съставяме законни изисквания, за да можем да ги изпълняваме. Това е част от законничеството. Когато определим целите, които трябва да бъдат постигнати чрез събиранията ни в църквата, ние ще установим, че те могат да се осъществят през всеки ден от седмицата. Ние не се срещаме, защото неделята е първият ден от седмицата и от нас се изисква да правим това. Ние се срещаме, за да се изпълнят намеренията, заради които са предвидени събиранията. Като законници на Словото, ние възприемахме Писанията като някаква система от закони. Ние бяхме непоседователни при приложението на принципите на тълкуванието и подкрепвахме традиционните си практики чрез формализма. Тези практики са много по-обширни от няколкото примера, споменати в този урок. Тъй като сме възпитани в духа на законничеството, за нас е трудно да осъзнаем, че се нуждаем от много по-голяма гъвкавост и приспособимост и от много по-малко модели, към които да се придържаме. Но това осъзнаване и приемане е част от щастието, което идва при нас, когато сме свободни в Христос.

Когато гледаме на Писанията като на сборник от закони и когато се опитваме да ги обясняваме като закони, ние се превръщаме в законници. Тогава ние се превръщаме в съдии над онези, които не възприемат нашите тълкувания. А правейки това, ние изпускаме духът на посланието.

Глава 7

Практикуване на Християнската свобода

“Христос ни освободи, за да живеем в свобода. Затова останете твърди и не допускате отново да ви поробят” (Гал. 5:1). В Христос хората имат свободата, която подхожда на синовете на Бога. Такава свобода не притежават онези, които се придържат към казаното от Моисей: “не общувай, не докосвай, не вкусвай.” Според Закона човек може да бъде омърсен от нещата, които не притежават морално качество. Човек извършвал грях, когато докосвал мъртво животно или предмет от святото обзавеждане на храма или ако яде свинско.

I. Могат ли аморалните неща и действия да бъдат греховни?

Нашата чистота или нечистота не се определя от това, което виждаме, чуваме, вкусваме или докосваме, а от мотивът, поради който виждаме, чуваме, вкусваме или докосваме. Исус обяснява, че човек става нечист от мислите си, а не от онова, което яде (Мат. 15:1-20). Замърсяването не се причинява от някои неща или действия, а от неправилната им употреба или от отношението ни към тези неща и действия. Най-общо казано, действията и нещата не са нито добри, нито лоши. Те не притежават никакви неотменими морални ценности. Не е ли това, което Павел иска да ни внуши? *“Като човек в Господ Исус зная и съм убеден, че няма храна, която сама по себе си да е нечиста, освен за този, който я счита за нечиста ... Защото в Божието царство са важни не храната и пиенето, а праведността, мирът и радостта, които дава Светият Дух”* (Рим. 14:14-17). Чистота на мисълта ни или нечистотата на целта ни определят дали едно нещо е морално или неморално. Грехът не е в нещата, а в хората и по-точно сърцата ни. Това ни казва Павел, когато пише: *“За чистите всичко е чисто, но за омърсените с грях, които не вярват, няма нищо чисто, защото умът и съвестта им са омърсени”* (Тит 1:15). Шекспир казва същото с израза: “Нищо не е добро или лошо, но начинът по който мислим за него го, прави да бъде или добро или лошо.”

По-долу е показан един списък с примери за аморалната природа на някои действия и неща. Те показват, че мисълта или мотивът определят дали дадено действие е добро или лошо.

1. Отнемането на човешки живот се осъжда като се взема предвид чистотата или нечистотата на сърцето на убиецът. Човекът, който убива случайно или при самоотбрана, без да има зло намерение в сърцето си, остава чист, независимо от убийството. Но не е така с друг човек, който убива от омраза или гняв, независимо че е извършил същото като първия човек.

2. Един човек може да използва наркотиците по лекарско предписание и ще бъде оправдан, докато друг човек, ги употребява преднамерено, за да изживява възбудата на въображението си или за да избяга от реалността.

3. Алкохолните напитки, когато бъдат употребявани с медицински цели или в умерени количества, не ни омърсяват така, **както това става, когато бъдат употребявани с цел човек да се напие**. Действието е едно и също, но различието е в сърцето на човека.

4. Един човек, в желанието си да научи повече за религиозните доктрини, може да отиде неомърсен на някаква служба, където се проповядва нещо невярно или да се абонира за подобни периодични издания или да си купи такава книга. Той не е съден като човекът, **който се съгласява с разрушителната грешка**, докато извършва същите действия.

5. Двама човека могат да погледнат на една жена със силното желание да я притежават, единият от тях да е чист, а другият да е нечист. Първият желае тази жена да му стане съпруга, **а втория – само да задоволи страстите си**.

6. Двама човека могат да вземат участие в някаква състезателна игра или да присъстват на някакъв мач, но да са ръководени от различни мотиви. Единият иска да се наслаждава на самата игра, **докато другия задоволява пристрастеността си към хазарта**.

7. Един проповедник може да проповядва спасение на душите, **докато другия се опитва да се прослави чрез проповедите си**. Въпреки че проповедите може да са едни и същи, мотивацията прави чист първия проповедник и нечист – втория проповедник.

Тези примери показват, че само по себе си, едно действие не е добро или лошо. То се превръща в добро или лошо посредством мотивацията, с която се извършват. “За чистите всичко е чисто, но за омърсените с грях, които не вярват, няма нищо чисто, защото умът и съвестта им са омърсени.”

II. Принципи, които ръководят свободата при вършене на неща, които са нито добри, нито лоши.

Когато в съда се разглежда ново дело, което с нещо е уникално и преди това не е било разглеждано, начинът по който ще бъде решено се превръща в стандарт. Решението по това дело ще бъде използвано в бъдеще, за да се решават всички други случаи, които са сходни на него. *(Коментар: Този принцип е валиден за англосаксонското правораздаване. Целта е за еднакви казуса да няма две различни присъди. То не важи за европейското правораздаване, в което това е възможно. Д.Пр.)* В Библията има два случая, в които се говори за свободата на християнина. И в двата се говори за неща, които сами по себе си не са нито добри, нито лоши – за яденето на храна и за обрязването. Присъдата по отношение на яденето изисква: (1) християнинът **да се отказва от свободата си**, ако чрез яденето си ще постави на изпитание вярата на друг човек и (2) християнинът да упражнява свободата си **да яде със самоконтрол**. По отношение на обрязването, присъдата **ни забранява да налагаме вярванията си на другите**, с цел да ограничаваме християнската им свобода. Тези присъди могат да се прилагат до всички случаи, които са сходни с тези (виж 1Кор. 6,8,10; Рим. 14; всички глави от Галатяни и Деян. 14).

III. Нашата свобода е ограничена от самоконтрола.

Човек никога не трябва да се поставя под контрола на неща, които нито са добри, нито са лоши. “Всичко ми е позволено”, но не всичко е полезно. Да, “всичко ми е позволено”, но няма да позволя на нищо да ме владее. “Храната е за стомаха и стомахът е за храната” – това е вярно, но Бог ще сложи край и на **едното и на другото**” (1Кор. 6:12-13). С този откъс Павел ни казва: “Бог е създал тялото с неговите апетити, желания и стремежи. В същото време Бог е създал и добрите неща, за да задоволяват желанията ни. **Нека желанията да бъдат задоволявани скромно и със самоконтрол, а не робски да бъдем управлявани от тях**.” Както апетита, така и месото, с което го задоволяваме, **не са нито добри, нито лоши** и нямат някакво специално значение в очите на Бога. “**Но храната не ни приближава към Бога и нито губим, ако не ядем, нито печелим, ако ядем**” (1Кор. 8:8). Когато прилагаме този принцип към всички инстинкти, желания, мотиви или стремежи, които са ни дадени от Бога, **ние ще видим, че нищо само по себе си не е лошо**. *(Коментар: „Бог видя всичко, което сътвори; и ето, (то) беше твърде добро“ (Бит.1:31). Д.Пр.)*

Замислете се над следното:

1. **Инстинктът за самосъхранение**. Правилно е да се предпазваме и да се стремим да живеем добре, **но не трябва да позволяваме на това желание да ни контролира** и да ни превръща в лъжци, мошеници, в лакоми, оскърбители и клеветници или в хора, които не се съобразяват с правата на другите.

2. **Стремежът към храна**. Това е чисто нещо, **стига да не загубим контрол над това желание** и да се превърнем в лакомници или в крадци на храна, за да се храним. Въпреки че стремежът към храна е обиден за някои хора, това не превръща в грях желанието да имаме или да ядем храна.

3. **Желанието да бъдем харесвани от другите хора.** Естествено и добро е, когато искаме другите да си мислят добро за нас. Това ни прави да бъдем добри съседи. Обаче, **ако това желание започне да ни контролира**, ние можем да станем лицемерни, за да спечелим одобрението на другите.

4. **Желанието да притежаваме.** Това е инстинкт, който Бог ни е дал, за да удовлетворяваме нуждите си. Но **ако човек се подчини на това желание**, той може да стане крадец, измамник, скъперник или грабител или да работи до изнемогване, с цел да притежава. Наглото приложение на този инстинкт от някои хора не превръща правилното му прилагане от други хора в неправилно. Човекът, чието сърце е чисто, ще се придържа само към правилното приложение на инстинкта да притежаваме.

5. **Стремеж към успех във връзките с другия пол.** Желанието за сексуално удовлетворяване ни е даден от Бога с цел създаването на дом и продължаването на човешкия род посредством брака и семейството. **Но при липса на самоконтрол** човек става роб на своя инстинкт и нарушава Божия порядък.

6. **Стремеж към Бога.** За човека е естествено да се прекланя пред по-висшата сила. **Но когато не бъде насочен в правилната посока или когато не е държан под контрол**, този стремеж отвежда повечето от хората далеч от истинския Бог. Стремежът на човека да отиде при Бога не е грях, само защото повечето хора не го употребяват правилно.

Във всички тези неща човек свободно може да упражнява свободата си, **стига да пази чисто сърцето си и да се самоконтролира**. Поради това **Павел подчертава нуждата разума да властва над плътта**. **Това е причината за войната вътре в нас самите:** *“Казвам ви: нека Духът ви направлява и тогава няма да следвате желанията на грешната си природа. Защото това, което грешната ни природа желае, е против Духа и това, което Духът желае, е против грешната ни природа. Това са две напълно противоположни неща, следователно не може да правите каквото си поискате”* (Гал. 5:16-17). Освен това Павел казва: *“А вие, братя и сестри, бяхте призвани от Бога да живеете в свобода. Но нека свободата ви не бъде повод да угаждате на грешната си природа”* (Гал. 5:13).

Дали всичко, което може да ни отведе до греха, е зло? Положителният отговор на този въпрос е излъгал много хора да вършат всевъзможни неморални неща, като в същото време непоследователно одобряват други действия от същото естество. **Всяка аморална дейност може да ни отведе до греха.**

1. Подготовката и наслаждението от изтънчени ястия може и често става повод за преяждане. **Длъжен ли е човек да отказва да яде?** Подготвянето на някакво прекрасно ядене за гостите може да стане причина те да преядат. **Длъжен ли е човек да определя колко трябва да ядат гостите му?**

2. Работенето на работа, където получава добра заплата **може да стане причина човек да заобича парите.**

3. Въпреки, че някои хора трябва да пият по чаша вино по лекарско предписание, те отказват да го правят, тъй като считат, че това е грях. Спорът по този въпрос е ожесточен, **но дали това ни дава основание да се откажем от всякаква употреба на виното?**

4. Като инструменти за хазарта се използват всевъзможни състезателни игри. **Всяка игра може да стане повод за хазарт. Кой би могъл да каже коя игра е по-изкусителна към хазарта от другите игри?** Трябва ли е човек да се въздържа от участие във всички игри и от наблюдаването на спортните събития?

5. Много хора са изпадали в неморалност и прелюбодеяние, докато си търсят брачен партньор. Срещите с хора от противоположния пол могат и често стават причина за извършването на грях. **При това положение, трябва ли младият човек да позволи на родителите си да му избират съпруг или съпруга, с цел да избегне подобна опасност?**

6. **В миналото католическата църква е обявявала, че изучаването на Библията води до греха на неразбирането, причинявано от неправилното ѝ тълкуване. Това е капан. Повечето от хората, които четат Библията не я тълкуват правилно. В такъв случай дали четенето на Библията е грях?**

Ние не можем да унищожим желанията, стремежите и инстинктите си, за които говорихме до сега. Но когато изживяваме подобни неща, трябва да сме внимателни и да се молим да не изпаднем в изкушение. Трябва да се подсилваме, за да живеем като християни, които са достойни за честта с която Христос ни е дарил като свободни синове, а не като слуги, носещи игото на робството.

Тук виждаме нуждата от чистота на мислите и на целите, от умствена дисциплина и самоконтрол. *“Защото Духът, който Бог ни даде, не ни прави плахи, а ни изпълва със сила, любов и себевладение”* (2Тим. 1:7). **Последователите задължително трябва да бъдат обучени да почитат възвишения призив и свободата, която Бог им е дал.** Чистотата на сърцето ще поддържа ободреното съзнание, за да се устоява на изкушенията. Християнинът не трябва да позволява на проповедника или на който и да е друг човек да бъде неговата съвест. **Християнинът трябва да разчита на собствената си съвест.** Докато църквата не стигне до това ниво на развитие, безполезно е да се опитваме да заставяме хората да се съобразяват със съвестта на проповедника си.

IV Свободата ни е ограничена от добродетелното ни отношение към другите хора

Любовта не би позволила на ученика на Христос да се занимава с неморални неща, **ако се окаже, че те вредят на ближния му**. *“Всичко ми е позволено”, но не всичко е полезно*” (1Кор. 6:12; 10:23). *“Не позволявай храната ти да унищожи Божието дело. Всичко е чисто и можеш да го ядеш, но е грешно да ядеш нещо, което ще накара някой друг да извърши грях. По-добре е да не ядеш месо, да не пиеш вино и да не вършиш нещо, което може да накара брат ти да извърши грях”* (Рим. 14:20-21).

Като ни призовава да не позволяваме да бъдем упреквани за начина, по който използваме свободата си, Павел ни съветва: *“Не действайте така, че това, което смятате за добро, да се злослови от другите”* (Рим. 14:16). *“Благословен е онзи, който не се чувства виновен, когато постъпва така, както смята за добре”* (Рим. 14:22). **Свободата не трябва да вреди на другите хора**.

Като пример за онагледяване на този принцип ще посоча яденето на месо, което е било използвано за жертвоприношение на идоли. Тъй като е наясно, че месото не може да го омърси духовно, християнинът може да яде такова месо, независимо от идола, на който е било пожертвано. Но ако един слаб християнин, който току-що се е спасил от идолопоклонството, види че брат му яде това месо, може да си помисли, че той яде защото вярва в идола. По този начин наблюдаващият ще бъде погрешно информиран и това може да стане причина той да започне са отдава почит на идола. Така наблюдаващият бива окуражаван от нищо неподозиращия си брат да извърши грях. Но ако човек е наясно за слабата убеденост на брат си, той не би трябвало да яде месото.

Разбира се, това не означава, че на него завинаги му се забранява да яде такова месо. След като обясни правилно на по-слабия си брат, той би могъл да продължи да се ползва от тази своя свобода. *“Затова, ако храната изкушава моя брат да съгреша, никога няма да ям месо, за да не го изкушавам да съгреша”* (1Кор. 8:13).

Дали Павел е станал вегетарианец? Не се ли е отнасял отговорно към онова, което е ял и дали е продължавал да проповядва истината за християнската свобода? Продължавайки разсъжденията си в 1Кор. 9, той обявява правото си да яде и пие.

От уважение към ближния си, ние трябва да избягваме да вършим неща, които създават напрежение в неговата слабост. Даже човешките закони ни държат отговорни за създаването на опасни ситуации, като например оставянето без надзор на една изправена стълба, по която може да се изкачи някое дете и да падне. Въпреки че само по себе си дразненето на някой човек няма нищо общо с морала, погрешно е да се дразни някой темпераментен човек, докато се ядоса и изгуби контрол над себе си. Подобни действия може да не са извършвани с лоши подбуди, но те демонстрират липсата на уважение към другите и не трябва да се практикуват, тъй като могат да причинят даже смъртта на някой човек.

V. Свободата на другите трябва да бъде уважавана

Ние нямаме правото да ограничаваме свободата на другите, като им налагаме собствените си разбирания. Християните от еврейски произход са били убедени, че обрязването трябва да е задължително (Деян. 15:1). Други са разбирали, че *“в Христос Исус не орязването или необрязването имат значение”* (Гал. 5:6). **Самото обрязване не е нито добро, нито лошо и нито помага, нито пречи на християнина**. Но придържането към това разбиране е заплашвало църквата с разцепление. Привържениците на обрязването *“се представяха за наши братя и тайно се бяха присъединили към нас, а всъщност се бяха промъкнали да проучат каква е свободата, която имаме в Христос Исус, за да могат да ни поробят”* (Гал. 2:4).

Дали Павел е казал: “Добре, тъй като обрязването всъщност няма никакво значение, ние е по-добре да отстъпим част от свободата си и да приемем това робство, иначе църквата ще се разцепи поради възраженията на тези братя”? **Съвсем не, той не казал такова нещо!** Павел е казал: *“Но ние не се поддадохме нито за миг, за да остане сред нас истината, въплътена в Блатата вест”* (Гал. 2:5). **Почти сам, великият Павел е водил тази битка за нашата свобода в Христос. Даже Петър почти бил съгласен да отстъпи пред вярващите в обрязването** (Гал. 2:11-13). Тъй като протестираше толкова много против изискването за обрязване, апостолството на Павел било поставяно под въпрос. Този юдеизъм завладял църквата в Антиохия. От там той можел да оказва влияние върху цялата работа на Павел сред неевреите. **Какво е трябвало да направи той?** Трябвало е да воюва, за да ни запази свободни. **Бог го изпратил да се бие** (Гал. 2:2; Деян. 15) **и той спечелил победата заради нас сега**.

Ако бяха успели да наложат изискването християните да се обрязват, други биха могли да ни наложат игото на тяхното разбиране и да ограничат свободата ни да учим Библията в Неделно училище, да използваме индивидуални чашки при вземане на причастието, при оказване на помощ на сираците, при коопериране на усилията на няколко църкви при изпълнение на някои евангелизаторски програми, при създаване на огромни църкви, за хранене в сградата на църквата **и още много други неща, в които могат да вярват някои от местните хора**. Въпреки че нарушението на всеки аморален принцип – **а всички тези принципи са аморални** – може да доведе до грях, ние не сме осъдени заради това, че съзнателно правим тези нарушения. След като победата е била спечелена, какво е било поведението на Павел?

Вместо да продължава да създава напрежение, за да се стигне до разцепление на църквата, той приложил лечение чрез любов. След като доказал, че изискването за обрязване не може да бъде наложено на Тит, Павел взел Тимоти и *“го обряза от уважение към юдеите”* (Деян. 16:3). По-късно Павел взел парите, събрани от неевреите и ги занесъл на онези, които ги изключвали от Божието царство. Правейки това, той трябва да е имал по-силен мотив от оказване на помощ на бедни хора. Занасяйки този дар в Ерусалим, той се съгласил да се очисти в храма, с цел да постигне мир (Деян. 21:26). Всичко това е било направено след като той спечелил победата си. Благотворителните помощи могат да се раздават без човек да се отказва от свободата си. Това е било нужно, за да се запази единството на вярващите.

Принципите не могат да се прилагат чрез спазването на закона. Те се прилагат чрез личния избор. Поради това Павел ни съветва: *“всички да сте съгласни помежду си и да няма разногласия сред вас”* (1Кол. 1:10). *“Нека убежденията ти бъдат тайна между теб и Бога ...”* (Рим. 14:22). *“Приемайте този, чиято вяра е слаба, и не спорете с него, независимо от това, че мислите по различен начин”* (Рим. 14:1).

Ако трябваше да се подчиняваме на разбиранията на всеки човек, ние нямаше да можем да използваме модерния превод на Библията, да позволяваме на квартет певци да води хвалението в църквата, да се храним в сградата на църквата, да издигаме ръцете си при молитва, да пляскаме с ръце при хвалението, да носим съвременни фризури, да даваме пари на Червения Кръст и т.н. Но много малко от тези ограничения се дължат на разбиранията на някой слаб брат. Те идват от проповедниците, старейшините и други верни хора, които искат да ограничат свободата ни, като ни налагат да се подчиняваме на разбиранията им.

VI Злото, извадено на показ заедно с доброто

Трябва ли да избягваме нещо, тъй като злото ще бъде извадено на показ заедно с доброто? Отново повтарям, че чистотата на целта определя как трябва да се постъпи в конкретния случай. Чистотата в сърцето ни ще търси само доброто. Но злото е навсякъде. В една или друга форма то присъства във вестниците, в радиото, в телевизията, във филмите, в историята, в Библията, в училището, на работните ни места, в игрите и забавленията, в църквата и у дома.

Във всички случаи нашата цел трябва да е да виждаме и да приемаме доброто и да се въздържаме да обръщаме внимание на злите неща, които придружават доброто. Красивата роза има бодли. Въпреки че те са неприятни, ние не им позволяваме да ни развалят насладата от красивата роза. Когато се наслаждаваме на розата, ние се научаваме да избягваме убождането на тръните. Следователно, наличието на онова, което е нежелателно не ни отнема свободата да се наслаждаваме на това, което е добро.

VII. Заключение

“Христос ни освободи, за да живеем в свобода. Затова останете твърди и не допускайте отново да ви поробят” (Гал. 5:1).

Упражнявайки свободата си в Христос, ние не трябва да ставаме роби на:

Нечисти мотиви;

Неморални неща;

Егоистични желания да бъдем свободни да действаме, без да се съобразяваме с другите;

Онези, които ще искат да ни наложат разбиранията си.

Глава 8

Евангелието и христовото учение

Въпреки, че украсяваме с цветя гроба на Александър Кампбел, (Коментар: Той е основателят на Христовите църкви в САЩ. Д.Пр.), ако сега беше жив, той нямаше да бъде приет добре в много от Христовите църкви. Със сигурност пазителите на вратата биха го отхвърлили заради следното му изказване: *“Членовете на Христовата църква са се учили, пеели са, молили са се и са се призовавали, но в Новият Завет никъде не се споменава за проповядване в църквата! В 1Кор. Павел призовава коринтяните да стоят в евангелието, което им е проповядвал и което са получили. Ние проповядваме, съобщаваме или обявяваме новината. Но кой преподава новината? Кой призовава новината? Ние проповядваме евангелието на невярващите и на чужденците, но никога не проповядваме евангелието пред християните или пред онези, които вече са го получили.”*

Словото на Бога, което ни е разкрито Новият Завет съдържа **два вида съобщения, чиято цел е да се постигнат две различни неща. Кампбел е разбирал това различие, което е трудно забележимо за мнозина от нашите съвременници.** Тази липса на разбиране допълнително увеличава нашето объркване **и ни отвежда встрани от всяка практична база за единство на християните.** Ако всички текстове от Новият Завет са неразделна част от евангелието и ако човек е длъжен да ги познава, да вярва в тях и да им се подчинява, за да бъде спасен, тогава човек трябва да познава, да вярва и да се подчинява на всичко, което е написано в Новият Завет, за да бъде спасен. Всяка част от учението се превръща във въпрос на живот или смърт! Всяко погрешно вярване би водило до смърт. **Ако не всичко е в точно съответствие с евангелието, тогава човек е загубен.** При това положение, като имаме предвид списъка на различията от Глава 1, за нас няма никаква надежда, защото кой може да е сигурен, че познава, вярва, разбира и се подчинява на всичко, на което сме учени в Словото на Бога?

Например, такива указания като: **“И не наскърбявайте Божия Свят Дух”** (Еф.4:30), **“А се изпълвайте с Духа”** (Еф.5:18) и **“Се молете в Светия Дух”** (Юда 20) се превръщат в страшни изисквания, **защото аз наистина не знам дали разбирам и дали изпълнявам тези неща.** А ако мога да знам и да се подчинявам на всичко, аз нямам нужда от милостта, следователно, чрез безпогрешното си подчинение аз бих могъл да мина и без милостта на Христос.

Въпреки, че тези две съобщения не са записани в отделни параграфи, книги или писма, те се различават помежду си и това различие трябва ясно да се разбира. **Има евангелие (добра новина), която ни връща към живота, има и учение което насочва живота ни.** Евангелието ни поставя на спасителния сал на живота, а апостолското учение ни насочва към вечното спасение. Евангелието ни поставя на разположение на Божията сила, а учението ни насочва, за да вършим работата си. Евангелието създава общението с Бога, а учението ни насочва как да общуваме с Бога.

Евангелието е добрата новина, но както е казал Кампбел, кой преподава добрата новина? Евангелието е било изцяло проповядвано на Петдесетница, но всички послания са били написани по-късно. Евангелието е било *проповядвано, прокламирано и обявявано*, а учението е било споделяно със слушателите чрез *преподаване, инструктиране, порицаване, осъждане и призоваване*. Евангелието е било разпространявано чрез евангелистите, а пророците, пасторите и учителите са поучавали чрез учението. Евангелието е “вярата”, която вече е била дадена (Юда3) на онези, които се подчиняват (Деян.6:7), на която се е противопоставял Елима (Деян. 13:8), в която последователите трябва да постанат (Деян. 14:22), която е основата за единството (Еф.4:13). *Вярата* е основата на нашето спасение. Различията в притесненията и убежденията относно ученията са въпрос на вяра. В Рим. 14 се говори по този въпрос. Един човек вярва, че може да яде всичко, докато друг човек е слаб във вярата, защото има притеснения (ст.1-2). Нека вярата и убежденията ти бъдат тайна между теб и Бога (ст.22). Онзи, който насилва притесненията или убежденията си, не действа от позицията на вярата, следователно той върши грях (ст.23).

Павел описва вярата като смърт, погребение и възкресение (1Кор.15:3-4). **Още по-пълното определение е, че евангелието е добрата новина за това, че Исус е Синът на Бога, за Неговата жертва на Голгота, за Неговото възкресение, за Неговото прославяне и за Неговото обещание да възкреси умрелите.** Ако човек отрече който и да е от елементите на това определение, той не може да бъде спасен, защото това би представлявало отричане на спасителната роля на Исус, а не просто отричане на фактите. **Фактите не притежават спасителна сила.** **Евангелието не се е проповядвало пред църквата.** В Новият Завет никъде не пише за проповядване на евангелието пред църквата, няма указания за това, нито пък има нужда от такова проповядване. **Въпреки, че думата “проповядвам” е употребена повече от 100 пъти в текстовете на Новият Завет, тя никъде не е употребена във връзка със събранието на църквата.** Евангелието е било разпространявано чрез евангелизиране. Съобщавала се е добрата новина, евангелието, а човекът, който правел това се е наричал евангелист или проповедник. **За поучение на християните в Новият Завет са използвани други глаголи.** Например, в 1Кор.14 са употребени 50 глаголи за общуване в църквата, като: *говоря, пророкувам, произнасям, тълкувам, инструктирам, поучавам, декларирам, моля се, благославям и казвам*, но не се използват думите *проповядвам* или *евангелизирам*. Споменават се думите откровение, познание, пророкуване и поучение, но не и проповядване.

Павел е писал, че **“Пророческата дарба е знак не за невярващите, а за вярващите”** (1Кор.14:22). Той дава следното указание: **“Когато се съберете Всичко трябва да се прави за укрепването на църквата”** (1Кор.14:26). В 1Кор.14:4 той казва: **“Който има дарба да пророкува, укрепва църквата.”** Говоренето на езици изисква тълкуватели **“за да се укрепи цялата църква”** (1Кор.14:5). **Следователно, пророкуването е било предназначено за вярващите, а проповядването на евангелието – за невярващите.**

Противниците на това различие посочват различни откъси от Новият Завет, които според тях отричали този извод. Нека по-подробно да се запознаем с някои от тях:

Деян.20:7: Тук се казва, че Павел е проповядвал в църквата в Троада. Думата “проповядва” идва от корена на дума, означаваща “вода диалог”, а не евангелизирам или обявявам. В Revised Standard Version на превода на Библията този стих правилно е преведен като “*Павел разговаряше с тях.*”;

Рим.1:7: Посочва се, че това послание е било написано до вярващите и невярващите в Христос в Рим, които са били както евреи, така и неевреи.;

Рим.1:15: Изследователите стигат до съгласие, че изразът “*които живеете в Рим*” не се отнася само до последователите на Христос.;

Рим.2:1-19): този откъс разкрива, че независимо от това, че посланието е било насочено основно към вярващите, в него Павел се обръща и към невярващите. Коментаторите стигат до съгласие, че тази глава е адресирана до невярващите юдеи в Рим. Това са хората, които Павел търси, за да им съобщи добрата новина, тъй като е искал “*да пожъна плодове и сред вас, така както сред другите езичници*” (1:13). Текстът от Рим. 15:8-24 е в хармония с този контекст.;

1Кор.15:1-2: Павел е проповядвал евангелието пред коринтяните, но е абсурдно да се стига до заключението, че е продължил да проповядва пред хората, които вече са станали християни.;

2Сол.1:7-9: Всеобщо е прието, че този откъс ни учи, че ако отхвърли евангелието, християнинът ще бъде наказан с гибел, но в него не се казва нищо за човека, който вече го е отхвърлил. Онези, които не се подчинят на евангелието ще загинат, но християнин е онзи, който вече се е подчинил на добрата новина.;

Мат.28:18-20: Вместо да отричат различието между евангелието и ученията, правилното тълкуване на този откъс подкрепя това различие. Тук се казва: “*Идете при всички народи и ги направете мои ученици ... учете ги да изпълняват всичко*” Нехристияните не са упреквани, че не спазват учението, защото то не е адресирано към тях. Но невярващият няма да бъде спасен, ако отхвърли евангелието, което е адресирано към него.

Спасението ни е дадено чрез евангелието. От Петдесетница до наши дни нищо не е добавено към него. Евангелското съобщение “*за вярата, която Бог веднъж завинаги даде на своите свети хора*” (Юда 3) вече е било предадено, преди Юда да е писал за него, поради което в него не би могло да се включи написаното от Юда. Хората “*се подчиняваха на вярата*” (Деян. 6:7), **преди да е било написано което и да е от посланията.** Петър говори за хора, които “*се възродихте не от смъртно, а от безсмъртно семе – Божието слово*” (1Пет.1:23), а после посочва, че живота се поражда от “*словото, което ви бе проповядвано*” (1Пет.1:25). **Това е евангелието, което е било проповядвано.**

Ако всички текстове от Новият Завет бяха част от евангелието, тогава грешният човек не би могъл да бъде спасен, ако не бъде изцяло обучен на него, защото той е длъжен да повярва в евангелието, преди да може да бъде спасен (Марк16:15). Той все още не би бил спасен, докато не се подчини на всичко, което е добавено в другите писания. Следователно, бързото обръщане на хората към Христос на Петдесетница, на етиопския евнух и на тъмничарят **не биха могли да се случат, ако преди това тези хора трябваше да преминат пълен курс на въстпително обучение.** А и кой някога е успял да научи и да се подчини на ученията, независимо от многогодишните си и искрени усилия?

Новите създания в Христос, които са спасени и въведени в църквата, задължително трябва да бъдат хранени, утвърждавани и да узряват, за да продължат да живеят в общение с Христос и да не се отказват от спасението. От мига на духовното им раждане има най-различни последователи на Христос, които притежават различно познание, разбиране, сила, способности и зрелост. **Тяхното оправдаване е станало възможно поради един акт на милост, а не защото те са праведни във всички неща. Те са праведни, защото са в Христос, който е тяхната праведност, въпреки че те може да не са прави по отношение на всички аспекти на вярата. Те живеят в светлината, те са очиствани постоянно и са в общение с Христос** (1Йоан 1:5-10).

Във вярата има единение, но има разнообразие по аспектите на вярата. **Общението не се разваля от неспособността да се разбере всичко от Писанията и да се придържа към безпогрешното им приложение.** Но Петър призовава вярващите: “*Като новородени бебета, жадувайте за чистото духовно мляко, с което да пораснете и да бъдете спасени, сега, когато вече сте вкусили колко е добър Господ*” (1Пет.2:2-3).

Християните са призовавани да узряват, за да се хранят с твърда храна, а не с мляко (Евр.5:12) и да постоянстват в учението на апостолите (Деян.2:42). Общението с Христос се установява, когато човек повярва на евангелието и му се подчини. **Общението между Бога и човека се поддържа, когато вярващия изпълнява изискванията на другите учения от Новият Завет.**

Глава 9

Нашето учение

През цялата ми кариера като проповедник **съм отхвърлял** деноминационните учения. С радост мога да кажа: **“Ние нямаме друго учение освен Христос. Когато Петър признал, че Исус е Христос, той е признал единственото учение, върху което е изградена църквата. Ние не задаваме на разкаялия се грешник други въпроси освен въпроса, който е бил зададен на етиопският ковчезник.”**

Това е добро, вярно и правилно. Христос е фундамента на нашите отношения с Бога и с Неговите хора. **Църквата е изградена върху скалата и факта, че Исус е Христос.** Обаче веднага след като новопокръстеният излизаше от водата за кръщаване, аз го задължавах да възприеме всички мои тълкувания и убеждения относно ученията от Новият Завет. **Като му давах известно време, за да узрее до нивото на моите убеждения, аз толерирах неговите несъгласия по някои неща, но ако той продължаваше да върви срещу истинските ми духовни разбираня, студенината ми към него го обезкуражаваше дотолкова, че той прекъсваше връзката си с мен.** Тогава за мен проблема свършваше и аз можех да използвам този човек като пример на противопоставянето, **тъй като погрешно считах,** че той никога всъщност се е бил истински член на Христовата църква.

Но истината е, че този човек просто отказваше да приеме моето сектантско учение. Но не е ли вярно, че действията ни показват истинската ни същност? Общението на човека с Бога и спасението в Христос се постига чрез подчиняване на вярата (Деян.6:7). Човек задължително трябва да повярва в съобщението за Христос (Марк16:15). Такъв човек изповядва, че Исус е Христос (Деян.8:37). Тази вяра в Исус задължително трябва да мотивира човека да изостави греха и да изпълнява Неговата воля (Деян.2:38). **В отговор на това, в което вярва и в съответствие със своето разкаяние, човек трябва да се кръсти. В този момент той бива спасен и е освободен от вината, намира се в Христос, той е новородено същество и бива добавян към тялото, което е църквата.**

Сега този човек е в общение с Христос и с всеки друг човек, който е изпълнил тази процедура и след това не е изоставил своето общение с Бога. **Това е единството,** което се постига чрез Светия Дух: **“Защото всички бяхме кръстени от действието на един Дух, за да станем част на едно тяло, независимо дали сме юдеи или езичници, роби или свободни, и на всички ни бе дадено да пием от един Дух”** (1Кор.12:13). Когато човек стигне до този етап на него не трябва да му се задава друг въпрос освен: **“Вярваш ли, че Исус е Христос, Синът на Бога?”**

Той не трябва да бъде разпитван за убежденията му или за това какво трябва да яде, за безотговорното изговаряне на името на Бога, за това дали в наши дни има демони, за молитвата за изцеление, за убийството при самоотбрана, за вземането на участие в други дни освен в неделя или за много други неща, включени в списъка от Глава 1, които имат отношение към християнския му живот.

Важни ли са убежденията и начинът по който практикуваме относно тези неща? Някои, свързани с дните и яденето (Рим.14) и обрязването (Гал.5:6) **не са важни.** Други са грях, въпреки че характерът им е обект на спор между искрените и старателни последователи. **Относно спорните въпроси може да има различия в убежденията, но това не трябва да причинява прекъсване на отношенията.** Такива въпроси не представляват основата, върху която е спасен вярващият или е доведен в общението с Бога.

Не са част от учението

В никой от случаите на обръщане на хората към Исус, описани в Деяния **не се разказва,** че хората предварително са били запознавани с учението, а след това са били кръщавани в името на Христос. Доколкото знаем, на никой от новоповярвалите не е било казвано преди кръщението, че от тях се очаква да се събират, да правят дарения, да вземат участие и да пеят. Всъщност, въпреки че във всеки от случаите се е изисквало хората да се кръстят, никъде не им е обяснявано защо е нужно да се кръстят и какво е значението на кръщението.

Единственото обяснение за значението на кръщението е направено много по-късно и то пред последователи на Христос, а не пред потенциални християни (Рим.6:1-11; Кол.2:11-14). Вярванията относно тези неща не са част от учението. От момента, в който човек се присъедини към някоя църква чрез кръщението, повярвалите в Христос ще се различават по отношение на познанието, разбирането и убежденията си. Въпреки че ще продължат да израстват, за да стигнат до зрелостта, **никой никога няма напълно да узнае и разбере цялото учение.**

Най-зрелите ще продължават да са в разногласие по някои от нещата, включени в списъка от Глава 1. Тези различия представляват сериозен проблем само за законниците, **които по правило си мислят, че са прави във всичко,** за да са в състояние да живеят според собственото си разбиране. В ранната църква е имало дълбоко противопоставяне между вярващите по отношение на обрязването. Но обрязването не е

било нито предимство, нито недостатък, освен в случаите, когато се е превръщало в пречка за тяхната вяра и любов, изразявана в делата им (Гал.5:6). Много пъти съм подчертавал, че когато двама човека имат различия по някакъв въпрос, единият може би е прав, а другият греша, или може би и двамата грешат, **но със сигурност не може и двамата да бъдат прави.**

Но колко много съм грешал, когато съм вярвал в това! От гледна точка на закона и на човешката логика и двамата не могат да бъдат прави. Следователно, аз бях законник. Павел е казал, че вярващите могат да се различават по отношение на онова, което е позволено и не е позволено да ядат или във връзка с дните, в които трябва да се събират и да вземат причастие, **но това не е пречка и двете страни да са прави в очите на Бога** и Той да поддържа представителите и на двете мнения (Рим.14:1-4). *(Коментар: Когато разпалено твърдим, че в някакво твърдение няма никаква логика, е добре да си спомним мъдростта, че „когато считаме, че няма логика в нечие твърдение, това може да означава, че не сме дорасли, за да съзрем и разберем тази логика.“ Д.Пр.)*

Павел призовава различаващите се по някакъв въпрос **да се приемат едни други и да се уважават.** Онзи, който яде месо не трябва да презира или да осъжда усърдния вегетарианец, нито пък вегетарианецът трябва да осъжда човека, който яде месо. **Ние все още не сме научили този урок,** защото консервативният брат осъжда по-либералния брат и независимо, че либералният не го осъжда, консервативният се отнася към него снизходително и нетолерантно. Ако са ръководени от подобен дух, и двете страни са грешни, не защото имат различни убеждения, **а за това, че не се отнасят с любов и уважение един към друг като братя.**

Павел подлага законника на “танталови” мъки, защото не казва, коя страна е права, когато става въпрос за ядене или за спазване на дните. Вместо това той ни засрамва: *“Кой си ти, че да съдиш чуждия слуга? Неговият господар решава дали той стои или пада. И ще стои, защото Господ има властта да го направи да стои”* (Рим.14:4). Хората и от двете страни на спора служат и почитат искрено Бога. Да оставим Господ да ги приеме или да ги отхвърли. “така че ти – защо осъждаш своя брат? Или ти – защо го презираш? Всички ние ще бъдем изправени пред Бога да бъдем съдени от него” (Рим.14:10). Общението не трябва да бъде поставяно в опасност от усилия да се налагат убеждения. *“Приемайте този, чиято вяра е слаба, и не спорете с него, независимо от това, че мислите по различен начин”* (Рим.14:1).

Този призив е продължен и в Рим.15, където Павел ни призовава: *“И нека Богът на търпението и насърчението ви дари с разбирателство помежду ви така, както Христос Исус иска и всички заедно в един глас да прославят Бога и Бащата на Господ Исус Христос”* (Рим.15:5-6). Следващата му молба трябва да се бори дълго време, преди да победи гордостта и егоизма ни: *“Затова, приемайте се един друг, както Христос ви прие. Така Бог ще се прослави”* (Рим.15:7).

Как ме прие Христос, когато бях грозен, не можех да обичам, не разбирах, не обръщах внимание, бях незрял и грешен човек? Той ме прие въз основа на вярата ми в Него, който е моята праведност, когато се подчинявам на евангелието, **а не защото бях толкова красив, обичащ, праведен, точен и изпълнен с познания.** Така както Той ме прие и продължава да ме приема, така и аз трябва да ви приемам. След като съм приет, кой съм аз, че да отхвърлям другите? Да, как бих посмял да отхвърля другите? Някои хора казват: “Ние вярваме само в Новият Завет.” **Много хора, приемат, че евангелията са част от учението, като по този начин превръщат в задължително познаването, вярването и разбирането на всичко, написано в Новият Завет.**

Това превръща доктриналната правилност в основа на единството, а говорейки за доктринална правилност ние казваме: **“Съгласи се с моето тълкувание, с моето учение и ние ще бъдем обединени!”** **Но това е нереално. Това превръща обединението във въображаема илюзия.** “Бъди като нас!” Но като коя от нашите групи? Ние винаги ще бъдем разделени от доктриналния подход към единството, защото той не позволява да има разнообразие. Ако казаното до тук е вярно, защо сме предупреждавани, че има фалшиви учители? Добър въпрос! Но моля ви изчакайте да получите отговора в следващата глава.

Исус е Учението

Нашата вяра не е в никакви догми, които наричаме евангелие – вярата ни че Исус е Синът на Бога, в Неговата саможертва на Кръста, в Неговото възкресение и възнесение. Тези неща нямат спасяваща сила, независимо че се казва, че евангелието е Божията сила за спасение (Рим.1:16). **Силата за спасяване е в Христос, който е Добрата новина за спасението.** Но ако отречете който и да е от тези факти, вие ще унищожите учението, защото ще премахнете основата за надеждата в Христос. Онзи, който вярва, няма да бъде прокълнат.

По времето на апостолите, **привържениците на философското течение “гностицизъм”, което се е стремело да опознае заобикалящия ни свят, са отричали, че Исус е дошъл и е живял на земята в плът.** Но да се отрича превъплъщението означава да не се пребивава в учението на Христос, върху което се

основава евангелието. *“Всеки, който отива извън учението за Христос и не се държи здраво за него, няма Бога. Но този, който се държи здраво за това учение, има и Отца, и Сина (2Йоан 9). Казано е: “Много измамници са излезли в света, които не признават, че Исус Христос е дошъл в човешко тяло” (2Йоан 7).* Тук не се говори за това, дали е позволено в църквата да се свири инструментална музика или дали в сградата на църквата е позволено да има кухня или за някакви други мнения, убеждения или канони, **а за символа на нашата вяра, Исус Христос.**

Поради това гностичните учения (стрежеят да опознаем и обясним напълно заобикалящия ни свят) унищожават основата на спасението. **Разпространителите на такива учения не трябва да добре посрещани или окуражавани от нас.** *“Ако някой дойде при вас и не носи това учение, не го приемайте в дома си, нито го поздравявайте” (2Йоан 10).* Подобни хора са предали себе си на Сатаната: *“Някои не послушаха съвестта си и спряха да вярват в Христос, също както кораб се разбива в скалите” (1Тим.1:18) и “които се отклониха от истината, като казват, че възкресението вече е станало, и срутват вратата на някои хора” (2Тим.2:18).*

Човекът, който се обръща към Исус задължително трябва да се разкае и да реши да живее според християнския морал. На някои хора може би им се иска да изпуснат изискването да живеят чист и праведен живот, **но въпреки това да говорят**, че вярват в Христос. **Това е несъвместима ситуация.** Ужасяващата неморалност трябва да бъде предадена на Сатаната (1Кор.5). Обаче един искрен, но духовно неграмотен, слаб или препъващ се последовател не попада в тази категория. Тъй като всички ние сме кръстени в едно тяло, **един човек, който предизвиква разделение в църквата не може да бъде толериран.**

Поради това Павел ни инструктира: *“След като веднъж или два пъти си предупредил човека, който предизвиква спорове, и той не те послуша, нямай нищо общо с него, защото знаеши, че такъв човек се е отклонил от правия път и съгрешава. Той сам се е осъдил” (Тит3:10-11).* Не всички, които не са съгласни или поучават нещо погрешно, са фракционерни. Хората могат да имат различия по отношение на обрязването, на храната, на дните и въпреки това да са в хармония в едно тяло. Фракционерът събира около себе си поддръжници, изгражда групичка и причинява разделение. Той може да направи това без да се придържа към някакво друго учение. **Фракционерите се стремят към обществено положение или власт, но обикновено използват някаква кауза като бял кон, който да яхнат и да го използват като средство, за да прикрият истинските си мотиви.**

Съгласието по всички учения не е основата за обединение, защото на тази основа ние никога не бихме имали практическо обединение даже в една малка църква. **Никой не би трябвало да бъде зависим от онова, което проповядват проповедника или старейшините.** **Едно искрено вярване в нещо, което се различава от онова, което проповядва ръководството на църквата, само по себе си не е причина такъв човек да бъде отстраняван от църквата.**

Обаче, ако човекът се превърне във фракционер, като налага разбиранията си на другите, това вече е съвършено различен случай, който трябва да се разреши своевременно и без забавяне. Преди около 40 години аз разговарях с един човек, който искаше да стане баптистки проповедник. След като завърши обучението си, на него му предстоеше да бъде ръкоположен. По време на тази процедура, той беше попитан, дали е съгласен да проповядва баптисткото учение. Той отговори, че просто ще проповядва Библията. Този въпрос му беше зададен неколкократно, но той продължи да дава същия отговор. **В резултат от това той не беше ръкоположен!**

От много години аз с удоволствие свързвах тази история с нашата липса на църковно кредо. Ние просто проповядваме Библията. Но аз вече не използвам тази история, откакто станах достатъчно честен към себе си, за да призная, че не мога винаги просто да проповядвам Библията и да ми бъде разрешено да остана на олтара. Длъжен съм да се приспособявам към линията на партията, да се съобразявам с неписаните канони на църквата, в противен случай ще бъда уволнен и семейството ми ще остане без доход. Ако проповядвам лошите неща от Библията, аз ще бъда заклеймен като човек, който създава проблеми и даже другите църкви ще бъдат предупредени да не общуват с мен. Аз много добре знам това! **Човек е длъжен да се приспособява към кредото!**

Въпросник

Старейшините на църквата започнаха да изискват кандидатите за учители за библейските училища да попълват и да подписват един въпросник – разбирате ли, не някакво описание на онова, в което вярват, а просто един въпросник! Тези въпросници обикновено не изискват кандидата да притежава забележителен и позитивен духовен характер. **Те по-скоро описват вярванията на старейшините по отношение на такива теми като: развода, тютюнопушенето, пиенето и танцуването – особено танцуването!** **Чудя се защо не са включили въпроса за каране с непозволена скорост по магистралата? Защото на всеки танцьор се падат по цял автобус нарушители на движението.** Но старейшините нямат

убеждения за шофирането с непозволена скорост, защото те също са нарушители. Поради това този въпрос не е включен в тяхното кредо – извинявайте, имах предвид въпросника!

Да предположим, че когато му бъде даден такъв въпросник, кандидат-учителят напише в него: “Аз просто ще преподавам Библията” и го върне на старейшините. Дали такъв човек ще бъде назначен на работа? Това е другата причина, поради която аз вече не говоря много за кредото на Баптистката църква. Ако един човек вярва в нещо, което противоречи на моето вярване, добре е аз да обсъдя това и да го изуча подробно. Особено е наложително да направя това, ако преценя че проблемът е жизнено важен за спасението на душата. Но през цялото време аз съм длъжен да обичам и да уважавам този човек и да не си позволявам да го съдя. “Кой си ти, че да съдиш чуждия слуга” (Рим.14:4)?

Това, че съм негов брат в общуването с Христос не означава, че аз имам правото да одобрявам и разрешавам всичко, което този човек преподава или да го принуждавам да се приспособява към моите убеждения. “Нека убежденията ти бъдат тайна между теб и Бога” (Рим.14:22). Въпреки, че не одобрявам неговите действия, този човек не може да насили съвестта ми. Само аз мога да направя това.

Когато един човек помоли да стане член на църквата, в която и аз членувам, нито аз, нито старейшините, нито останалите членове на църквата имат някакво право да го питат за нещо друго, освен: “Кръстен ли си в името Христово? Решен ли си да живееш свят живот и стремиш ли се да живееш в хармония с хората на Бога?” Това е основата за библейското присъединяване на човека към църквата, за постоянно общуване и за единство. Да се пита, дали човека по-рано е бил член на Христовата църква на друго място, или да се пишат писма до предишната му църква, за да се получава информация за него, е израз на осъждане и на сектантство.

Как бихме могли да знаем, дали кандидатът по-рано е бил свързан с друга църква? Ние не бихме могли да знаем. Дали ние ще се омърсим, ако служим с някой човек в Христос, който по-рано е принадлежал към църква от друга деноминация, различна от нашата? Ние нямаме друга алтернатива освен да го приемем. Не е в нашата власт да го съдим. Той отговаря пред Бога, точно така както и ние. Защо трябва да е по-трудно да приемем този човек, отколкото останалите членове на църквата, които имат различия помежду си по 100-те теми от списъка, включен в Глава 1? Защо да не мога да го приема като брат, след като той продължава да служи в някаква християнска църква, която няма намерение да се присъедини към нашата деноминация?

Защо ни е много по-удобно да отхвърляме другите, отколкото да ги приемаме? Аз предпочитам Бог да ме съди заради това, че съм приел някой човек, който Бог е отхвърлил, отколкото да отговарям защо съм отхвърлил някой, който е бил приет от Бога. Точно смъртоносната духовна болест на сектантския дух мотивира човека да отхвърля друг човек, който е приет от Бога и да обвиняваме братята, които Бог ни е забранил да съдим.

Защо се занимавам с този въпрос? Да не би да съм обхванат от дух на непокорство? Причината е, че не мога повече да гледам как църквата става жертва на сектантството. Когато един човек съди другите и им налага убежденията си, той се превръща във фракционер. Когато една група налага убежденията си и съди другите чрез тези убеждения, тя се превръща в секта. Даже когато е неписано, един канон създава, защитава и е отличителна черта на сектата. Този канон изключва другите, които не са съгласни с него, независимо, че те също са братя християни. Това превръща групата в секта. Да се поставя име на деноминацията, това означава да се разделя. Когато групата нарече себе си с някакво име, тогава тя се превръща в сектантска деноминация. Можете ли да отречете, че Христовата Църква е достигнала до това състояние? Онези, които са свободни в Христос, са свободни от каноните и от осъжданията на хората.

Глава 10

Фалшивите учители

Когато разгласяваме и защитаваме доктриналните си позиции, като проповедници ние многократно отправяме обвинения и предупреждения за наличието на фалшиви учители, които определяме като хора, които преподават погрешни неща. Въпреки че признаваме, че никой не преподава изцяло погрешни неща, ние обявяваме, че всяко погрешно нещо е в състояние да изкриви Словото на Бога и да превърне неговия защитник във фалшив учител. Подобно заклеяване притежава здраво и фундаментално основание до момента, в който човек го изследва по-задълбочено. Тогава става ясно, че човекът, който обвинява другите, че са фалшиви учители живее със самочувствието, че той самият въобще не прави никакви грешки! Той

счита, че е прав във всичко, следователно, той не е фалшив учител. Другите проповядват нещо погрешно, поради което те са фалшиви учители. Колко сляп и фанатичен може да стане човек!

Като ни предупреждава за склонността да ставаме учители, Яков ни уверява: *“Всички ние често грешим. Ако човек е безгрешен в говоренето, значи е свършен и умее да владее цялото си тяло”* (Як.3:2). Следователно, ако проповядването на нещо погрешно превръща човека във фалшив учител, ние всички сме фалшиви учители. Някои хора биха се изненадали, ако научат, че широко разпространеният термин “фалшиви учители” е употребен само веднъж в целия Нов Завет (2Пет.2:1). Често чуваното словосъчетание “фалшиво учение” не се среща нито веднъж в Новият Завет. В него се говори за фалшиви пророци и за грешки.

Прилагателното “фалшив” описва човека, а не неговото учение. Това е учител или пророк, чийто характер е повреден от зъл мотив, поради което той не е искрен учител, който е погрешно информиран или се придържа към различно убеждение по отношение на някои незначителни неща. Нека да направим преглед на някои откъси от Новият Завет, за да се убедим, че това е вярно.

1. Фалшивите учители, за които е писал Петър са били хитри, коварни, лакоми, безнравствени, експлоатиращи, фракционери и отричащи Бога (2Пет.2:1-3). Те не са били искрени, смирени хора, които не са били правилно информирани или са разбирали неправилно учението.

2. Разколникът, тъй като се ръководи от егоистичните си амбиции, *“се е отклонил от правия път и съгрешава”* (Тит3:11).

3. Хората, които са се отделили от вярата *“ще последват измамни духове и учения, идващи от демони и лицемерни лъжци, чиято съвест е жигосана”* (1Тим.4:1). Това не са честни хора, които не са успели да разберат нещо от учението. Очевидно, това са били фалшивите пророци за които се говори в 1Йоан4:1-3, “гностиците”, които отричат, че Исус е дошъл на земята в плът, антихристите, за чиито измамни и безнравствени дела пише Йоан в трите си послания.

4. *“Това са хора с извратени умове и са се провалили във вярата”*(2Тим.3:1-9). Тези коварни хора не са били просто личности, които са незапознати с правилната позиция на вярата по някои теми. Това са хора с недобросъвестен характер.

5. Павел пише за много доктринални проблеми в църквата в Коринт с голямо търпение, без да изисква да бъде отстранен някой човек от църквата заради това, че е имало доктринални различия. Само отявлено неморалните хора е трябвало да бъдат отстранявани от църквата. Обаче, той демаскира водачите на разделените групи, като казва: *“Тези хора са лъжеапостоли. Те са измамни работници, които се маскират като Христови апостоли”* (2Кор.11:13). **Отхвърляна е не доктриналната им позиция, а извратеният им характер.** Очевидно това са били хората, които са водели разприте и раздорите, които са укорявани в 1Кор.1:10-15. Вместо да има съгласие и *“да няма разделения сред вас”* и вместо всеки да казва “Аз принадлежа на Христос,” коринтяните позволили на егоистичните им амбиции да предизвикат разцепление в църквата.

6. В Рим.14 и 15 Павел учи светиите да се обичат и да се уважават помежду си и да живеят в хармония, независимо от това, че имат различни убеждения. Онези, които имат разногласия помежду си не трябва да се съдят един друг. Те не са фалшиви учители, които трябва да бъдат изгонвани от църквата. Павел пише: *“Братя и сестри, моля ви да внимавате много с тези, които причиняват разногласия сред хората и смущават вярата им, противно на учението, което сте приели. Стойте далеч от тях, защото такива хора служат не на нашия Господ Христос, а на собствените си апетити и с ласкателни приказки и мили думи заблуждават хората, които не познават злото”* (Рим.16:17-18). Как успяваме да прилагаме погрешно този откъс, за да оправдаваме разделението поради доктринални различия и увъртания.

Не само в Послание до Римляните се говори за егоистичните измамници. По-късно Павел писал отново за този проблем, докато бил затворен в Рим и казал: *“Вярно е, че някои проповядват Христос от завист и заядливост към мен, но други проповядват от добри намерения, защото имат любов в сърцата си и знаят, че Бог ми повери да защитавам Благата вест. А други проповядват Христос поради егоистични амбиции и от нечисти мотиви, като мислят, че така ще ми докарат повече беди, докато съм в затвора. Но какво от това? Важното е, че и едните и другите проповядват Христос, независимо дали се преструват или го правят искрено. Това ме радва и ще продължавам да се радвам ...”* (Фил.1:15-18). Тези хора са проповядвали Христос, но освен това са проповядвали, че вярващите трябва да се обрязват и това е станало причина за разделение в църквата.

Във Фил.3:2-11 Павел казва, че те са лъжливи учители, а после разкрива истинският им характер: *“Защото, както вече много пъти ви казах, а сега дори плача, казвайки го отново, много хора живеят като врагове на Христовия кръст. Животът им ги води към гибел, техен бог е коремът им, гордеят се с това, от което трябва да се срамуват, и мислят само за земни неща”* (Фил.3:18-19). Тези хора са били

материалисти, начинът им на мислене е бил ръководен от земните неща, те са мислели само за себе си и са използвали нематериалната тема за обрязването като средство за разделяне.

Но подобно осъждане не е отправено към привържениците на обрязването, които са взели участие в конференцията в Ерусалим, за която се разказва в Деяния 15. Качеството на тези хора е било различно, с изключение на фалшивите братя, които се промъкнали да шпионират в църквата в Антиохия (Гал.2:4). Тези хора не са били фалшиви, въпреки че са имали противно мнение относно обрязването. **Ние грешим, когато наказваме жестоко някой, който се различава от нас в искреното си усилие да узнае и да изпълни волята на Бога.** Такъв човек върши същото, което правим и ние самите – той влага всичките си усилия. **Той греша в някоя неща, така както и ние грешим в други неща.** Някои беше казал, че единствените братя, които имаме са братя, които грешат.

Нито една от страните, участващи в конференцията в Ерусалим не е била съставена от фалшиви пророци, нито пък искреният Аполос е бил фалшив учител поради това, че е бил в грешка по една важна част от учението, защото не е бил информиран. Великите учители и реформатори от миналото, въпреки че може никога да не са притежавали нужното доктринално разбиране по някои аспекти от учението, не може да бъдат наричани фалшиви учители. **Те са били честни изследователи, такива каквито съм убеден че сме и ние.** Ние имаме полза от техните търсения и можем да виждаме по-далече, защото стоим на техните рамене. Благодарим на Бога заради тях!

Исус ни е предупредил: *“Пазете се от лъжепророците! Те идват при вас преоблечени като овцици, но отвътре са свирепи вълци. По плодовете им ще ги познаете. Човек не бере грозде от тръни или смокини от репей, нали”* (Мат.7:15-16)? Ние имаме склонност да тълкуваме това предупреждение като *“по учението им ще ги познаете”*, **но Исус казва, че плодовете от живота им ще покажат истината или фалшивостта на техния характер.**

Дали получаваме нашата увереност и задоволство от противопоставянето на нашето учение на учението на хората, които обвиняваме или искаме да сравним плодовете от нашия живот с плодовете от живота на хората, на които доктринално се противопоставяме? Високата оценка за собствената ми личност започва да се изпарява, когато направя подобно сравнение. Характерът на учителя определя вида на плодовете, които ще роди. Мнозина защитници на учението, поради недостойният си характер и лошите си мотиви преди всичко раждат лишени от святост плодове на разделението и са виновни за унищожаването на светия храм на Бога (1Кор3:16-23).

Исус е казал: *“Всеки, който в мое име извършва чудеса, няма да може скоро след това да говори зле за мен. Който не е против нас, е с нас”* (Марк 9:39-40).

Не е лесно да се стигне до горепосочените заключения, защото аз също в продължение на много години обявявах за фалшиви учители онези, които проповядваха различни от мен неща.

Хората, които са придобили свобода в Христос **са свободни да приемат братята, които принасят плода на Духа, въпреки че не са в доктринално съгласие с тях.**

Глава 11

Защо да се превръщаме в деноминация?

Когато Господ добавя спасените към Своята църква, **Той не ги прави част от някаква секта или деноминация. Те са църквата.** А тъй като те са една църква, няма нужда църквата да има име. **Бог не е дал име на църквата.** Той не е я е обозначил. Да се даде име означава да се обозначи. Да се обозначи означава да се даде име. Деноминацията е вид или клас, който притежава специално име. Да се дава име на църквата, означава да ѝ се придава деноминационен характер.

Собственото име обозначава конкретния човек, място или нещо, като Джон Доу; Рочестър, щат Тексас или Конгрес. Собствените имена се пишат с главна буква. Името “Човек” е обобщаващо и ни отличава от животните, дърветата, колите или металите. Най-общо ние можем да бъдем описани като интелигентни, морални, страстни и творчески личности. Нито едно от тези определения или описания не играе ролята на собствено име на човек или на група хора. По същият начин, названието “църква” обозначава спасените, за да бъдат различавани от ложите, банките, корпорациите или профсъюзите. Други описания, като “тяло,” “царство” и “семейство” разкриват природата на църквата. Обаче нито едно от тези описания не играе ролята на собствено име на спасените хора.

Имената се дават, за да се отдели нещо и да се посочи. Човек желае да бъде различаван от другите хора. Поради това той приема свое собствено име. Да кажем, че се казва Хоок. Но има други хора, които се казват със същото име Хоок. Поради това той приема да се нарича със собствено име, презиме и фамилия – да кажем Соломон Слотер Хоок. Това го отличава от всички останали хора! (Това е името на баща ми.) Но тъй като църквата е една, тя няма нужда от собствено име, което да я определя като нещо различно. Сектите и отцепилите се може да искат да се идентифицират, тъй като не са част от църквата. Поради това те си поставят име. Но когато си поставим име, как бихме могли да убедим другите хора, че ние всъщност не сме отделна деноминация? Когато станем членове на някаква група, **която отхвърля другите членове на всеобщата църква**, ние се присъединяваме към една деноминация.

Ако Бог е искал тялото от вярващи да притежава собствено име, Той със сигурност щеше да ни каже за това. Но Той не ни е казал. Твърдението, че църквата на Бога, църквата на живия Бог, църквата на първородния син, църквата на Христос и църквата на светиите – твърдението, че всичко това са собствени имена е безпочвено и объркващо. Тъй като на църквата не е дадено собствено име от Бога, кой може да твърди, че едно име е по-автентично и библейско от друго име? Някои се стараят да решат проблема с името, като наричат тялото Христова църква с малко “ц”. Вярно е, че в Новият Завет думата “църква” не се пише с главна буква. Обаче, тази дума не е използвана като собствено име в Писанията. Да се поставя името “Христова Църква” като надпис **е нарушение на основните правила на граматиката**. Ако “Христова църква” се използва като собствено име, то трябва да се пише с глава буква в началото.

С приемането на името “Христова Църква” ние показваме, че сме под властта на сектантски дух. Името се поставя просто за да потвърди наличието на този сектантски дух. Ние чуваме да се говори за проповедници от Христовата Църква, литература на Христовата Църква, колежи на Христовата Църква и сватби на Христовата Църква. В публикациите четем за църкви, които са наричани Северна Христова Църква, Източна Христова Църква и Западна Христова Църква. Не е ли достатъчно да се използва името “Северна църква”? Отделните църкви може да бъдат разпознавани без проблеми по тяхното местоположение, без да се употребява някакво сектантско име.

За да се поддържа верността към името “Христовата Църква” са приложени прийоми на схоластиката. Според тази аргументация се твърди че: (1) църквата принадлежи на Христос, поради това трябва да носи неговото име; (2) църквата е невестата на Христос, а невестата винаги уважава своя съпруг и възприема неговото име.

Църквата наистина принадлежи на Христос, но кой вдъхновен автор на Библията е използвал това като аргумент в полза на поставянето на име на църквата? Къде е границата до която е валидно това правило? Моето куче ми принадлежи, но то не носи името ми. Църквата също принадлежи на Бога. Тук как се прилага правилото? На кои от нашите сгради поставяме надписа “Христова Църква”?

Ако църквата носи името на Спасителя, тя ще трябва да бъде наричана “Църквата на Исус”, защото Неговото име е Исус, а не Христос. Моят съпруга ми оказва честта да носи моето име, но в Библията никъде не се споменава за някоя жена, която да е носила името на съпруга си. Ние възприехме един западен обичай и се опитахме да създадем от него някакъв Библейски образец. Но даже в наши дни в някои страни и култури съпругите не възприемат имената на съпрузите си. Да се твърди, че невестата трябва да приеме името на младоженеца означава да се признае, че църквата трябва да притежава собствено име, за да се разпознава чрез него.

Съпругата ми прие моето име, но не направи това преди сватбата. Исус и невестата му са сгодени, но не са сключили брак. Съпругата му все още не му е представена (Еф.5:25-28). Ние сме поканени на тяхната сватба (Откр.19:7-9; 21:2). Но даже ако тялото на спасените трябва да има собствено име, ние продължаваме да имаме проблем. Гръцката дума, от която произлиза думата “църква” въобще не е използвана в Новият Завет по отношение на хората на Бога! **Там се употребява думата “събрание”**. Гръцката дума ekklesia, която е преведена като “църква”, но е имала друго значение. Думата “църква” в нашия смисъл произхожда от гръцката дума kuriakos. Тази дума се среща само в 1Кор.11:20 и Откр.1:10 и означава: “принадлежаща на Бога”. Как е възможно една дума, която няма аналог в Новия Завет да бъде част от официалното име на хората на Бога?

Гръцката дума ekklesia в своята предхристиянска употреба е означавала редовно събиране на цялото общество от гражданите на градът-държава, когато са били събирани чрез тръбачи, за да се обсъжда и взема решение по обществените дела. **Исус е взел тази общоприета дума, за да опише онези, които му предстояло да спаси**. Ударението е поставено не върху това, което са те или от къде идват, а върху онова, че са призвани в едно събрание. Най-близката дума, придаващо смисъла на тази дума е “събрание.” Събранията, различавани по тяхното местоположение може да са част от общото събрание и църквата на първородния син. Ние притежаваме много примери в Библията за наименоване на събранията по тяхното местоположение.

В първия век християните не са имали проблем с идентификацията. Днес ние имаме проблем с деноминирането. Защо да увеличаваме този проблем, като и ние се превърнем в деноминация? Нека онези, които искат да бъдат различавани от универсалната църква да си поставят отличаващи ги имена. Но ако сме част от универсалната църква, защо трябва да искаме да бъдем отличавани от нея? **Проблемът е, че не съществува като организационна форма нито една истинска универсална църква, която да включва в себе си всички останали църкви.** Всички ние се нареждаме в редиците на различаващите се групи, които са всичко останало, но не и едно тяло.

Не е лесно да се променят имена, които в продължение на дълги години са били почитани. Промяната никога не става лесно. **Никога не е било лесно да се говори това, което казва Библията и да се наричат библейските неща с библейските имена.**

Глава 12

Да сме свободни от сектантството

Докато живях в малкото и задушевно градче Ловингтън, Ню Мексико преди няколко години, аз станах приятел с Мани Ловил, пастор в тамошната Християнска църква. Двамата с него бяхме в състояние да обсъждаме нещата доста обективно, **без всеки от нас да се чувства задължен да защитава привързаността си към своята група.**

Аз забелязах, че Мани притежаваше един комплект материали като моя, който понякога използвах при преподаване на библейското учение на невярващите. Когато сравнихме нашите учения и методи, ние установихме, че всеки от нас кръщаваше хората, за да получат опрощение на греховете си, при условие, че преди това са признали вярата си в Христос и са се разкаjali заради греховете си. И двамата преподавахме на потенциалните християни, че те ще бъдат кръстени в Христос и ще бъдат прибавени към едно тяло, което е църквата **и тя не е деноминация.** Ние им обяснявахме, че по този начин човек просто става християнин. Ние стигнахме до съгласието, **че ученията за такива неща като използването на инструментална музика и др. не са част от процеса на обръщането на човека към Христос.**

После разсъждавахме за противоречивите резултати от сходните ни действия. Когато той кръщаваше някой човек в Христос и Неговата църква, той автоматично се превръщаше в член на Християнска църква. Когато аз кръщавах някой човек в Христос и Неговата църква, той автоматично ставаше член на Църквата на Христос. **И в двата случая процесът беше един и същ.** Тогава кое беше причината да се получават различни резултати? Защо единият от нас създаваше Християнска Църква, а другият създаваше Църква на Христос?

Едно от възможните обяснения беше, че разликата се дължеше на човека, който извършва кръщението. Но как е възможно това да е така? **Евангелското спасение се основава на вярата на кръщаваният и на неговото подчинение на Божията воля, а не на човека, който го кръщава.** Прибавянето към църквата се извършва от Бога, а не от проповедника.

Другият и то верен отговор е следният: Бог не прибавя новопокръстените към Църквата на Христос или към Християнската Църква. **Той ги добавя към Своята единствена църква.** Светият Дух насочва тяхното кръщаване към единственото тяло (1Кор.12:13). Има само една църква.

Когато новопокръстените изберат да влязат в общение с Християнската Църква или с Църквата на Христос, те решават да станат част от една секта, която отхвърля останалите християнски деноминации. Хората и от двете групи са били кръстени в единственото тяло, църквата. След това те се разграничават от единственото тяло и един от друг, като започват да носят различаващи ги имена. Целта на името е да различава, а да се различава – това означава да се поставя име. Бог не е дал име на църквата Си, а сега църквите се превърнаха в сектантски деноминации! Всяка група е част от цялата църква, но не общува с останалите църкви под претекста, че те са сектантски части.

Братя мои в Христос, какъв друг отговор можете да дадете? Аз не стигнах лесно до този отговор. Той се роди в мъката и болката, когато с пълна интелектуална честност се разбере тревожната истина. Може би вие се придържате към становището, че името Църква на Христос е духовно име, а името Християнска Църква не е духовно. Но това е чисто увъртане. Тези две имена си приличат като близнаци. Едната е Църква на Христос, а другата е Християнска Църква. **Истинският проблем е, че тези имена са разделящи, а Бог не желае ние да сме разделени помежду си и не ни е дал различаващо име.**

Хората и от двете църкви са в едно и също тяло на Христос. Те би трябвало да се радват, че са в общение с Христос. Те имат различия в убежденията, но повече кой не трябва да съди или да отхвърля

другите. Те са едно тяло, но членуват в две събрания. Но не събирането им в едно събрание или това, че имат еднакви убеждения, ги прави да са едно цяло. **Това че са в Христос ги прави едно цяло.** Църквите не са в общение или без общение помежду си. Общването помежду ни се постига, когато сме кръстени в Христос, независимо от това, дали сме кръстени от Мани Ловил, от Сесил Хуок или от някой друг сектант.

За да бъдем свободни в Христос, ние задължително трябва да сме свободни от сектантския дух и от сектантската практика.

Глава 13 Сектантско кръщение

След като в продължение на 50 години съм наблюдавал Църквата на Христос, както като слушател, така и като проповедник, аз съм принуден да призная, **че ние отдаваме прекомерно голямо значение на кръщението и го поставяме над всички останали аспекти на учението.** Едва ли има урок, произнесен в нашите църкви, в който да не се споменава за кръщението и то да не е било тема на безброй други уроци. Кръщаването е задължителна част от нашето подчинение. Можем ли да преувеличаваме значението на онова, което е задължително? Да. Витамин С е необходим за физическото ни здраве, но ако той се превърне в главно средство за поддържане на здравето ни, тогава нещата губят пропорциите си и то може да бъде изгубено. Така е и с кръщаването или с всеки друг прекомерно раздут аспект на учението или практиката. **Прекомерното подчертаване на важността на кръщението ни изкарва от равновесие, поставя на изпитание вярата ни и се превръща в средство за разделение.** Тъй като нашето учение за кръщението изглежда толкова солидно от гледна точка на Библията, на мен съвсем не ми беше лесно да стигна до това заключение.

Според католическите теолози, които са създали символната система, символът представлява видим обред или церемония, въведена в практиката от Христос, за да предава милостта. **Но в Библията никъде не се срещат такива определения, дефиниции или описания.** Въпреки това, повечето от нас са приели идеята за кръщението, според която това е церемония, чрез която ни се предава милостта. По такъв начин, въпреки че отричаме това, ние приемаме идеята за кръщелното възобновяване.

Кръщението символизира промяната, през която преминава всеки човек, който се кръщава. **Той се променя от човек, който не вярва в човек, който вярва в Исус.** Той е решил да прекрати своя греховен живот и да се стреми да живее свят живот. Вместо да продължава да бъде грешен човек, сега той бива обявяван за невинен от своя пълномощник, Исус. Той е подобен на Ной, който, поради това, че е бил праведен човек, е получил потвърждение за праведността си, когато водата го е отделила от останалия свят. Той е като израилтяните, които след продължителен процес на отделяне са получили потвърждение на свободата си край Червено море. Семето на словото е поникнало в сърцето му; поставено е началото на духовния му живот и тогава той направил символична крачка напред чрез потвърждаващия акт на кръщението. Животът и спасението му не се потвърждават от символите и тайнството, а процесът на превръщането му в спасен човек се символизира и потвърждава чрез акта на кръщението. **Кръщението е символ на цялостната промяна за превръщането на грешния човек в ново създание в Христос.** То се превръща в буквално средство, при което се използва една част, за да се представи цялото. Вярата е за опрощение на греховете. Признанието е за опрощение на греховете. Разкаянието е за опрощение на греховете. Кръщаването е за опрощение на греховете. Всички тези неща са комбинирани в един общ процес, чиято цел е получаването на опрощение. Когато човек се кръщава, това трябва да означава, че всички останали условия са изпълнени. Когато се казва, че кръщението ни спасява, тогава се използва само една част от този процес на промяната, за да се представи целия процес, чийто финален акт е кръщаването.

Целта на кръщаването

Ние подчертахме, че човек задължително трябва да бъде кръстен с цел опрощение на греховете му, за да бъде валидно кръщението му. Дали задаваме такъв въпрос на кръщаващия се: “Дали вярваш с цел да получиш опрощение на греховете си? Когато се разкайваш, имаше ли предвид, че целта на разкаянието е да получиш опрощение на греховете си? Ако не си сигурен, че си вярвал целенасочено и че си се разкайвал целенасочено за да получиш опрощение на греховете си, тогава ти трябва да повярваш отново, да се разкаеш отново и да повториш целия процес така както трябва?” Защо веднага се захващаме с кръщението? Да не би то да символизира най-добре получаването на милостта от останалите съставни части на процеса? Нали разбирате, че един символ и едно тайнство трябва да бъдат изпълнени безпогрешно, за да действат неговите тайнствени качества!

Никога не съм чувал някой проповедник да предизвика съмнения и чувство на вина в кръщаващия се, като му зададе въпроса: “Кръщаван ли сте целенасочено, с цел да получите дара на Светия Дух?” На нас продължава да ни липсва разбиране и да имаме много погрешни представи за дара на Светия Дух. Никога

не съм чувал някой проповедник да изисква: “Вие трябва да се кръстите повторно с разбирането, че кръщението е подходящо, за да получите дара на Светия Дух.” При изпълнение на някои условия Бог е обещал както опрощение от греховете, така и дара на Светия Дух. Защо да се изисква повторно кръщаване, ако един човек е бил погрешно информиран, а друг – не? Възможно ли е това да демонстрира нашето сектантство?

Грани е на 80 години и лекарят ѝ е предписал да взема няколко вида лекарства. Тя е обърквана относно предназначението на различните хапчета. Тя може да си мисли, че хапчето, което ѝ е дадено за да облекчи световъртежа ѝ е хапчето, което ще облекчи болките ѝ от артритата. Дали нейното объркване и погрешно разбиране ще направи хапчето да е неефикасно по отношение на нейния световъртеж? Тя изпълнява нарежданията на лекаря, който разбира. Тя трябва само да му се подчини. По същият начин, когато вярващият се подчини на своя Бог, независимо дали е объркан относно това, кога Бог изпълнява обещанията Си, това няма да е причина Бог да не осигури обещаните резултати. **Вярата е в Христос, а не в кръщението.** Ние можем и наистина разбираме погрешно много неща, свързани с нашето подчинение във всички области, **но се подчиняваме на Онзи, който разбира.** От нас се изисква просто искрено да се подчиняваме. Очевидно римските последователи не са разбирали напълно смисъла на собственото си кръщение, поради което Павел им го е обяснил. Единствените обяснения за смисъла на кръщението, които се намират в Новият Завет са били насочени към вече кръстените последователи, а не към кандидатите за кръщението (Рим.6 и Кол.2). В Библията никъде не се описва случай, при който на кандидата за кръщението предварително се преподава урок, чрез който му се обяснява смисъла на кръщението. Хората са били учени да вярват в Евангелието (Добрата новина) за Исус и след това им е било казвано да Му се подчиняват. Споменатото в Деян.2:38 “*за да му се простят греховете*” **не е било част от заповедта, а част от обещаните резултати.**

Аз не заобикалям факта, че някои хора са били кръстени повторно (Деян.18:24-28; 19:1-7). Последователите от Ефес не са били кръстени, с цел да се подчиняват на заповедта на Исус от Великата Заповед. Павел не ги запитал: “Вие бяхте ли кръстени за опрощение на греховете?” Вместо това той ги запитал: “Получихте ли Светия Дух, когато бяхте кръстени?” В записания разговор Павел не им обяснил целта на кръщението. В липсата на Светия Дух Павел е видял доказателство, че ефесяните са получили Йоановото кръщение, а не кръщението, изисквано от Исус.

Когато човек се кръщава, той се кръщава в Христос, в тялото, в църквата, в царството, в семейството на Бога и т.н., независимо дали разбира всичко това или не. По-късно, когато започне да разбира целия смисъл на кръщението, той не трябва да бъде кръщаван отново. Ако извършващият кръщението твърди, че целта на ритуала е кръщавания да получи опрощение на греховете си, тогава това не елиминира ли поради неспоменаването им много други цели на кръщението – да бъде роден отново, да бъде в Христос, да разчита на Христос, да влезе в тялото и т.н.? **Накратко казано, по този начин се подчертава неоснователно само една от целите.** Извършващият кръщението е инструктиран единствено да кръщава в името на Отца, Сина и Светия Дух. Когато да влезете в нашата църква и пожелаете да стане неин член, аз не ви питам за вашето кръщение, преди да влезете в църквата. Аз не знам дали сте кръстен, как сте кръстен или защо сте се кръстили. **Аз ви приемам на база на собственото ви твърдение, а вие ме приемате на база на моето твърдение. И така би трябвало да бъде. Всеки човек трябва сам да се съди.** Ако аз установя, че вие грешите, аз мога да ви поуча, но не трябва да ви съдя. В нашата църква ние с удоволствие приемаме външни хора да участват във всички наши дейности, но не допускаме да бъдат вписвани като членове на църквата. Ние имаме право да решаваме само за членуването, което не е ограничено от конкретните изисквания в Библията, (т.е. Исус Христос решава кой да стане член на църквата и какви са изискванията за това).

Най-общо казано, ние не посрещаме човека съобразно това в коя деноминация е бил кръстен, а искаме от него да се приспособи към нашето собствено разбиране за кръщението. Обаче човекът, който е бил кръстен в Христос е бил кръстен в християнска църква по същия начин. Ако стигаме до заключение, че кръщението поставя човека в Християнската Църква, в Баптистката Църква, в Църквата на Христос или в някоя друга група, която се различава от другите църкви поради своето име, по своето разбиране и по своята практика ние се превръщаме в сектанти. Кръщението само по себе си не е сектантско.

Кръщението е работа на Бога. Ние сме тези, които ставаме сектанти, когато се опитваме да си присвоим кръщението като средство, за да създаваме група, която да е различна от останалите кръстени вярващи. Всички, които са кръстени в Спасителя трябва да изоставят сектантските различия и да разберат, че ние сме братя и сестри в един и същ Христос и в Неговата църква. Когато се освободим от сектантските окови, ние сме свободни да приеме милионите братя и сестри, които по-рано сме отхвърляли, осъждали и обвинявали. **Нека да позволим Бог да ни съди, а ние да се обичаме.** “Ние имаме само братя, които грешат!” Това е вярно. Това са единствените братя, които имаме.

Глава 14

Ограничената религия

Ние сме изградили много сгради на ограничената религиозност и се опитваме да ги напълним с ограничена религия. Всички сме виждали кръговите графиките във формата на торта, които се използват за да ни засрамят и да ни призоват към по-голяма активност. В тях се показва каква част от времето или парите си използваме за работа, за спане, за почивка и т.н., а накрая има едно тънко парче, което съответства на времето, което отделяме за преклонение и служба на Бога. **Това тънко парче от “тортата” представя нашето крехко твърдение за праведност.** В друга подобна илюстрация се говори за шестте дни, които Бог ни е дал за лична употреба и за седмия ден, който ни е дал за преклонение и служение – ден, който много хора също присвояват и използват за себе си, оставяйки на Бога само 1, 2 или 3 часа. **Друга илюстрация показва, че всяка седмица Бог ни дава 604,000 секунди, които ние използваме за най-различни дейности, а запазваме само около 3,600 секунди за преклонение и служба на Бога – само 1/168 част от общото време, което ни е предоставено от Бога!**

Тези илюстрации искат да кажат, че поклонението и службата са официални, публични и организирани и обикновено се свързват с събиранията в църквата. Присъствието обикновено е най-видимия израз на религията ни, **поради което присъствието се превръща в мерило за нашата религиозност.** **Всички християнски качества, които разкриват характера ни и управляват ежедневно ни поведение са много по-всеобхватни от просото ни присъствие в църквата.**

Павел ни призовава да предоставим всичко на Бога. *“Ето защо, братя и сестри, заради великата милост, която Бог ви предложи, ви моля да принесете себе си като жива и свята жертва, угодна на Бога. Това е вашето духовно служение пред него”* (Рим.12:1). Тук Павел прави връзка със Закона на Моисей. Съгласно тази система, покланящият се избира – отделя, предназначава, прави свято, освещава – животното, което ще бъде принасяно в жертва. В определеното време животното било отвеждано в храма, където обитавало Божието Присъствие. Там то било предавано на свещеника, за да бъде предложено на върховния първосвещеник по един предписан и ритуален начин. Свещеникът преглеждал животното, за да се увери, че то е подходящо, а после му вземал живота като принос пред Бога. Приносът пред Бога е жертва. Да се жертва, това означава да се принася. Тази процедура се е считала за правилното богослужение.

Нашата жертва се състои в предлагането на цялата ни личност – тялото и всичко свързано с него. Тялото ни бива отделяно, посвещавано, предназначавано, правено свято и освещавано **чрез ежедневиият ни начин на живот, а не чрез еднократния акт на умирането.** Този постоянен принос не се занася при свещеника или на някакво място в определено време, за да се изпълни някакъв ритуал. **Принеслият себе си човек не отива при свещеника, защото той самият е свещеник и се принася чрез своя Върховен Първосвещеник.** Преклонението и служението не го принуждават да ходи в храма, защото той самият е храм на Присъствието на Светия Дух. Неговата служба не представлява някакво определено време, отделено за извършване на точно предписани ритуали, **защото всичко в живота му е един принос към Бога и той е изцяло осветен.** Това се превръща в приемливо жертвоприношение и в постоянен принос. Преклонение и служба на Бога е всичко, което става в храма! Тъй като са били необходими, всички дейности в юдейския храм не са били ритуални, а работа, изпълнявана от левитите, която е била свързана с грижите за съдовете, с почитването на пода, с поддържането и ремонта. Цялостната дейност на храма е представлявала един постоянен принос, така както ритуала на принасянето на хляба и паленето на свещите са представлявали постоянни и живи жертвоприношения.

Въпреки, че има различен оттенък в смисъла на различните думи, произнасяни при жертвоприношенията, няма ясно разграничение между преклонението и службата. Някои действия и мисли са насочени специално към Бога (ние сме ги превърнали в ритуал в нашето богослужение); друга част са насочени към другите хора, а трета част са насочени към нас самите и са свързани с поддържането на храма. Когато човек е посветил живота си на Бога, всичко което прави е богослужение. В такъв случай не е нужно човек да отделя време, за да бъде свят, защото той през цялото време е свят. **Поради това не трябва да казваме: “Боже, дойдохме при Тебе сега”, защото ние постоянно сме при Него и Неговия Дух постоянно живее в нас.** Чрез решението си да бъдем последователи на Христос, ние *“непрестанно принасяме на Бога жертва на възхвала, тоест плода на устните ни, изповядващи неговото име”* (Евр.13:15)

Дотогава докато човек живее така, че Христос да бъде Господар на живота му, той е предоставил целия си живот като принос в богослужението. В този принос се включват всички светски и земни неща, свързани с живота. Въпреки, че той може да работи на работното си място, да коси ливадата, да прекарва отпуската си със семейството си или да се лекува, това не са егоистични, земни и материалистични цели. Те

са част от поддържането на храма, който постоянно е посветен на Бога във всичките си проявления за изпълнение на целите на Бога. Идеята за сегментирането и отделянето на преклонението и службата от останалия живот повдига някои въпроси, на които е трудно да се отговори. Ако един час официална религия ежеседмично не е достатъчен, дали 2, 3, 15 или 30 часа ще бъдат достатъчни? Подобни въпроси могат да бъдат задавани и относно процента от дохода си, който трябва да даряваме. Ако големината на парчето от “тортата”, предназначено за Бога е определена, на кого принадлежи останалата част? Дали останалата част е свята? Как би могло по този начин да се представи принасянето на целия живот и то за постоянно жертвоприношение?

Обикновено Божията част от “тортата” се свързва с петте съставни части на богослужението – пеене, молитва, преподаване, дарение и вземане на причастие (както много хора го наричат, **все едно че причастие е нещо, което човек може да яде и да пие!**). От много години аз съм приемал, преподавал и защитавал тази идея за петте съставни части на богослужението. В края на краищата, всеки който проучи Библията може да намери части от този объркващ образец и може да ги събере заедно. От друга страна със сигурност няма човек, който да е толкова елементарен, че да включи като съставни части от богослужението постенето, измиването на храната, издигането на ръцете по време на богослужението, помазването на болните от старейшините и молитвите за болните, разпределяне на помощи за нуждаещите се вярващи или светата целувка (която ни е заповядана цели 5 пъти в Новият Завет)!

Ние сме определили начина на извършване на всички тези пет части с чувството, че “Всевиждащото око на Бога” наблюдава внимателно, дали даваме десятък от джоджена, копъра и седефчето. Ние превърнахме Бога в Бог на увъртанията. Например, ужасният гняв на Бога на вселената може да бъде събуден от пеенето ни докато вземаме чашата с причастие, че Той може да изхвърли цялото събрание на вярващите в ада! Как въобще можахме да измислим подобна теология?

Дали една домакиня се прекланя по-приемливо пред Бога, когато пее в църквата, отколкото когато готви обяда или когато пее в съпровод на магнетофонен запис на религиозни песни? Богослужение ли е църквата да отделя от средствата си, за да помага на външни хора, които са в нужда, а да не помага на нуждаещите си членове? Богослужение ли е християнинът да работи някаква работа, от която да печели средства, за да помага на бедните? Дали са по-възвишени мислите, които предизвиква в нас песента “Колко велик си Ти, Боже,” която пеем в църквата, в сравнение с мислите, които предизвиква в нас един прекрасен природен кът по време на пикник? Дали размишленията ни за саможертвата на Исус Христос, докато лежим будни в леглото си са по-малко преклонение пред Бога от мислите, които ни идват в главата, докато вземаме причастие в църквата? **Стойността не се състои в точното спазване на ритуалните подробности, а в онава, което си мислим и изразяваме чрез думите, действията и поведението си.**

Съгласно системата от ритуали и символи, създадената от католическата църква, символът е видима проява или церемония, чрез която се счита, че Божията милост се излива върху покланящия се. Ние сме наследили толкова много от тази представа, като считаме, че чрез нашите ритуални действия се разпределя някаква специална милост, при условие, че изпълняваме всички предписани подробности на ритуалите. Извършването по време на богослужението не спуска върху нас милостта на Бога и то не е средство за опрощаване на греховете ни. Ние не се покланяме пред Бога, за да бъдем сметени за праведни, а защото вече сме направени праведни посредством Неговия дар. Както по време на събиранията си в църквата, така и в ежедневието си ние получаваме сила от Бога и я споделяме с хората около нас. Настроението и тишината имат малка връзка с такова богослужение.

Ние пеем не за да получим някаква изгода от Бога, а за да се учим един друг и да се призоваваме да живеем свят живот. Молитвите ни са за нашите нужди и за нуждите на другите хора. Даренията ни са не за да задоволяваме нуждите на Бога, а на хората. Преподаването ни е в полза на хората. В събиранията в църквата ние проверяваме вярата си в жертвата на Исус и разгласяваме новината за тази жертва пред другите хора. Тези действия се извършват пред Бога само в смисъла, обяснен от Исус: “*Истина ви казвам: когато сте правили това за един от тези най-маловажни мои братя, за мен сте го правили*” (Мат.25:40). Докато размишляваме над тези идеи, добре е да си припомним, че в Новият Завет нито едно от църковните събирания не е наречено богослужение. **Първите християни не са “отивали на богослужение,” защото целият им живот е бил едно богослужение.**

Онова, което са вършили по време на събиранията си е било в изгода на присъстващите. Прочетете внимателно 1Кор.14 и ще видите повтарящото се твърдение, че всичко вършено в събранията е било за изграждането на последователите. В ст.26 Павел ни поучава: “*Всичко трябва да се прави за укрепването на църквата.*” Техните събирания не са представлявали никакви срещи за тайнствено общуване с Бога, а споделяне на Бога с хората. Присъствието и участието ни в църковните събирания няма за цел да получим заверка на картата ни за праведност, а да изградим себе си и другите хора. Служенията и програмите, които не са насочени към постигането на тези цели са не само безсмислени, а даже са вредни. Разделянето

на времето и на ресурсите ни между официалното и неофициалното служение и преклонение е оставено изцяло на преценката на всеки човек.

При определяне на идеята за богослужението много пъти съм цитирал Кол.3:17: *“И всичко, което казвате или правите, трябва да е в името на Господ Исус, като благодарите чрез него на Бог Отец.”* Аз съм прилагал това в нашите събирания и това е бил единственият ми критерий за оценка на всяка дейност. Обаче, подтекста на този стих е свързан с начина по който трябва да се живее и дава специални указания за съпругите, съпрузите, децата и робите. По-нататък, в ст.23 Павел заключава: *“Каквото и да вършите, работете с цялото си сърце, така, сякаш се трудите не за хора, а за Господа.”* Тъй като носим Божието име, той ни призовава да прославяме Бога с целия си живот.

Аз свързах *“всичко, което не се прави от убеждение, е грях”* (Рим.14:23) с *“вярата идва след като хората чуят Благата вест, а те я чуват, когато някой проповядва за Христос”* за да обясня погрешното приложение на Писанията, които ограничават представата за богослужението. В първия цитат Павел говори за насилието, което човек упражнява над съвестта си, когато прави нещо против вярата си. Във втория цитат Павел защитава приемането на неевреите в християнството и универсалното предложение за спасение, доказано от факта, че Христос е изпратил Своето послание и пратениците си до варварите. Тези неща нямат никаква връзка с богослужението.

Ние многократно сме предупреждавани от искрени учители да не добавяме нищо към петте съставни части на богослужението, като използват примера с Надав и Авиуд, които запалили кадилниците си с чужд огън, което е било изрично забранено от Бога (Лев.10:1-2; 16:12). Обаче в други случаи хората не са били наказани за това, че са добавяли вино към Пасхалното ядене (Лука 22:14-18; Мат.26:26-28), или за добавянето на танци пред Бога (2Царе 6:12-14; Пс.149:3), или за добавянето на служба в цялата синагога. На Надав и Авиуд са били дадени пълни инструкции, които те нарушили. При другите случаи е имало усилие да се почете Бога, а не Той да бъде отхвърлен. Как може богослужението да бъде ограничено до 5 конкретни дейности, които не са толкова конкретно посочени, когато се казва, че телата ни трябва да бъдат представени като живо жертвоприношение на богослужението?

В Ловингтън, Ню Мексико аз преживях незабравими моменти, когато бях поканен да говоря пред групата на младите католици. Беше ми предоставено време, да им разкажа за своята вяра, а след това имаше време за въпроси от страна на слушателите. Беше ми оказан много радушен прием. По време на задаването на въпросите един от присъстващите ме попита: *“Грешно ли е, ако си изработя свой собствен начин, чрез който да давам възможност на хората да разбират, че почитам Христос, така че всеки път, когато ме видят, те да си спомнят за моята любов към Него – някакъв начин, да кажем да си нося шапката наклонена на едната страна?”* Вие как бихте отговорили? *Аз се съгласих, че Христос може да се почита по този начин. Аз често пъти нося на ревера на сакото си една значка, на която е изобразена риба, като символ, че почитам Христос.* Други хора използват подходящи надписи на фланелките или стикери поставени на колите си. Това може да бъде коленопреклонно изражение на възхвала и възхита от Бога. Някои хора публикуват книги, пишат песни, правят записи на духовни песни, правят някакви художествени изделия с духовен характер или украсяват църковните сгради, за да отдават почит на Христос. Тези неща представляват постоянен на възхвала и живо служение към Бога. *Даже след като покланящия се умре, чрез делата си той продължава да възхвалява Бога, независимо, че е умрял.*

Човек може да поставя запалена свещ на прозореца си или да постави жълта превръзка около някой стар дъб и да обясни на хората, че това са символи на преклонение пред Бога. Нямам основание да считам, че Бог би бил ужасен от подобен жест на преклонение. *Отново повтарям, че нашето преклонение не е състои просто от специални ритуали или символи, а във всичко което правим,* било то с думи или с действия. Всяко нещо, което е предназначено да изгражда и да подсилва собствената ни вяра и вярата на другите хора е приемливо за преклонението, независимо дали се извършва в църквата или в ежедневието ни живот.

Нека да предоставяме на Бога цялата “торта”, а не само едно парче от нея.

Глава 15

Богослужение по принуда

Заради своя баща, децата му били разкъсвани между любовта и омразата. Бащата се грижел добре за децата си и когато му искали нещо друго, той ги слушал и често удовлетворявал молбите им. Бащата ги

уверявал, че ги обича. В отговор на това, децата били благодарни, послушни и давали израз на любовта си към него. Обаче съществува нещо, което разваля тези прекрасни отношения. Бащата предявил някои необикновени изисквания към децата си. Той поискал всяка седмица всяко дете да казва някои хубави неща за баща си като: “Ти си най-великия баща в света,” “Ти наистина си прекрасен, Татко” или “Ти си много милостив към нас.” Освен това бащата заповядал всяка събота вечер всяко дете задължително да му дава някакъв подарък. Той поискал подаръка да бъде поставен в кутия и да бъде опакован със зелена хартия, завързана с жълта панделка. Всички подаръци задължително трябвало да се поднасят в събота вечер. Ако някое дете не успее да удовлетвори всички тези изисквания, то бивало порицавано и предупреждавано никога повече да не е толкова безотговорно към изискванията на бащата. Ако имало повторно нарушение, детето-нарушител било наказвано. Един пролетен ден шестгодишната му дъщеря се играела на една свободна полянка близо до вратата, където имало много диви цветя. Тя набрала един букет от цветята и с детско въодушевление го занесла на баща си, без да мисли за неговата реакция. С израз на голямо отвращение бащата хвърлил букета в коша за боклук и настоял момичето да му се извини за това, че е било толкова самонадеяно.

В курса по рисуване девет годишният му син направил един плакат, на който пишело: “Тате, обичам те” с цел да го подари на баща си. Без да се замисля за реакциите на баща си, синът с голямо желание се втурнал към него и му дал плаката, като го прегърнал. Бащата съборил момчето на земята и разкъсал плаката на парчета, като крещял бясно на ужасеното дете, че е позволило на другите хора да му внушат да направи неразрешени подаръци на баща си. От съкрушеното дете било поискано да се извини и било предупреждено, че ако в бъдеще позволяло на учителите и на другите деца да го тласкат към подобни нарушения, то щяло да бъде изгонено от дома. Веднъж, когато рожденият ден на бащата се паднал във вторник, дванадесетгодишната му дъщеря го изненадала с торта, приготвена от нея. Тортата била красиво опакована и тя му я поднесла. Бащата не пожелал да я вземе и сурово упрекнал дъщеря си, като ѝ казал, че тортата показва, че собствената ѝ егоистична воля, а не на любовта ѝ към бащата ѝ, я е накарала да направи този подарък. Сега разбирате, защо заради баща си, децата са били разкъсвани между любовта и омразата. **Всички те тайно мечтаели за деня, когато ще станат на 16 години, за да могат, подобно на 16 годишния си брат, да избягат от дома си.** Бащата имал ужасен проблем поради своя егоизъм и егоцентризъм и използвал децата си само в собствена изгода.

Егоцентричният Бог

Досега вие сигурно разбрахте, че нямам предвид семейните отношения. Аз описах представата, която имат мнозина от нашите хора за Бога и за нашето богослужение и служба като Негови деца. Не обрисоваме ли нашия небесен Отец като личност с огромен егоцентричен проблем, който го мотивира **да изисква** от нас ласкателно да задоволяваме Неговата суетност, **да изисква** да му поднасяме подаръци, за да подхранваме Неговата гордост и **да налага** причудливи правила, целящи да поддържат чувството Му за власт и сила? Това е повече портрет на личност, която насилва децата си, а не на личност, която ги обича. **Тази представа поставя хвалението, обожаването и предаността на основата на принуждението.** Това е една от най-грубите прояви на законничеството. Тази представа беше родена от предписаните ритуални подробности в Закона на Моисей, беше доразвита от средновековната църква и беше наследена от реформаторите и реставраторите.

Тази философия превърна нашите събирания в някакви вертикални служения, изразяващи усилията ни да се подчиняваме на заповедите на Бога да му се покланяме. Ние превърнахме в система от ритуали онова, което би трябвало да бъде за нашето назидание. Нашето успешно постижение се състоеше в точното изпълнение на всяка точка и запетая, с цел ритуалът да бъде “приемлив в очите на Бога.” Но доставянето на удоволствие на Бога чрез стриктното извършване на ритуалите **не е целта** на нашите събирания в църквата. Но въпреки това ние сме обозначени, очистени, отчуждени и разделени помежду си по отношение на ритуалните подробности на такива неща като учението и вземането на причастието. Бог не ни е наредил да се събираме, с цел да общуваме с помощта на вертикално структурирани посредници. По време на църковните събирания **“Всичко трябва да се прави за укрепването на църквата”** (1Кор.14:26). Никъде в Новият Завет църковните събирания не са наричани богослужения. Учениците не са използвали нашата популярна терминология като: *богослужение, събиране за богослужение и да започнем нашето богослужение.* Павел говори, че цялостното ни предоставяне на Бога е богослужение: **“Ето защо, братя и сестри, заради великата милост, която Бог ви предложи, ви моля да предоставите себе си като жива и свята жертва, угодна на Бога. Това е вашето духовно служение пред него”** (Рим.12:1). **Тук се говори не за събиране в църквата и за ритуали, а да посвещаваме целия живот на Исус като Господ на всичко, което става в живота ни.**

Каква е целта на нашите събирания? Тяхната цел не е да се изпълняват някакви деспотични изисквания, да получим заверка в бележниците си или да заслужим одобрение чрез спазване на свещените подробности. Нито пък посещаваме църковните събирания, за да получим Божията милост. В религиозната

ритуална система се учи, че когато предписаните ритуали биват изпълнявани точно така както са предписани от закона, милостта на Бога се излива в сърцата на участващите в богослужението. Тази погрешна представа все още държи в плен много от нас.

Ние не посещаваме църковните събирания, за да участваме в едно вертикално общуване – в някакво тайнствено среща с Бога – подобно на чувството, което изпитват участниците в католическата меса. Такива хора влизат в сградата на църквата тихо, без да забелязват другите хора, седат в края на пейката и коленичат в присъствието на Христос в Свято Причастие и започват молитвите си. После хората тихо напускат църквата. Те нито разбират, нито се стремят да изпълнят някаква цел за общуване с другите богомолци. В нашите събирания ние трябва да се окуражаваме помежду си, да се молим един за друг, да се поучаваме и наставляваме с песни, поучения, да си помагаме и да разговаряме за жертвата на Христос. Но въпреки това, тези дейности не са по-богослужебни, когато биват извършвани вътре в църквата, отколкото вън от нея. Когато ги извършваме, ние изпълняваме целта на църковните срещи: да продължаваме да отдаваме целия си живот на Господа.

По време на събиранията на последователите, ние можем да хвалим Бога, да Му благодарим и да изразяваме възхитата си от Него. **Такива неща е подходящо да се извършват по всяко време и на всяко място, както в църквата, така и вън нея. Но те не са основната цел за нашето събиране в църквата.** Бог няма проблеми с егото си, което трябва да бъде поддържано от възхвалите на човека. Бог е загрижен за спасяването на човека, а не за подобряване на Собствения си образ. **Онова, което наставлява човека изпълнява целта на Бога.** Когато Бог описва Себе си като ревнив Бог и ни казва, че не трябва да имаме други богове освен Него, Той не дава израз на някаква неприятна черта от характера си. Той дава израз на любовта Си към нас и на желанието Си да имаме пълно взаимно общуване, за да може Той да ни спаси. Той не желае да има отчужденост в нашата привързаност, а още по-малко вечно да страдаме от последствията от нашите грехове. Бог иска от нас да Го прославяме – да имаме високо мнение за Него и да Го представяме като наш любимец – не заради задоволяване на Неговия егоизъм, а за да мотивираме и другите да отидат при Него. Поради това Исус ни призовава: *“По същия начин и вашата светлина трябва да сияе пред хората така, че те да могат да видят добрите ви дела и да прославят вашия Баща в небесата”* (Мат.5:16). **Това е за доброто на човека.** Целта на Бога е да върне човека в общение със Себе си. Това сега е постигнато в Христос. Наставляването ни помага да оставаме в това общуване.

Поради самата им природа, хвалението, възхитата и посвещаването не могат да се извършват по принуда. “Вие или ще ме хвалите и ще ми давате дарове, или Аз ще ви пратя във вечния ад!” – с това ли ни заплашва нашия любящ Отец? Могат ли заплашите да предизвикат възхвала? Ако Бог беше изискал последната лепта от бедната вдовица (Лука 21:1-4), ние щяхме да я видим да умиротворява един възискателен Бог, а не да дава израз на посветеността си и любовта си.

Ако Мария беше помазала Исус със скъпо миро, с цел да спази изискването на закона, то тогава би бил изгубен прекрасния пример на доброволна и разточителна любов и преклонение (Йоан 12:1-11). Грешната жена (Лука 7:36-50) можеше да целуне краката на Исус, за да изпълни някаква заповед, **но човек не плаче по команда.** Нашето хваление, възхита, посветеност и преклонение са най-подходящи, **когато са израз на спонтанност и разточителност, подобно на примера на тези три жени.** Един баща е доволен, когато децата му му благодарят, когато го хвалят и му дават подаръци. Но те дават израз на любовта си, **защото вече са** любимци на баща си, а не за да спечелят любовта му. Бунтовният син дава подаръци, за да смили баща си, но това е отвратително. Ние не се прекланяме пред Бога, за да спечелим Неговото благоволение, а защото Той ние е показал любовта Си към нас. Много хора са разкъсвани между любовта и омразата към Отца, защото те считат, че Той е егоист и тиран, който изисква хваление и жертва. **Обаче колко по-различно е, когато можем да гледаме на връзката си с Него като на любовни отношения.**

Глава 16

Свободен израз – това е нашия отговор на Божиата милост

Подчинението, което прославя по най-красив начин Бога, е това подчинение, което израства от признанието и високата оценка за онова, което Бог е направил за нас. Изпълнението с любов отговор на Неговата милост представлява свободен израз на нашата благодарност.

Непринудените, нерепетираните и щедри изяви привличат вниманието на Исус и получават Неговите похвали. Разказите за трите жени (Лука 21:1-4 – за бедната вдовица която дарява последните си две лепти; Йоан 12:1-11 – за Мария, която помазва Исус със скъпо миро и Лука 7:36-50 – за грешната жена, която целувала краката на Исус) илюстрират това и ни дават примери за служение. Когато ги четем, ние можем да

осъзнаем, как собствените ни усилия да възхваляваме Христос могат да бъдат свободни изяви, които да се издигат като сладък аромат към Неговия небесен трон.

1. На шестия ден преди Петдесетница, учениците подготвили трапеза за Исус (Йоан 12:1-11; Марк 14:3-9; Мат. 26:6-13). Мария взела съд с чисто миро и помазала с него главата и краката на Исус. Това миро струвало повече от 300 динарии, което се равнявало на годишната заплата на един работник. Това е бил много щедър израз на любовта ѝ. Когато ароматът се разнесъл в къщата, той привлякъл вниманието на всички присъстващи. Докато Мария се намира в центъра на вниманието, нека да я интервюираме. “Мария, защо направи това?” “Просто ми се искаше да го направя,” отговаря тя и се изчервява. “Някой заповяда ли ти да го направиш?” “Съвсем не!” – отрича тя с протестиращи нотки в гласа си. “Тогава не смяташ ли, че онова което направи е израз на твоео своеволие? Ако Исус искаше да направиш такова нещо, нали Той щеше да ти каже?” “**Никога не е своеволие да даваме израз на любовта си към Него. Даже това миро не може да предаде истинската дълбочина на чувствата ми към Него.**” “Но, Мария, това не беше ли прахосничество?” “**Господине, нищо не е твърде голямо или разточително, ако ще Му даде възможност да разбере колко Го обичам и ако Го издигне в очите на другите хора.**” **По правило любовта е разточителна в изразните си средства.** “Мария, не се ли чувстваш малко виновна за това, което направи?” “Не, аз съм много щастлива. Чувствах се зле преди да го направя, защото не бях изявила по подходящ начин любовта си.” “Но това беше просто едно голямо представление!” “Да, аз направих едно голямо представление. Аз исках да покажа на Исус и на всички хора колко много Го ценя.” “Мария, още един въпрос. Нямахте ли да бъде по-добре да използваш само малка част от ароматното миро и да спестиш останалата част?” “**Любовта не се дава с пипетка. Любовта е изцяло лишена от егоизъм. Тя трябва да се дава неограничено.**”

Учениците се присъединили към Юда в осъждането заради това, че е помазала Исус със скъпото миро. **Колко тъжно е, че трябва да се съмняваме в мотивите на постъпките на хората, които правят благородни неща, просто защото те не съответстват на нашите разбирания?** Колко огорчени са се почувствали учениците, когато Исус се намесил, за да защити Мария: “*Оставете жената на мира. Защо я тревожите? Тя извърши нещо прекрасно за мен ... Тя направи каквото може ... Истина ви казвам: навсякъде по света, където се проповядва Благата вест, ще се разказва за това, което тази жена направи и хората винаги ще я помнят*” (Марк 14:6-9). Дарът на Мария е надхвърлял всеки практичен смисъл, но Исус ни препоръчва да ценим естетичните неща. Да повишаваме морала си **и да осъзнаваме, че харчим твърде много пари за дрехи, къщи, коли, подаръци, картини и цветя.**

Саади, един шейх, който е живял преди 700 години е разбирал това и е писал: “**Ако си загубил земното си богатство и оскъдното ти имане се състои само от два хляба, продай единия и с получените пари си купи хиацинти (вид гранат), за да нахраниш душата си.**” Често пъти чуваме вярващите да се присъединяват към Юда, като критикуват някой човек за това, че иска да разкраси още повече нашите църковни сгради. Направеното от Мария е бил отговор на милостта, а не на закона и задължението. Младият богаташ трябва да бъде поздравен за това, че е спазвал закона, но на него му е липсвала любовта, за да извади на показ най-доброто от него.

2. “*Седнал срещу кутията за събиране на дарения, Исус наблюдаваше как хората пускаха пари в нея. Мнозина богати пускаха много. Тогава дойде една бедна вдовица и пушна две лепти на стойност един кодрант*” (Марк 12:41-44; Лука 21:14). Нека за спрем и да разпитаме тази жена. “Госпожо, защо даде последните си пари?” Тя отговаря: “Исках да окажа специална чест на Бога и да покажа колко високо ценя всичко, което Той е направил за мен.” “Някой наредил ли ти е като бедна вдовица да даваш последните си две монети?” “Ако имах такъв възискателен Бог, който да изисква последните средства на една бедна вдовица, честно казано, може би въобще нямаше да имам желание да Му ги дам.” **Жертвите на любовта са доброволни.** “Госпожо, имахте ли нужда от тези пари?” “Да, много ми бяха нужни. Но аз чувствам, че е много по-важно да отдам почит на Бога, независимо че съм бедна.” Жената не си е правила сметката, дали би могла да си позволи да направи дарение. Тя не е била възпряна от пресметливостта. “Хайде, нима очакваш да повярвам, че не си направила това, с цел да направиш впечатление?” “Аз не знаех, че сте ме наблюдавали и това въобще не ме интересува. **Аз се надявах, че Бог ще види колко много Го обичам.** Направих това, за да привлека Неговото внимание!” “Но, госпожо, законът изисква човек да дава само 10% от дохода си. Защо трябваше да давате повече?” “Бих могла да дам толкова, колкото е нужно, за да се спазва изискването на закона, но по този начин нямаше да дам израз на любовта си към Бога. Исках да дам израз на дълбокото си чувство на любов към Господа.” “*Исус събра учениците си и им каза: “Истина ви казвам: тази бедна вдовица даде повече от всички, които пускаха нещо в кутията за дарения, защото те имат много и дадоха от това, което им е излишно, а бедната жена пожертва всичко, което имаше и с което трябваше да преживее*” (Марк 12:43-44). Отговорът на Мария е израз на емоционална и щедра красота. Отговорът на вдовицата е бил лишен от мисъл за себе си. Любовта ни извежда в морето на неограниченото изразяване.

3. Исус бил поканен да обядва в дома на Симон (Лука 7:36-50). Докато се хранел, една грешна жена се доближила до него с алабастров съд в ръка, пълен с миро. *“Тя застана зад Исус, в краката му, и заплака, обливайки краката му със сълзи. След това ги избърса с косите си, целуна ги и изля мирото върху тях.”* Като видял това, Симон си казал: “Ако този човек наистина беше пророк, щеше да знае коя го докосва и що за жена е; щеше да знае, че е грешница.” Няма нужда да интервюираме тази жена. Исус разпитал Симон и му обяснил мотивите ѝ. Исус казал: “Симоне, искам да ти покажа нещо.” Той му разказал за двамата длъжници, единият от които дължал 10 пъти повече пари от другия. Тъй като и двамата не могли да платят дълга си, техният кредитор им опростил дълговете. “Кой от тях ще обикне лихваря повече?” – попитал Исус. Симон знаел правилния отговор: “Предполагам че онзи, на който е бил опростен по-големия дълг” - отговорил той с нежелание. “Прав си” – каза му Исус. След това, обръщайки се към жената, каза на Симон: “Виждаш ли тази жена? Когато влязох в дома ти, ти не ми даде вода да си измия краката. А тя изми краката ми със сълзите си и ги изсуши с косите си. Ти не ме целуна, докато тя не престана да целува краката ми от момента, в който влязох тук. Ти не помаза главата ми с зехтин, а тя помаза краката ми с миро. Затова ти казвам: многообразните ѝ грехове са простени. Ето защо тя обикна много. **Този, на когото се прости малко, след това и малко обича.**” Можем да си представим мислите на протест, които са подкачали в главата на Симон: “Исусе, ти не ми каза, че искаш краката ти да бъдат измити. Ти не ми заповяда да те целуна. Законът не изисква да помазвам главата ти. Ти знаеш, че бих направил тези неща ...” Това е начинът, по който може би и аз щях да отговоря. Но какъв е бил проблемът на Симон? Тъй като е бил добър фарисей, **той си е мислел, че ако въобще има грехове, те са малко. Той си е мислел, че има нужда от малко опрощение.** При наличие на толкова слаба мотивация за разкаяние няма да има сълзи на мъка, нито благодарност за получената милост. Ще има слаба мотивация за любяща щедрост. Симон щял да извърши предписаните му задължения, но като израз на собствената му любов от сърцето му нямало да излезе нищо. От него не излизал мириса на любовен аромат, който да изпълва къщата. Такъв аромат се раздава само от онези хора, чиито празни съдове за миро изпълват мрачната стая с небесния парфюм.

Дали тези три жени онагледяват отговора на закона или отговора на милостта? Ако тези жени са се стремели да спазват изискванията, защото са били заплашени да отидат в ада, дали парфюмът на Мария нямаше да изгуби своя аромат, нямаше ли дарението на вдовицата да бъде само едно усилие за омиротворяване на един възискателен Бог, а дали грешната жена щеше да е в състояние да плаче, за да измие краката на Исус?

Нито едно от тези действия не е мотивирано от чувството за вина. Направеното от тези жени е представлявало песни на възхвала, които са мотивирани от небето. **“Уплашените птици не пеят.”** Изпълнената ни с любов служба е в отговор на милостта. *“Ако ме обичате, ще се подчинявате на заповедите ми”*(Йоан 14:15), но *“Ние обичаме, защото Бог пръв ни обикна”*(1Йоан 4:19). **Щедрата любов на Бога е нашата мотивация.**

Глава 17

Снижаване на процента на отпадналите

Има много притеснения относно високият процент на отпадане на хора от църквата. Много хора са се опитвали да открият причината за тези загуби, с цел да работят за предпазването и лекуването. Добре е, че имаме тази загриженост. Широко известен е отговорът, който се предлага: “По-усърдно изучавайте Библията.” Най-общо се счита, че един разбираем встъпителен курс по изучаване на Библията ще разреши по-голямата част от този проблем. **Но отговорът не е прост.**

Много от хората, които напускат църквата, притежават добри познания за Библията. Един от нашите колеги беше брилянтен познавач на Библията, който беше прочут с произведенията си, но той вече не е част от църквата. **Веднъж отидох да чуя проповедта на едно 15 годишно момче. Седях изпълнен с удивление и възхита, докато то цитираше откъси от Библията, все едно че знаеше наизуст целия Нов Завет.** Няколко месеца по-късно се поинтересувах за него и научих, че младежът се е отказал както от проповядването, така и от Христос. **Това са само двама от безбройните примери на хора, които са знаели Библията, но са отпаднали от християнството.**

Да не би да си мислите, че искам да покажа, че знаеното на Библията не е важно? В никакъв случай. Но не съм съгласен, че познаването на доктриналните особености и различия е важен фактор. В Библията има малко откъси, в които се говори за доктриналните различия, увъртанията, определенията и отличителни черти, които дават сила на характера. Прекрасно е да се научават наизуст имената на книгите от Библията,

на израелските племена, на царете и на апостолите, **но това е от малка полза на онези, които са обезкуражени и подложени на изкушения**. Чували ли сте някой човек да казва: “Струва ми се, че никога не бих се справил, когато се намирах в перидо на съмнение и отчаяние, ако не знаех как да опровергам твърденията на Мормоните и на Свидетелите на Йехова, когато чуаха на вратата ми.”

Друго твърдение, което едва ли сме чували е следното: “Способността на моят син да дава библейски отговори на онези, които твърдят, се спасяваме само чрез вяра, а не и с дела; на привържениците на кръщаването на бебетата и на кръщаването чрез напръскване **със сигурност не му позволи да отпадне от християнството в годините на изпитания, докато учеше в университета.**”

Това, че е напълно запозната с учението за единството на църквата, с правилните ритуали, с правилната организация, с необходимата квалификация, която трябва да имат старейшините на църквата и с хоровото пеене, **дава малка стабилност на жената, чийто брак е в криза**. Когато небето надвисне над вас, вие ще получите малка духовна подкрепа от способността си да опровергавате аргументите на калвинизма, на премилениумализма, на Петдесетниците, на вярващите в тайнствата, на вярващите в култовете и на мистиците.

Какво успокоение

Една неделна сутрин преподавах пред един клас от повече от 50 човека, всички на възраст над 50 години. Като едно неформално въведение, поканих присъстващите да споделят с другите кои са любимите им откъси от Библията, които са им давали вяра, сила, кураж и успокоение. В началото имаше притеснение и никой не се решаваше да говори, което постепенно стана обезпокоително. Тогава един човек цитира Великата Заповед (Мат.28:19-20), друг цитира Деян.2:38, трети – Мат.7:21. След като бяха посочени още няколко подобни откъси, **една жена накрая предложи Рим.8:28**. Не е чудно, защо се разбягваме във времето на криза!

Присъствах на погребението на една християнка, което се извършваше в малко, но препълнено с хора помещение. Проповедникът говори дълго за обединението на църквата, за името, за кръщението и за призова човек да е почитателен. **Той спомена само веднъж за болестта на починалата жена и я нарече с погрешно име**. Какво успокоение! **Щастлив съм да кажа, че този случай беше изключение**. Но въпреки това, човек продължава да открива подобна небалансираност в църковните бюлетени, в които се отделя много повече място за увеселенията на младежите, отколкото за човекът, който е напуснал църквата и е отишъл на небето. **В бюлетините се отделя повече място за доктринални текстове, отколкото за споделяне на съболезнования за починалите**.

Преди време един човек посети църквата ни няколко пъти. Този човек беше брат на една жена, която членуваше в църквата. Жената дойде при мен и ми обясни, че брат ѝ е алкохолик, който поради това загубил семейството си и работата си. Тя искаше аз да подготвя и да държа в резерв една проповед специално за него, в случай че той дойде отново. Така и направих. Човекът дойде отново и аз бях подготвен. Взех Библията и му показах какво казва тя за алкохолиците, как се чувства Бог, когато гледа пияниците и къде ще отидат след смъртта си. **Човекът повече не дойде, но аз си измих ръцете и сметох, че не съм виновен за проливането на кръвта му**.

Сега изтръпвам от страх, като си помисля какъв глупак съм бил. Потъващият човек с мъка се задържа на повърхността **и трескаво се нуждаеше от помощ, а аз ме крещях: “Излез от водата, иначе ще потънеш!”** Аз натоварих този слаб човек с тежък товар и даже не протегнах пръста си, за да му помогна да го повдигне. Не проповядвах ли истината? **Но не истината, която можеше да го освободи от робството, от унижението, от омразата към самия себе си, от отчаянието и стреса**. Аз не трябваше да му казвам в какво ще го превърне употребата на алкохола и къде ще го изпрати. **Той знаеше това по-добре от мен. Но аз не му казах, че Бог го обича и го приема и какво може да направи Бог за него. Не му предложих любовна прегръдка и не споделих с него силата на другите стотина присъстващи християни**. С последните си сили човекът беше допльзъл до оазиса в изгарящата пустиня, **но беше установил, че това е мираж**. Той страдеше от жажда край онова, което би трябвало да бъде освежителния водоем, пълен с животворна вода.

Много християни изпитват **за последен път** чиста радост, когато излизат от водата след кръщението. Те продължават да живеят и да се наслаждават до следващата служба. **След това тръгват по пътя на виновността**. Във всеки клас и при всяка проповед всеки учител си поставя за цел да убеди присъстващите, че не учат достатъчно, че не дават достатъчно, че не са достатъчно верни на Бога и че не живеят достатъчно почтено. **Над главите ни винаги се намира сянката на облака на страха, че не сме разбрали нещо правилно или че сме пренебрегнали някаква заповед**. Въпреки, че тези учители са убедени, че проповядват учението с цел увеличаване на силата вярващите, **може би единственото им постижение е, че убеждават учениците на Христос, че няма да се справят. А след това се чудим, че хората отпадат от църквата**.

Ефективното изучаване на Библията трябва да започва с изграждането на вярата. Може да се изследва живота на героите от Библията, за да се покаже силата на вярата. **Любовта и обещанията на Бога трябва да**

се направят очевидни. Милостта на Бога трябва да се превърне във весело съобщение. Последователите трябва да бъдат убедени, че са приемани от Бога и от другите християни **не на базата на достойнствата си**. Те трябва да бъдат накарани да осъзнаят силата на Бога, на Христос и на Светия Дух в живота си. Те трябва да бъдат научени на резултатността от молитвите и от общуването с Христос. Примерите за направеното от Бога в живота ни трябва да им даде увереност и успокоение.

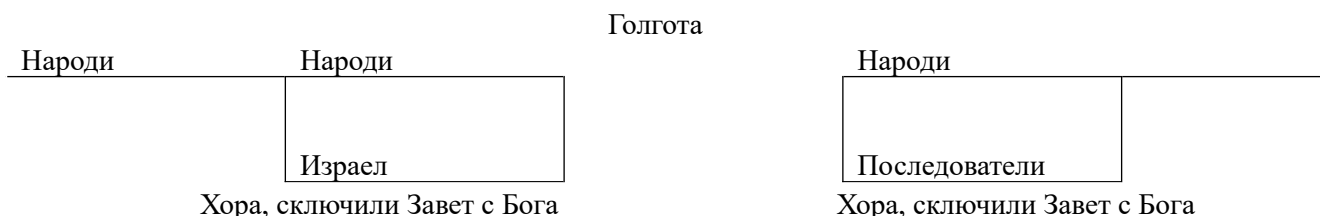
Според Петър, ако в един човек се изграждат добродетели на характера, такъв човек няма да пропадне и няма да е неефективен. Можете да продължите да разширявате този списък от ресурси, които ще поставят началото на любяща активност, ще подсилят слабия, ще повдигнат обезкуражения, ще прогонят страховете, ще пренесат човека през тъмните изпитания, ще донесат радост на отчаяния човек и ще дадат увереност за богато подсиуреното влизане във вечното царство на нашият Господ и Спасител Исус Христос.

Никой християнин, независимо от деноминацията в която вярва, не е напълно лишен от тези придаващи сила елементи. Убеден съм, обаче, че сме нарушили баланса в това отношение. Коригирането на курса ще ни помогне да намалим процента на отпадналите от църквата. Това би помогнало, но няма да реши проблема изцяло. Притчата на Исус за почвата, на която попада семето на вярата ни уверява, че проблема на отпадналите винаги ще съществува.

Глава 18

Спасението в различните епохи

Този урок ще бъде различен от уроците, които съм преподавал от много години. Усилията ми са насочени към изучаване на някои валидни принципи, но не съм стигнал до най-точните и пълни заключения. В това проучване не претендирам, че съм достигнал до абсолютната истина, но се надявам, че вие ще ме придружавате в тези търсения. **Когато дошъл грехът, а чрез него и смъртта, Бог намерил начин да спаси човека както от греха, така и от смъртта**. В различните епохи Бог е спасявал човека, използвайки различни, но взаимно свързани средства и изисквания. За илюстрация ви предлагам тази проста схема, докато продължим с това кратко проучване.

Започваме с изследването на линията, представяща човешката раса – народите. През цялата човешка история Бог работи с народите. **В историята на Стария Завет народите не са получили предложение от небесата или някакво обещание за лично спасение**. Не е имало мисионери, до тях не е достигало никакво евангелско съобщение, не им е бил предлаган път за спасението или да спазват някаква система от закони, с цел да бъдат спасени. Намеците за безсмъртие са били неясни.

През цялата човешка история Бог е говорил на езичници, като Адам, Кайн, Валаам, Валтазар, Навуходоносор и Корнилий. Съобщения са изпращани до Ниневия, Египет, Вавилон, Асирия, Тир и Сидон. Отделни личности неевреи са се прекланяли пред Бога, като Кайн, Авел, Енох, Ной, Авраам, Мелхиседек, Йотар, Йов и Корнилий. Неясна е ролята на жените и на децата в религията през този период от човешката история. Тази линия на отношения на народите с Бога продължава от времето на Адам до наши дни **и ще свърши чак когато Исус се върне отново**.

В един момент от историята **Бог избрал Авраам** между останалите хора, с цел да създаде един отделен народ. Той сключил договор с Авраам, основаващ се както на земни, така и на духовни обещания и подпечатал този договор или завет чрез обрязването, един белег, който отличавал израилтяните от останалите народи (Бит.17:9-14). **След като семейството на Авраам се размножило и се превърнало в народа на Израел, Бог сключил договор с Израел, който се основавал на Десетте Заповеди (Втор.4:11-14)**. Тогава бил даден Законът на Моисей, за да ръководи личния живот на израилтяните и богослужението на хората, които били в обхвата на завета. **Този закон не им е бил даден, за да ги спасява – той не може да спасява, нито пък е бил завет**. Той не е съдържал план за спасение, в него няма никакво мисионерско или евангелско

съобщение, нито пък има някакво небесно обещание за хората, сключили завета. Жената и децата са играели незначителна роля в този закон. **Той е бил предназначен само за хората, намиращи се в обхвата му, а не за всички народи.**

Въпреки, че законът показвал на хората какво е грях, а не им давал спасение, **дошлият Христос изкупил хората, които се намирили под властта на закона** (Гал.4:4-5). По този начин спасението се давало по милост, а не чрез спазване на закона. **Със смъртта на Исус престанало да съществува отделното третиране на израилтяните от страна на Бога. От тогава не се прави разлика между отделните народи както от закона, така и от завета.** Сега всички ние се намираме на първоначалната линия, по която са протичали отношенията на Бога с хората.

Това отделяне на линията на израилтяните от линията на останалите народи не е намалявал интереса на Бога към всички хора и не е намалявал задължението на всеки човек да се чувства отговорен пред Него. Бог е очаквал всички хора да бъдат праведни и все още изисква ние да сме праведни. Но езичниците не са притежавали дадена от Бога система от закони или правила за преклонение пред Него.

Как биха могли езичниците да бъдат считани за грешници, след като *“грехът е нарушаване на закона”* (1Йоан3:4) и *“където няма закон, няма и нарушение на закона”* (Рим.4:15)?

Варварите са били длъжни да спазват неписания закон. Те не са имали сборник със закони, но има два вечни закона: обичай Бога и обичай човека. От хората, които никога не чували за Моисей или за Христос винаги се е изисквало да имат тези два закона написани в сърцата им. В Рим.2:14-27 Павел казва, **че езичниците са били закон сами за себе си, тъй като законът е записан в сърцето.** Павел обвинява езичниците, че им липсва любовния отговор, чрез който да кажат, че познават Бога **благодарение на природата**, че не отдават слава на Бога и не Му благодарят, и изброява многобройните им грехове в отношенията помежду им (Рим.1:20-32). Езичниците трябва да разберат, че Бог *“е добър към теб, защото те чака да се покаеши”* (Рим.2:4). Така както се е случило в Ниневия *“Бог погледна снизходително към времето на незнанието, но сега заповяда на всички хора навсякъде да се покаят”* (Деян.17:30). Но тази заповед все още не е стигнала до всички хора, **тъй като ако човек не е чул, че има такава заповед, той все още се намира във “времето на незнанието.”**

Езичникът не е грешник, защото не е спазил Закона на Моисей, **а е загубен поради нарушението на закона, който е написан в сърцето му.** По същия начин, един съвременен човек, който не е чул за евангелието е загубен, не защото не е кръстен или защото не взема Светото Причастие, **а защото е нарушил закона, според който е длъжен да обича Бога и хората.** Ако по времето на Стария Завет някой човек не е бил израилтянин, той не е бил в обхвата на Закона на Моисей. Ако в наши дни човек не е в договорни отношения с Бога чрез Христос, той не е в обхвата на указанията, дадени на християните. Такъв човек е грешник, защото е нарушил неписания закон на любовта към Бога и хората.

Дали сега всички хора са в обхвата на договора (завета) на Христос? Не влезе ли в сила този договор на Кръста? Отношенията на хората с Бога бяха направени възможни по време на това жертвоприношение, но аз не съм живял тогава, за да сключа договор с Бога. **Аз сключих моя договор с Бога през 1933 год., когато бях отделен и присъединен към групата на хората на Бога, попадащи под обхвата на завета.** Тогава указанията на Исус, дадени, за да управляват хората на завета се превърнаха в мое ръководство. Преди да подпечатам моя завет чрез акта на кръщението и Бог да ми даде своя печат на Духа, аз не бях в обхвата на завета на милостта и не бях съден или оправдаван като човек на завета. Аз бях грешник и не можех сам да се спася. Човек не потъва, защото отказва да приеме офертата на защитения живот, **а защото се намира във водата и не може сам да излезе от нея.**

Онези, *“които не се покоряват на Благата вест за нашия Господ Исус”* (2Сол.1:7-9) не са изгубени, защото са нарушили ученията на Исус, а защото са грешни хора, които отхвърлят единствения начин за спасение. Евангелието е добрата новина. То е поканата на Бога да се влезе в договорно отношение чрез Христос. **Чрез този договор човек не е осъден, а е спасяван.** Онзи, който не вярва в евангелието ще бъде осъден (Марк 16:16), защото той вече е грешник и е отхвърлил предложението за спасение. Нито евангелието и заповедите, нито призивите и предупрежденията, нито ученията, които са ни дадени, за да регулират живота на християнина, са причината аз да съм грешен човек. За хората и за мен самият важат думите: *“по онова време бяхте без Христос, бяхте изключени от общността на Израел, бяхте чужди на заветите, свързани с Божието обещание и живеяхте в този свят без надежда и без Бог”* (Еф.2:12). Но *“Тайната истина е, че чрез Благата вест езичниците са наследили заедно с юдеите, те са част от същото тяло и заедно участват в общението, което Бог даде в Христос Исус”* (Еф.3:6).

Това се отнася за всички, които са станали ученици на Христос. Възможно ли е било езичниците да бъдат спасени преди идването на Христос? **Не. Нито пък е можел да бъде спасен юдеят, който се е стараел да изпълнява изискванията на Закона на Моисей.** Обаче точно за езичниците Павел е написал: *“Бог ще възнагради всеки според делата му. Ще даде вечен живот на онези, които търсят слава, почит и*

безсмъртие чрез постоянството да вършат добро ... А на всеки, който върши добро, ще даде слава, почит и мир, първо на юдеите, а после и на езичниците. Защото Бог съди всички безпристрастно" (Рим.2:6-7, 10-11). *"Ако необрязан човек изпълнява изискванията на закона, все едно че е обрязан"* (Рим.2:26).

Въпреки, че в Рим.2 не се казва директно, че езичниците ще бъдат спасени, точно това се внушава от Павел. Как би могло те да бъдат спасени, след като са живели без обещанието? Те могат да бъдат спасени от същата милост, която спасява юдеина, за който също няма обещание за спасение в Закона. Ако Бог е изпратил сина си "за да освободи всички, които се намираха под властта на закона," които не са успявали да го спазват безпогрешно, не би ли трябвало да очакваме, че същата милост ще бъде оказана и към езичниците, за които законът е бил написан в сърцата им, но въпреки това не са успявали да го спазват безпогрешно? А ако тази милост се е проявявала в миналото, не трябва ли да очакваме, че тя ще се прояви и в бъдещето? Това е единствената надежда, която притежаваме. Нито един човек няма да бъде спасен извън жертвата на Исус Христос, но както юдеите, които не са успявали да спазват Закона, така и езичниците, които не са успявали да спазят закона, написан в сърцата им, се ползват от изгодата от смъртта на Исус, без въобще да са го познавали лично, да са били приети от Исус или да са имали лични отношения с Него. Милостта на Бога не би могла да изисква от тях това, което е било невъзможно за тях. Има успокоение във вярата, че Бог и сега не изисква невъзможни неща от нас.

Глава 19

Самоличността на църквата

Много пъти съм се ровил в старите си записки и съм търсил начин да убедя слушателите си, че Христовата Църква е единствената истинска църква. С течение на времето започнах да осъзнавам, че много от чертите, които изтъквах като белези за истинността на нашата църква са второстепенни и не са от първостепенно значение. Много от белезите за самоличност на църквата, за които съм чувал или чел, се отнасят към представата как трябва да е организирана църквата. Една организация може да бъде проследена и открита чрез своята история. Обаче църквата – това е настоящето и актуално отношение на хората с Бога. Църквата е настоящ и жив организъм. В Новият Завет има предсказания за напускане на вярата, които не са разбирани правилно: *"Духът ясно казва, че в последните времена някои ще изоставят вярата ..."* (1Тим.4:1). Относно бъдещото идване на Господ, Павел ни уверява: *"защото Господният Ден няма да дойде преди да настъпи времето на отстъпничеството и се открие Човекът на Беззаконието, който е обречен на гибел"* (2Сол.2:1-4). Ще има неподчинение и някои хора ще отстъпят от вярата. Но в какви размери ще стане това? Дали ще обхване само някои хора или всички ние ще бъдем засегнати, дали ще обхване само някои църкви или цялата световна църква ще бъде засегната?

Ако идеята за възстановяване на църквата е изградена върху предпоставката, че църквата изцяло се е отклонила от вярата, тогава има нужда от още разяснения на някои текстове от Библията. Даниил е предсказал, че *"небесният Бог ще издигне царство, което до века няма да се разруши ... то ще пребъде до века"* (Дан.2:44). Авторът на Евреи ни призовава: *"щом получаваме непоклатимо царство, нека се изпълним с признателност"*(Евр.12:28).

Как би могло да се казва, че царството не е съществувало през повечето време от неговото основаване, така както е направил Константин през 4 век и нашите пионери от 19 век, като се имат предвид тези откъси? Александър Кампбел се е считал за реформатор, а не за възстановител на църквата. Той е вярвал в обещанието *"върху този камък ще построя църквата си и силите на смъртта няма да могат да я победят"* (Мат.16:18). Той е искал да възстанови единството на църквата, което е било нарушено от учениците. От най-ранните си дни църквата е изпитвала нужда от постоянни реформи. Повечето от посланията от Новия Завет са били адресирани до църкви, които са се нуждаели от корекции на движението.

Тъй като църквата, това са хората, винаги ще има грешки и погрешно разбиране, което ще трябва да бъде коригирано. Поради нарастването на ролята на епископа в живота на църквата, погрешните учения и практики получили възможност да засегнат всички църкви. Сега въпросът е следния: Дали разцепленията унищожиха църквата? Унищожена ли е нейната самоличност? Ако е така, кога е станало това? Кога църквата е изгубила своята съществена черта и най-важното от природата си?

За да илюстрираме този въпрос, нека да изследваме коя е най-важната черта на човешката природа? Да вземем един човек. Да му отрежем единия крак. Дали той все още е човек? Да му поставим очила. Дали

все още е човек? Да му извадим зъбите и да ги заменим с изкуствени. Дали това е променило съществената черта от неговата природа? Да сменим името му. Дали той все още е човек и то същият човек? Той получава сърдечен удар. Преставя ли да бъде човек? Много други физически, умствени и социални промени могат да окажат влияние върху него като човек, **но те не могат да унищожат съществената част от природата на човека.**

Сега да се замислим над най-важната част от природата на църквата. Тя има само един старейшина. Дали е църква? Тя изисква от членовете си да се целуват със свята целувка. Дали сега е църква? Тя сменя името си. Преставя ли да бъде църква? Тя е изпълнена с вътрешни раздори и борби. Дали това унищожава нейната самоличност? Тя пали обредни свещи. Дали това променя съществената част от нейната природа? Тя възприема говоренето на езици и вярва в чудотворното изцеление. Дали това е църква? Много различия на вярата и практиките **могат да променят качеството ѝ като църква, но не могат да унищожат природата ѝ.** Тези промени не променят съществената част в човека и в църквата, а променят само второстепенните им отличителни черти.

Съществената част. Коя е съществената част на църквата? Ако премахнем всички второстепенни черти, какво ще бъде истинското лице на църквата, което ще открием под тях? Кое е същественото? **Съществената част на църквата е, че тя представлява онези хора, които са в Христос.** Тъй като са кръстени в Христос, че са Неговото тяло и Неговата църква, тези хора са спасени и са добавени към църквата от Самия Господ (Деян.2:38,47; Рим.6:3-4; 1Кор.12:13; Кол.1:18). **Църквата, това са хората, които са били освободени.** Те не са безпогрешни във вярата и в практиката си, но тъй като служат искрено на Бога, те постоянно биват очиствани (1Йоан 1:7-10) и са направени да стоят (Рим.14:4). **Според Рим. 14 ние не трябва да съдим или да отхвърляме другите християни, които се различават от нас по своята вяра и практика.** Има нужда от постоянна промяна. Има основателни причини за отхвърляне, отделяне и освобождение от Сатаната, които обсъдихме в Гл. 9 от тази книга. **Тези крайни действия трябва да се предприемат само срещу онези хора, които отхвърлят вярата в Христос, изоставят моралната чистота или се стремят към разцепление на църквата.**

Тези действия не трябва да се предприемат срещу хората, които не са информирани, които да насочвани погрешно, срещу препънали се ученици, които искрено се опитват да изпълняват волята на техния Бог, което се оказва грешка в убежденията и поради това се различават от вашите и моите вярвания. Някои от най-ранните ми спомени от детството ми в бащината ми ферма за памук са свързани с присъствието ми на събрания, посветени на обновлението на църквата. Хората от тамошната малка общност изградиха “палатков храм”. Това беше един навес без стени, една сграда, приличаща на палатка, без странични стени. **Всяка от църквите по ред използваше тази сграда за своите богослужения.**

Среща на обединението. Три от църквите обединиха силите си и организираха общо евангелизационно събрание на невярващите. **Те избраха един проповедник, който се съгласи да не проповядва нито едно от онези деноминационни неща, които ги разделяха.** Въпреки, че бях малко момче, аз си спомням, **как проповедника съумяваше да предизвика смях, а след това сълзи, а в края на проповедта си – вяра.** Много хора повярваха в Господа и по общо мнение бяха спасени. След като службата завърши, ръководещият събраниято каза приблизително следното: “Ние видяхме, че много хора повярваха в Христос и бяха спасени. Сега е време онези, които са спасени да се присъединят към някоя от църквите по свои избор. **Братята А, Б, и В, които са пастори на обединените църкви, ще застанат на три различни места пред вас. Можете да отидете при някой от тях и той ще ви каже как да станете член на църквата му.**”

Представете си, че ние проведем подобно събрание, което може да се различава в някои подробности. Три църкви се обединяват да го проведат. Те намират проповедник, който обещава да не говори за доктриналните различия помежду им и да се придържа стриктно към Библията. **Той ще проповядва просто евангелието, така както е направил Петър на Петдесетница.** Събраниято протича много успешно. Осемдесет човека повярват в Господа, разкайват се, признават вярата си в Христос и са кръстени за опрощение на греховете им. Всички се радват. В края на службата ръководителят на събраниято става и казва: “Много хора бяха спасени. Сега е време да се присъедините към църквата, която си изберете. Проповедниците А, Б и В ще застанат пред вас. Всеки, който желае да стане член на църква “А” трябва да отиде при брат А.” Стават 20 човека и отиват при него. После бива представен брат Б и 20 човека отиват при него. Брат С се радва вътрешно, защото си мисли, че при него ще отидат останалите 40 човека. Но когато бива представен, при него отиват само 20 човека. В този момент настъпва известна объркване сред организаторите на събраниято относно това, какво да се прави с останалите 20 човека. Ръководителят на събраниято ги пита: “Вие няма ли да се присъедините към някоя църква?” “Не” – отговарят те. “Ние вече сме в църквата.” “Но как е възможно това?” – пита ги председателят на събраниято. “До сега проповедникът ни проповядва като Петър на Петдесетница. Когато хората били кръстени за опрощаване на греховете им, те са били спасени, защото са кръстени в името на Христос и в неговото единствено тяло, **което е общата църква.** Ние

направихме само това, което са направили онези хора **и вярваме, че сме в същата църква, към която са били добавени и те**. Сега вие излизате извън текста на Библията, като ни приканвате да се присъединяваме към някакви разделени църкви. Всичките 80 новопопярвали сме в една обща църква и сме добавени към нея от самия Господ. Сега да се присъединим към различни групи и поради това да започнем да носим имена, за да се различаваме един от друг, това означава да бъдем разделени и деноминационни.” “Добре, може би искате да основате нова църква?” – пита ги председателят, без да е в състояние да схване обяснението. “**Не, ние просто си оставаме в църквата, към която Господ ни е добавил. Ние няма да изключим другите спасени хора от групата си или да носим някакво име, което да ни отличава от другите**.” “Тогава какво ще направите?” “Ние ще се събираме, за да се прекланяме пред Бога и да го прославяме, така както е описано в Новият Завет. Ние ще се придържаме към този пример в личния си живот и в живота на църковна общност. Ние приканваме останалите 60 човека от бъдат в неденоминационна връзка и отношения с нас. Да се делим на групи, така както сте направили вие е грешно и ние няма да поддържаме връзки с вас, ако не дойдете при нас.”

Можем ли да открием църквата в тази илюстрация? Тъй като по своята същност, църквата – това са спасените хора и всичките 80 човека са в нея. Събирането в отделни групи на различни места няма да промени същността. Това, че се събираме заедно и носим едни и същи Библии не е гаранция за нашето спасение, нито е същината на църквата и на спасението. **Тъй като отношенията им са в Христос, а не в доктриналното съгласие**, последователите съставляващи тези групи гледат на всички останали християни като на свои приятели и не ги обвиняват за различията в разбиранията си. Става така, че всички са приемани, **с изключение на хората от последната група, които отхвърлят и обвиняват всички останали вярващи! Те се превръщат в сектанти**. Въпреки, че твърдят че се стремят към надденоминационно положение, те се превръщат в отделна група, която има име, отличаващо ги от останалите. **Те също стават част от разделението! Спасените хора се намират в различни групи. Те не са спасени, защото се намират в определена група, а въпреки че са в отделна група.**

Всички те са обединени в Христос. Възможно е да има обединение в разнообразието. Всъщност, невъзможно е да има друг вид обединение!

Глава 20

Този урок ме плаши!

Ако един урок не е в състояние да накара човека да повдигне веждите си, тогава има вероятност да го накара да отпусне клепачите си. Много от моите уроци оставиха мен и другите хора със затворени очи. Обаче този закон повдига веждите ни. Всъщност, той ме плаши. Мисля си, че до известна степен той ще шокира и вас, ако успее да задържа вниманието ви, докато се занимаем с известна контекстуална информация. **Поради това ви моля да останете с мен.**

В 1Кор. Павел се занимава с няколко проблеми на вярващите в Коринт. **Основният проблем на това послание е разцеплението в църквата**. Онези, които са призвани от Бога да имат “*общение с неговия Син*” (1Кор.1:9-17) започнали да се разделят на групи. Вместо да говорят и да казват едно и също нещо “Аз принадлежа на Христос,” те говорели фракционно и се оприличавали с фракционни лидери. Павел, Аполос и Кифа (*Коментар: Кифа, т.е. Петър Д.Пр.*) не са били лидери на тези групи, въпреки че Павел е използвал имената на тези невинни хора като нагледно средство, за да даде възможност на виновните хора да коригират поведението си с най-малка загуба на авторитета си (1Кор.4:6-21). По-нататък, въпреки че Павел никога не споменава имената на неразкаялите се лидери, той ги нарича “лъжеапостоли” и “измамни работници” (2Кор.11:13).

В 1Кор.3 Павел говори за плътското поведение на вярващите, което е било очевидно, поради тяхната завист, борби и стремеж към разцепление (1Кор.3:1-3). Като тяло той им казва, че са храм на Бога и всеки, който нарушава единството на това тяло разрушава мястото, където обитава Светия Дух (1Кор.3:16-23). Тук не се говори за самоубийство или за тютюнопушене. **Тук се говори за разцепването на хората на Бога!** Това не е ли малко страшно? Павел ни предупреждава “*да не се възгордявате и да не отдавате предпочитания на един за сметка на друг*” (1Кор.4:6).

След като се занимава с други проблеми и погрешни разбираня, Павел се връща към своята тема за единството (1Кор.10:16-22). Тъй като общуването се изразява в участието в тялото и в кръвта на Христос, вземането на причастието се превръща в символ на единството на онези, които го приемат. “Ние сме един

хляб.” Човек може да си представи как Павел държи един неразчупен хляб пред събранието на църквата и им казва дълбоко разчутван: “Ние сме един хляб.”

Тук фракционизмът изявява себе си с цялата си грозота. Едната група не чака останалите. Отделните групи се отхвърлят една друга в празника на любовта и на общението. Тяхното участие в събранието само влошава нещата, а не ги подобрява (1Кор.11:17-22). Павел ги засрамва: *“А и трябва да има разделения сред вас, за да може достойните да изтъкнат”* (1Кор.11:19)! Истинските последователи ставали подозрителни, поради това не били съгласни с поведението на останалите. Но тъй като тяхното ядене заедно се превърнало в демонстрация на лоялността към групата, тогава причастието не би могло да се нарича Господна Вечеря, тъй като се било превърнало в тяхна собствена сектантска вечеря.

Останалата част от 1Кор.11 е позната на всички, но нека да разгледаме някои от използваните изрази. Говори се за един хляб и една чаша, които обрисуват единството на тялото и на неговата животворна кръв. Онзи, който яде или пие по недостоен начин, е виновен за оскверняване на тялото и кръвта. Изразът “недостоен начин” или “недостойно” описва действията, а не самия човек. Чрез действията си коринтяните били фракционери. Онова, което е било предвидено да бъде споделяно с всички хора, било ограничено от всяка група до онези, които са били одобрени, че са членове на групата. Те ядели и пиели причастието, без да “различават тялото,” т.е. без да разбират единството и обединението на тялото. Без да се съобразяват с единството на тялото, тези хора ядат и пият собственото си осъждане. Това тълкуване на значението на “недостойно” не е традиционно, но не е ли в хармония с контекста на глави 1Кор. 12, 13 и 14?

Тези мисли карат душата ми да трепери, тъй като си спомням многото разделения и разцепления, които са измъчвали хората ни. Вярно е, че въпреки съществуването на разделение в църквата, обикновено ние общуваме помежду си, най-малкото докато се помещаваме в една и съща сграда. Но след като започнем да се събираме на различни места, общуването което поддържахме не е нищо повече от търпимост към групите които се намират вдясно и открито отхвърляне на групите, които се намират вляво. В продължение на много години аз преподавах с невинно самодоволство, че ние не вярваме в “ограниченото приемане на причастието.” Всеки, който присъства на църковното събрание може да реши сам дали да го вземе или не. До тук всичко е добре – доколкото събирането се провежда в нашата сграда, това е нашата служба и нашата Господна Трапеза. Но дали аз ще отида в тяхната сграда, ще посетя ли тяхната служба и ще взема ли участие в тяхната Господна Трапеза? Сега започвам да привеждам всевъзможни съображения, поради които не мога да направя това и така оправдавам своя фракционизъм. По този начин отказвам да разбера, че тялото е едно. Така участието ми, общуването ми и приятелството ми само с хора от моята група се превръща в израз и подкрепа на верността ми към фракционерството. Когато не става въпрос за собствената ми група, аз внезапно започвам да вярвам в ограниченото приемане на причастието.

Това ме плаши! Как бихме могли да бъдем в общение и приятелство с човек, който не е член на Църквата на Христос, когато той дойде на нашата служба, а после да отказваме това общуване и приятелство във всички останали случаи? Ако го приемаме, когато той сам се изпитва при вземането на причастието, защо не можем да го приемем на тази база през цялото време?

Когато се превръщам в съдия на някои брат и го изключвам от вземането на причастието, аз пренебрегвам предупреждението на Павел: *“Но човек трябва да изпитва себе си и тогава може да яде хляба и пие чашата”* (1Кор.11:28). Вярващите от Коринт са разбирали неправилно и не са имали съгласие по някои важни доктринални неща, но Павел не е превърнал това в основание, за да оправдае отказът им на общуване помежду им и разцеплението на общото тяло. Няма ли за нас нещо по-важно от обряждането, яденето на месо, спазването на дните и другите различия в църквата в Коринт? Павел не е разрешил на вярващите да се съдят един друг за такива неща. Прочетете отново Рим.14 за да се уверите. Ние се опитваме да прикриваме тези тревожещи ни проблеми под чергата, като се събираме в отделни събрания, за да бъдем със собствените си одобрени групи, без да признаваме, че тялото е разделено, но ние си оставаме сектанти по начина на нашето мислене и на нашата практика.

Повратна точка в мисленето на братята Томас и Александър Кампбел е бил проблемът с техният презвитериански и сектантски отказ да общуват с другите презвитерианци. Томас стигнал за своя извод в Америка, а Александър стигнал до същия извод независимо от него, когато се намирал в Шотландия. Поради това те започнали да работят за възстановяване на единството на вярващите от различните фракции. Иронично е, че движението, което беше основано на отхвърлянето на ограниченията при приемането на причастието по-късно отново попадна в същия капан.

Да, това ме плаши и ме притеснява много, защото аз споделям вината на моите хора! Обаче, сега, когато вземам причастието, аз си мисля не само за жертвата на Христос, а и за общението, споделянето и приятелството с Христос и с другите хора на земята, които са получили Неговата милост. Аз съм освободен от робството да ги съдя. Ние сме едно тяло – един хляб – който не може да допусне вярност към фракционерството.

Глава 21

Служители, които са се превърнали в управници

Има три, даже четири служители, които са дошли да служат на хората на Бога, но са се превърнали в наши господари и са започнали да ни управляват. Тези служители, които ни изоставиха са:

1. Неделното училище,
2. Платените служители,
3. Сградите на църквата и
4. Бюджета.

За постигане на духовните си цели ние можем да използваме добри и резултатни методи и средства. Обаче тези методи и средства **трябва да служат на нашите нужди**, а не да побеждават личната ни отговорност, да ограничават личната ни инициатива или да се превръщат в ярем, поставен на вратовете ни. Тези четири служители не оправдаха доверието, което им оказахме.

1. Неделното училище. Спомням си, че бях дете, когато класовете за изучаване на Библията дойдоха при нас. Много искрени християни си мислеха, че е грях да се разделя събранието на църквата, за да се изучава Библията. Независимо от това, повечето възрастни се записаха в тези класове и системата се разви до такава степен, че много искрени християни започнаха да считат, че е грях да не се посещава неделното училище. **Библейските класове бяха организирани с цел да подпомогнат домашното и самостоятелно обучение. Те бяха помощник на родителя.** Но постепенно, поради неразумното и прекомерно подчертаване на тяхната важност, **те станаха по-важни от отговорността да се учи вкъщи.**

Страхувам се, че в повечето християнски домове няма редовно обучение. **Ако родителите прехвърлят отговорността си на църквата**, тогава класът вече не е служител и помощно средство. Той се превръща в управител в духовното обучение на децата. А когато църковната програма изглежда неефективна, родителят започва да се оплаква: **“Църквата не прави достатъчно за детето ми”** и може да се премести в друга църква, в която програмата за обучение на децата е по-добра. **Програмата на Бога за обучение на детето е семейството, неговото училище е семейството и негови учители са родителите му.** Ако родителите отделят по 10 минути на ден за да четат, да преподават, да се молят и да общуват духовно с децата си, те ще постигнат повече, отколкото може да направи стриктното посещение на неделното училище.

Родителското обучение превръща духовното в част от реалния живот. В противен случай ние внушаваме на децата си, че религията е в друго царство – в църковната сграда, само когато сме с хората от църквата, когато говорим с езика, използван в Библията, когато се срещаме с църковните служители, които често използват при разговор един неестествен начин на говорене, все едно че изнасят проповед.

Тъкмо домът е мястото, където протича ежедневието и където намесата на родителя превръща обучението в нещо практично. То кара религията да се концентрира върху ежедневието, а не върху срещите в църквата. Родителите могат по-добре да приспособят обучението към нуждите на детето си. Трудно е да се възстанови практиката на тази родителска отговорност, но не беше лесно и да се създаде системата на неделното училище, която да вземе връх над отговорността на родителите. Ако за възстановяване на родителското обучение изразходваме само част от усилията, времето, подчертаването на важността и парите, които сме изразходвали за възцаряването и поддържането на неделното училище, тази цел може да бъде постигната. Тогава неделното училище отново ще се превърне в служител.

2. Платените служители. След като не трябва да връзваме устата на вола – на старейшината, който се грижи за проповядването и обучението и считаме, че **“Всеки работник заслужава заплатата си** (1Тим 5:18), тогава законността на платеното служение е доказана. Такова платено служение разширява и подпомага дейността на другите християни. Когато са обединени, християните могат да постигнат неща, които самостоятелно не са в състояние да достигнат.

Но на първо място стои личната отговорност. Когато личната отговорност се подчини на църковната програма, тогава платеният служител се превръща в господар. В 1Кор. 9 Павел потвърждава правото на платени евангелизатори, но великият апостол и евангелизатор ни демонстрира един по-добър начин, **защото е бил евангелизатор, който е изработвал палатки.** Нашето Движение започна и процъфтя като поддържаше малко платени служители. Старейшините и другите способни хора преподаваха и поучаваха църквите. **Постепенно ударението беше преместено и средствата, отделяни за евангелизация бяха намалявани за сметка на средствата, отделяни за заплащане на платените служители.** Мнозина от нас все още се наричат евангелизатори и проповедници, но всъщност основното ни задължение е да служим на спасените. **Служението придоби приоритет** и само след като бъдат задоволени нуждите на служителите **ние се замисляме за подпомагане на евангелизаторите.** Служителят се превърна в нещо съществено. Нито една

църква не се счита, че е в състояние да успее, ако ѝ липсва платен професионалист. Малката църква ще се оплаква пред цялата нация, за да получи помощ и да може да плаща на някой проповедник, за да я спаси от западане и да ѝ обещае добро бъдеще. Всяка неделя се счита, че в църквата трябва да се произнасят по две формални проповеди. Има безброй много непрофесионални служители, които притежават качества и желание да проповядват в църквата, но те не са използвани, защото не са професионалисти. Талантливите проповедници получават заплати, равни на заплатите на професионалните спортисти, а в същото време мисионерите по света са принудени да просят.

В наши дни ролята на учителя не е толкова важна, както е било в епохата на ранната църква. Тогава съобщението се е намирало в хората, които са били ръководени от Божия Дух. Наличните Писания е трябвало да бъдат четени и обяснявани на неграмотната публика. Сега почти всеки човек притежава Библия и може сам да си я чете, освен това той има на разположение литература, аудиокасети, филми, видеозаписи и телевизионни предавания, които му помагат.

Нашият метод превърна произнасянето на проповеди от амвона в официално събитие. Ние мислим да подобрим работата на църквата, като подпомагаме хората, участващи във всички служения – работа с младежите, образование, работа в затворите, със самотните хора, с възрастните хора, лично евангелизиране, съветване, секретарска и административна работа, почистване и т.н. Тези дейности са прекрасни, доколкото се явяват помощно средство и подпомагат усилията на членовете на църквата. Но служителят много лесно се превръща в господар, когато хората предоставят работата си на онези, на които им се плаща да я вършат.

Услугите, оказвани от нает персонал не могат да излъчват онази лична любов и приятелство като услугите, оказвани по лична инициатива. Членовете на църквата наемат професионалистите да вършат тяхната работа и когато програмата не даде плод, професионалистите биват заменени от други, които обещават по-големи плодове, даже ако за това изискват по-висока заплата от заплатата, която е необходима, за да бъдат наети. Разнообразните таланти на членовете на църквата биват задушавани и дейността на църквата става вяла.

Напълно осъзнавам, че с това, което пиша, аз подкопавам работата, с която съм се занимавал през целия си живот. Професионалното служение се превърна в господар на начина, по който живея живота си. Но тъй като спомогнах за разрастването на проблема, сега се опитвам да помогна за неговото разрешаване. Всички твърдения, че църквата не може да процъфтява без платени служители са били опровергани в нашето Движение през 19 век. Тези твърдения сега биват опровергавани от Мормоните, които, без да имат платен персонал, се разрастват по-бързо и в по-големи размери от нас.

3. Църковните сгради. В Новият Завет не се споменава за това, че църквата трябва да притежава собственост, а историческите текстове твърдят, че църковни сгради са се появили в началото на 3 век. Има нужда от някакво място, където църквата да се събира, независимо дали сградата е собственост на църквата или е наета, или пък тя се събира в частни домове. Сградата обслужва една нужда, но този служител е израснал от скромното си начало и се е превърнал в тиран, който с желязна ръка управлява много църкви. Много от нас могат да си спомнят времето, когато църковните сгради бяха в жалко състояние, поради което изпитвахме комплекс за малоценност. Поради това, водени преди всичко от гордостта, а не от мъдростта, ние инвестирахме пари в недвижима собственост на църквата. Ние започнахме да приравняваме успеха с размера на църковната сграда, даже когато тя никога не е изпълвана с хора и се използва 4 часа седмично – само 4 от общо 168 часа или по-малко!

Освен това ние сме били малко на брой в малките църкви. Поради което развихме в себе си гордостта, породена от броя на членовете на църквата. Докато църквите ни увеличаваха броя на членовете си, ние считахме, че е задължително всички членове да се срещат по едно и също време в църквата. Това многократно увеличи разходите за църковните сгради. Една църковна сграда, която побира 300 човека би могла да се грижи за 1000 или 1500 човека, ако те се събират не наведнъж, а на няколко смени. Спестяванията от намаления размер на основната зала, от класните стаи, от местата за паркиране, от размера на служебните и сервизните помещения и от тяхното поддържане могат да възлязат на много хиляди долари, които да се използват за евангелизиране и благотворителна дейност на повечето църкви. Сградата е царят, който си живее разкошно и изяжда по-голямата част от финансовите ни ресурси, а в същото време мисионерите и нуждаещите се хора се молят да получат трохите, които падат под масата. Ние чуваме, че в някои църкви се събират милиони долари за изграждане на сгради. Не е ли по-добре да чуваме за църкви, които се хвалят, че са изразходвали милиони долари за евангелизация и мисионерство. Но ние обичаме нашия цар!

4. Бюджета. Идеята за църковния бюджет е чужда на Библията. Събирали са пари за подпомагане на бедните и известна помощ е била изпратена на Павел, за да подпомогне евангелизационната му дейност. В Новият Завет никъде не се споменава, че събирането на тези помощи е увековечавано в някакъв редовен бюджетен план. Тези примери показват, че можем да събираме средствата си като църква, за да извършваме

онзи вид работи, които са твърде големи, за да бъдат извършвани от отделния член. Общата каса може да подпомага и да подкрепва работата на отделните членове. Но този служител е израснал и се е превърнал във възискателен управник.

В Библията основната отговорност за грижата за гладните, за болните, за възрастните, за вдовицата, за сирачето и за изоставените **е възложена на всеки човек поотделно**. Когато служим на тези хора, ние служим на Христос. Това е характерът на чистата религия. Но в наши дни църквата е иззела тези дейности и ги е поставила в собствения си бюджетен план – обикновено около 2% от общата стойност на бюджета и изисква да ѝ даваме пари, за да се справя бързо и удобно с тях. По тази причина, ако човек, който е гладен, болен, или има нужда да му бъде платен наема или други жизнено важни разходи отиде при някой член на църквата за да получи помощ, той му обяснява: *“Това което можеш да ти дам, аз вече съм го дал на Бога (Мат.15:1-9). Не мога да ти помогна. Аз дадох парите си на църквата. Иди в църквата, където може би ще бъдеш включен в списъка на хората, подпомагани от църковния бюджет.”*

Ние даже сме чували, че християните са предупреждавани да не подпомагат хората със собствените си пари, а да подпомагат нуждаещите се само чрез църквата, тъй като по този начин “Христос ще получи славата!” Поради това вместо да даваме на хората, ние даваме на църквата. Но църквите нямат религия, само отделните хора притежават религия. **Църквата е изтръгнала тези лични отговорности от своите членове и ги е лишила от радостта от служението и демонстрацията на загриженост, която е толкова убеждаваща за спасените.**

Човек може да си помисли, че църквата ще бъде изоставена да изсъхне и да умре, ако свалим от трона им тези четири управници. Но вгледайте се отново в текста на Новият Завет. **Там ще откриете, че църквата не зависи от неделното училище, от платените служители, от църковните сгради или от бюджета; без тези управници тя е превзела Римската империя!** Движението на Стоун-Кампбел се е превърнало в най-голямото национално религиозно тяло в Америка през 19 век, без да разчита много на тези четири методи и средства. Можем да си представяме, че това не би могло да се случи, но то се е случило.

В стремежа си да се върнем назад към основата, би било мъдро да преразгледаме мястото и ролята на тези четири неща, особено като се вземе предвид факта, че напредъка ни се забави, откакто станаме роби на тези служители.

Не можем да очакваме, че господарите ще ни освободят, нито пък можем да изоставим решенията, които вече сме взели, нито пък сградите, които вече използваме. Разбира се, промяната ще бъде голяма. Нека да започнем отново да подчертаваме важността на личната отговорност.

Глава 22

Гъвкавост в организацията

Наскоро един старейшина ми каза, че ако в църквата има даже един старейшина, който не съответства на изискванията, посочени в Новият Завет, цялата църква е в грях, даже младежите! **Подобно на много други, той вярва, че църквата е организация и ние се свързваме с Бога чрез някакъв модел на организация.** Често пъти на нашият традиционен модел на независими църкви, всяка със свои старейшини и дякони, се гледа като на дилемата живот или смърт. По този въпрос не се допуска никаква гъвкавост.

Но къде в Новият Завет е поставено такова ударение върху организацията? Спасяващата ни връзка е с Христос, а не с някаква официална човешка структура. Къде в Новият Завет е даден модела на организиране и управление на църквата? Бог би могъл ясно да предприше този модел, но Той не е счел, че трябва да го прави. Защо би трябвало да се стремим да получим достъп до Христос чрез някаква специална организация? Според традиционното разбиране всички църкви, в които има способни хора, трябва да бъдат назначат като старейшини до края на живота им чрез свободен избор, при условие, че липсват “написани и подписани възражения, съответстващи на Библията.” Предложенията за избор често се правят от хората, които вече са старейшини. Когато бъдат избрани и назначени, в много църкви на тези старейшини се дава власт да вземат задължаващи църквата решения, които членовете на църквата са задължавани да подкрепят поради заплахата, че иначе ще отидат в ада. **Обаче това е подход, който се основава на традицията, но не и на Библията.**

Хората, които са спасени в Христос не представляват някаква организация, **но могат да организират някаква общност от личности.** Когато се обвържат помежду си за взаимно наставляване и за съвместна работа, няма нужда от някакъв лишен от гъвкавост модел на организация, за да ги идентифицира като

ученици на Бога. В своята най-проста форма църквата може да бъде например майка, която живее в самотно в някакъв отдалечен район с децата си, които нямат организирана програма за работа или пък хора, които се събират на открито. **Една група от жени може да бъде църква, както са били Лидия и нейното домакинство, които са описани в началото на Филипяни. В Рим.16 Павел изпраща поздрав до така наречените домашни църкви и в това послание няма индикации за наличието на някакво голямо събрание или организация, която да представлява църквата в Рим.**

Ерусалим ни представя един по-сложен образ на църквата, въпреки че той не е в противоречие с образа на църквата от Римляни. В началото на Деяния на Апостолите се говори за 5 000 човека (4:4), чийто брой “се увеличаваше все повече” (6:7). Някои автори предполагат възможността църквата в Ерусалим да е наброявала до 100 000 човека. Те едва ли са могли да се събират в една църква. Всъщност знаем, че те са се събирали в различни домове (Деян.2:46; 5:42; 8:3). **Но въпреки това, в Библията никога не сме чели за “църкви” (множествено число) в Ерусалим; там винаги се говори за “църквата”.** Тези домашни групи са действали в рамките на Ерусалимската църква. Може би са се събирали по домовете, за да вършат обичайните си дейности, но все пак са били част от общоградското общение. Една домашна църква може да си избере един или няколко старейшини и някой от тях или всички те да са били включени в списъка на старейшините на църквата в Ерусалим. А всички тези малки и големи групи са работели съвместно чрез своите старейшини с всички останали групи в града. Тъй като никъде не се споменава за отделни групи на старейшините, изглежда сигурно, че е имало едно общо събрание на старейшините в Ерусалим, докато в същото време е показателно, че те са се срещали на различни места. Имало е централно събиране за проповядване и обучение в храма (Деян.2:46; 5:20,25,42), но не е вероятно да се предполага, че 30 000, 60 000 или 90 000 редовно са се събирали заедно на едно място. Въпреки че четем, че “цялата църква” се е събрала по време на конференцията в Ерусалим (Деян.15:22), едва ли можем да настояваме, че в тази конференция са участвали хиляди вярващи. Това би трябвало да означава, че цялата църква е била представена чрез свои представители (делегати).

Една църква може да няма старейшини или да има само един старейшина. Друга църква може да избере дякони, а да няма старейшини, така като са постъпвали някога в Ерусалим. Трета църква може да бъде ръководена от някой евангелизатор. Освен това може да има църкви, които се придържат към традиционния образец и да имат високо организирана програма. Някои църкви може да работят независимо, а други могат да предпочетат да обединят усилията си в определени области. Нито една от тези възможности не представляват задължителен образец, те просто представляват предложение за по-голяма гъвкавост и приспособимост към различните групи от вярващи.

За онези, които вярват, че има стриктен образец за организация на църквата, някои от горепосочените твърдения могат да изглеждат много шокиращи. Но почакайте, земетресението не е свършило! В Новият Завет никъде няма заповед или указания, че църквата трябва да си назначава старейшини, нито пък има пример на църква, която си е избрала старейшини. Не е написано, че описанията на качества на старейшините и тяхното избиране се отнасят за църквите или за съществуващите старейшини.

“Презвитери (старейшини) във всеки град” (Тит 1:5) не означава, че във всяка църква задължително трябва да има поне няколко старейшини, защото в града може да има много църкви. Въпреки че Павел и Варнава са назначавали старейшини във всеки град (Деян.14:23), те не са заповядали това да бъде всеобща и задължителна практика. В Ерусалимската църква е имало старейшини, но това не означава, че всяка от домашните църкви съставлящи тази общоградска църква е имала старейшини. Ако това беше задължителен пример, тогава ние не бихме могли да имаме църква без старейшини, тъй като те са били назначавани във всяка църква. Никъде не се споменава за срока за който са били назначавани старейшините. На старейшините не е било давано право да вземат самостоятелно решения, които са задължителни за църквата. **Никой не стои между човека и неговия Бог. Всички ние сме равни пред Бога.** Въпреки че в някои варианти на преводи се употребява думата “управлява” по отношение работата на старейшините, тази дума носи преди всичко смисъла на водачеството, а не на властта. *(Коментар: Едно нещо е пастирът да върви отпред и да води стадото си, което го следва доброволно, а съвсем друго нещо е пастирът да върви зад стадото и да го гони напред с тоягата си. Това е разликата между пастира и говедаря: пастирът води стадото и върви отпред, а говедаря върви след стадото и го направлява с викове и размахване на тоягата. Д.Пр.)*

Съществува указание към един евангелизатор да назначава старейшини (Тит 1:5), има и един пример на евангелизатори, които назначават старейшини (Деян.14:23). Списъкът с описанията на качества на старейшините са били изпратени от Павел на евангелистите Тимоти и Тит, а не на старейшините или на църквите. Когато Павел му е писал, Тимоти се е намирал в Ефес. Там е имало старейшини още преди написването на това писмо. Защо Павел не е изпратил списък с изискванията към старейшината на съществуващите старейшини в Ефес, а го е изпратил до Тимоти? Защо не е включил този списък в Послание до Ефесяните, а го е включил в писмото до Тимоти? Когато от Милет Павел изпратил писмо до старейшините от Ефес, преди да напише Посланията си до Ефесяните и до Тимоти, той ги предупредил, че

някои от старейшините ще станат измамници *“за да подмамят последователите на Исус след себе си”* (Деян.20:24-30). Корижирането на поведението на измамниците не е било оставено да се извършва от църквата в Ефес или от другите старейшини, а самият евангелист е трябвало да изслуша обвиненията и публично да порицае онези старейшини, които упорито продължават да грешат. Евангелизаторът е трябвало да упражнява тази власт, като внимава какви хора назначава и да не полага прибързано ръцете си върху нито един човек. Това е била толкова тежка задача, която можела да предизвика нарушения на храносмилането на младия човек, поради което той се нуждаел от малко вино, за да успокоява нервите си. Амин! (1Тим.5:17:23).

Не е задължително църквата да има старейшини. Изборът им е свързан с целесъобразността и с изгодата за църквата. **Една църква може в продължение на много години да живее пълноценно, бивайки управлявана демократично.** Нейните решения не са закон, но членовете ѝ се стремят към единство и вярност в духа. По-късно тя може да назначи старейшини, които да я надзирават и те могат да решат да продължат същата програма за действие. Решението на старейшините не е по-задължително за изпълнение отколкото е решенията на общото събрание на църквата. Те само могат да призовават към единство и лоялност. При това положение защо трябва да имаме старейшини? Когато една група се разраства, нейното ръководство става по-трудно. Една малка група от хора може по-добре да организира дейността си. За да повиши ефективността си, тя може да избере хора, които притежават по-големи таланти, притежават качества на водачи, разбиране и духовност. Това са основанията групата да прецени и да реши, дали за си избере старейшини.

Служители, дякони, слуга

Има нужда от дякони. Всеки човек, който заема някаква изборна длъжност в църквата е неин служител. Ще направим много добре, ако забравим тази изпълнена с предразсъдъци дума “дякон,” която означава “служител” или “слуга.” Дяконът е служител, а да се служи означава да се обслужва. Следователно “служител”/“дякон”/“слуга” (СДС) е човек, който обслужва. **Такъв човек е назначен в църквата, за да я обслужва, а не да седи в някакъв кабинет или да заседава в някакъв управителен съвет.** Човекът, който е назначен за се занимава с финансовите въпроси, да води хвалението, да обслужва Господната Трапеза или да коси ливадата около сградата на църквата е СДС. Жената, която преподава в неделното училище, която се грижи да децата на посетителите по време на църковните събирания или публикува църковния бюлетин също е СДС. Аз съм чувал и съм чел за различни опити да се прави описание на работата на дяконите. Тези опити винаги представляват насилени и напразни усилия да се защити традиционната представа за тяхната дейност. **Единствено валидното описание се съдържа в думите “служител” или “слуга.”** Някои служители (традиционните дякони) не служат, а други, които служат не заемат длъжността “служители” (традиционни дякони). Повечето от обръкванията ни произтичат от законническия ни подход по отношение на подбора на СДС (1Тим.3:8-13). Павел казва, че само достойни хора трябва да представляват църквата, независимо от работата, която вършат. Тези хора получаван белег на одобрение, когато бъдат назначени да вършат някаква работа в църквата, поради което не трябва да прибързваме при избора им (1Тим.5:22), иначе ще станем съучастници в греховете на недостойни хора, които са получили одобрение при назначението си.

Абсурдността на нашето интерпретиране на критериите, по които избираме СДС става очевидна, когато видим как избираме проповедник или водач на хвалението, които не наричаме “служител” (или дякон както е традицията), ако той няма деца. В друг случаи избраните имат деца и биват назначавани за служители (дякони), но нямат конкретни отговорности и задължения към някаква дейност; въпреки това, такива личности заемат длъжности и биват включвани в списъка на хората, които официално представляват църквата! Един човек е СДС на църквата само в областта на дейността, за която отговаря. Когато тази работа бъде завършена или прекратена, тогава неговите правомощия се прекратяват и той повече не е СДС. Павел е включил “Също така и жените” (1Тим.3:11) в списъка на служителите на църквата. Твърдението, че този откъс се отнася за жените на дяконите представлява извъртане, родено от законническото тълкуване на текста на Библията. Защо би трябвало Павел да предписва какво е задължителното поведение на жената на СДС или пък да казва, че жената на старейшината трябва да мълчи в църквата? Както за мъжете, така и за жените е валидно едно и също правило: ако човек няма възложени конкретни задължения – значи не е СДС; ако има възложена работа – значи е СДС. **Всички ние служим на Господа, но не на всеки от нас е възложена някакъв вид работа в църквата.** Следователно, не всички са служители на църквата.

Една църква, която няма старейшини може да възлага работа по същия начин, по който и църквата в Ерусалим е избирала служители за някаква специална работа (Деян.6:1-6). Ако извършва някаква организирана дейност, църквата задължително трябва да има някакви служители. Надявам се, че изложените до сега мисли ще ви накарат да разберете, че традиционните ни методи не е задължително да представляват последната дума или образец, които да са задължителни за всички останали църкви. Бог е позволил известна гъвкавост, въпреки че вие не чувате много за това от проповедите в църквата.

Уморително е да се преподава в църквата нещо за старейшините и дяконите, което не е съвсем точно установено. Когато човек е подкрепян от системата, той е длъжен да я подкрепя. Не е чудно, че Тимоти е имал нужда от малко вино.

Методите за изпълнение на църковните дейности и за избиране на старейшини не са точно описани в Библията. Повечето от тези неща изглеждат, че са оставени да бъдат решавани от евангелизатора, но не е сигурно, че съвременния проповедник прилича на евангелизатора от Новият Завет. Евангелизаторът е занасял добрата новина до невярващите, поради което е имал решаваща роля при формирането на църквата. Това е ролята, която Павел, Варнава, Тимоти и Тит са изпълнявали, когато са назначават старейшини.

Вярващите в Коринт е трябвало да признаят и да се подчинят на рода на Стефанино поради работата и верността на неговите членове към изграждането на тамошната църква (1Кор.16:15-18). Прочетете посланията до Тимоти и до Тит и ще видите, че евангелизаторите са упражнявали властта си на лидери. Те вече били доказали любовта си и способността си да водят църквата. Поради което те ръководели работата по организиране на дейността на църквата. С тях са се съветвали и те са одобрявали предложенията, когато се налагало да се правят някакви назначения.

От Библията е очевидно, че църквите са били независими и са имали власт, поради което можем да заключим, че всеки метод, който запазва тези качества е добър. Но тъй като това е оставено да се оценява от различните църкви, ние трябва да призоваваме към гъвкавост, тъй като всички хора не могат да мислят по един и същ начин.

Глава 23

Автономна или епископална

Въпреки че говорим много, че църквите ни трябва да са независими, всъщност повечето от църквите по начин на управление са епископални. Автономността означава самоуправление. **Управлението, извършвано от старейшини и епископ е епископално или презвитерианско управление.** За да бъде една църква независима, нейните членове задължително трябва да одобрят хората, които са назначени за изпълняват ръководни и обслужващи дейности, а тези хора задължително трябва да продължат да се придържат към правилото, че трябва да получават одобрение и да си спомнят за онези, на които служат. Когато някое от тези неща бъде изоставено, автономността отслабва и на нейно място се настанява епископалното управление. Ние имаме склонността да объркваме независимостта с автономията. Една група може да е независима от другите, но въпреки това да не е автономна, така както една нация може да е независима, но тъй като е управлявана от цар или диктатор, тя не е автономна, защото не може да живее според своята воля, а се подчинява на волята на управника. **Земната дейност на църквата се управлява демократично, независимо че духовната ѝ форма е царство, начело на което като Цар е Христос.**

Ако не служи по волята на мнозинството, тогава самоуправлението отстъпва пред управлението на малцинството. Ако старейшините си присвоят властта да налагат свои решения на църквата, това е епископално управление. Ако те упражняват властта си против волята на мнозинството, те господстват над стадото. Старейшина, който служи, въпреки че е нежелан от голяма част от църквата, той господства. Ако на старейшините трябва да бъде възложена ролята да вземат решения за групата, техните решения винаги мога да бъдат отхвърлени от общото събрание на църквата. Ако старейшините изработят някаква работна програма или график, техните решения нямат по-голяма сила и не са по-задължителни за изпълнение от някое решение, взето от общото събрание на църква, която няма старейшини. Да се упражнява власт и да се налагат на църквата решенията на старейшините, това означава да се поробва църквата и да ѝ се отнема свещеното право да се самоуправлява.

Ако старейшините, независимо дали става дума за домашна църква с един старейшина или за църква с няколко старейшини, обслужат като пастори духовната нужда на стадото, а не са управници, т.е. хора вземащи решение и директори, те ще изпълняват предназначението, заради което са назначени. Поради това, когато загубят авторитета си, те трябва да бъдат отстранявани от заеманите длъжности, които са ги въвели в много противоречиви борби.

Старейшините са избрани да надзирават църквата, но тя не може да овласти хора да издават закони, които да са задължителни за църквата. Малцинството няма право да избира хора, които да надзирават цялото стадо, без това да не доведе до загуба на автономност на групата. С цел лидерите да представляват автономната група, на цялата група трябва да бъде дадена възможност да гласува в подкрепа или против тяхното назначаване. Да, да гласува! Тъй като подборът на кандидатите обикновено се прави предварително, единствената възможност, с която разполагат гласуващите е да приемат или да отхвърлят

предложените кандидатури. Да не се приеме някой човек, който вече е предложен от старейшините, означава да се постави под съмнение тяхното решение, поради което гласът на отделния човек бива заглушаван поради страха. Ако даде израз на неодобрението си, това може само да създаде напрежение между предложения кандидат, отхвърлящия го и останалите хора от църквата. Тайното гласуване е много по-добро решение, по-искрено и по-представително за хората.

Може би ще възразите, че ако старейшините са избирани чрез гласуване, това би било политическо състезание. Да не би да отричате, че политиката на църквата и борбата за власт не са част от традиционните ни методи? “Това ще се превърне в политическо състезание и могат да бъдат избрани неквалифицирани хора!” Да не би да смятате, че църквата не е способна да разсъждава и някаква елитарна група трябва да ограничи възможността ѝ за избор, като избира кандидатите? Какво лошо има в това един старейшина да бъде популярен? Аз не изпитвам удоволствие когато твърдя, че много от старейшините които познавам не биха получили мнозинство, ако бъдат подложени на процедурата на гласуване в църквата. **Как би могло човек да бъде ефективен лидер, ако не е харесван или ако не му се доверяват повечето от хората, които иска да води?** Човек, който не е съгласен да бъде избран чрез гласуване се страхува да не загуби поста си и желае да господства.

Когато настоящите старейшини ограничават избора на църквата при избора до списъка на предложените от тях кандидати, групата е изгубила свободата си самостоятелно да определя кой ще я управлява. Подборът на кандидатите става толкова свободен, колкото са свободни изборите в Русия (Даже и те сега се промениха!) Библията не определя срок на мандата на старейшините, поради което продължителността на службата им е оставена на нашата преценка. Когато те биват избирани за определен срок на служение, отстраняването им може да стане просто като не успеят да бъдат преизбрани. При сегашната ни система един старейшина може да бъде отстранен само ако предизвика някаква голяма и срамна сцена в църквата. **Старейшините трябва да бъдат пастири на стадото, а не да са като членове на борда на директорите, които управляват от заседателната си зала. Нека старейшините преди всичко да вземат участие в духовните грижа за членовете на църквата.** Административната работа на църквата може да се изпълнява от подбрани служители, съвети или от цялата църква. Цялостната дейност трябва да се извършва след общото одобрение от църквата. Общоприето е, че не може винаги да се направи ясно разграничение между духовната и светската дейност на църквата. Обаче нито старейшините, нито някоя друга група в църквата има право да задължава църквата да изразходва време и пари или да работи, без да се консултира с хората, за да получи тяхното одобрение. Често пъти старейшините започват да работят по някакви програми, без да искат съгласието на църквата, очаквайки хората да се включат активно, а после се чудят защо липсва ентузиазъм сред хората, върху които лежи товара на изпълнението на програмите. За хората не е толкова тежък самият товар, на тях им тежи загубата на свободата да избират.

Кой трябва да има решаващият глас в църквата? Ако считаме, че трябва да създадем управляващ орган в църквата, ние трябва да избираме поне от следните четири възможности или по някакъв начин да ги обединим помежду им:

1. Някои ситуации подсказват, че цялата църква трябва да взема решенията (Деян.6:1-6; 11:29; 15:1-4; 15:22, 30-32, 33, 35).
2. **Ние трябва да се подчиняваме на лидерите, които с живота си потвърждават лоялността си към Христос** (Евр.13:7; 1Кор.16:15-16; 1Сол.5:12-13).
3. Следните откъси доказват, че на евангелизаторите е дадена последната дума (1Тим.4:11; 5:20; 2Тим.4:1-5; Тит 1:5; 1Сол.5:12-13; Евр.13:17; Еф.4:11-12).
4. Според някои текстове от Библията старейшините могат да вземат решения (Деян.20:28; 1Тим.3:4-5; 5:17; Еф.4:11-12; Евр.13:17).

Изглежда очевидно, че нито една от тези четири алтернативи е приета в чист вид да има последната дума при вземане на решенията в църквата. Различията в условията в различните църкви изискват да има по-голяма гъвкавост, за да се задоволят конкретните виждания на вярващите за ролята на служителите. Независимо от това, дали в чист вид ще се възприеме някоя от тези четири възможности или ще се направи някаква комбинация от тях, нито един от вариантите не би бил ефективен, ако вярващите не се подчиняват един на друг с любов (Еф.5:21; 1Пет.5:5). **Властническият подход не е решение на проблемите.**

В никакъв случай не трябва да позволявате на хора да играят ролята на ваши духовни управници и да застават между вас и Бога. Тъй като сте свещеник и служите чрез своя Върховен Първосвещеник, вие нямате нужда да получавате позволение от някой, за да служите и да се покланяте съобразно с вашето разбиране за Божията воля. Вие сте свободни да напуснете една църква и да отидете в друга или да основате нова църква.

Само с едно изречение в посланията Бог би могъл да създаде управляваща структура за църквите, но не го е направил. Въпреки това ние продължаваме да се опитваме да създадем система за управление, която

да се превърне в част от задължителния модел на организиране на църквата. **Защо не станем достатъчно мъдри, да приемем мъдростта на Бога и да осъзнаем гъвкавостта, която Той е въвел в църквата, за да я направи приспособима към конкретните условия?** Тази гъвкавост може да бъде поддържана само в независимите църкви, където има дух на единство и лоялност.

Глава 24

Свободно течащ поток

Търсейки средата на своя път, потока може да се отклонява от единия бряг до другия. Въпреки че постоянно бива замърсяван, течащият поток има склонността да се самоочиства. Дигата е висока и задържа всички видове наноси и замърсявания. Свободно течащият поток се намира в постоянен процес на очистване, въпреки че никога не е абсолютно чест. Така е и с църквата. На свободните и автономни вярващи трябва да бъде позволено да вървят безпрепятствено по земните си пътища. Свободните хора може да имат различия в тълкуването и разбирането, тъй като са от различни поколения и се намират в различни църкви. Църквата може да се движи от една крайност до противоположната, докато постоянно търси начин да коригира курса си. Тя постоянно ще се намира под заплахата да не бъде чиста, поради което постоянно ще се намира в състояние на реформиране, но тъй като е съставена от грешащи хора, църквата никога няма да бъде изцяло безпогрешна. Едно поколение не може да изработи някаква система и да гарантира, че неговата идея ще бъде задължителна за следващото поколение, за да се осигури верността му. Усилията да се контролира следващото поколение представляват опити да се насили единството чрез подчинението. Когато потокът срещне висока преграда по пътя си, той спира хода си и става зависим от интелектуалните вътрешно родствени връзки (като браковете между близки роднини), което поражда доктринални чудовища.

Контролът може да се осъществява от добронамерените хора, които имат искрени цели. В ранните векове епископите разбирали, че много от вярващите са неосведомени и лесно манипулируеми, поради което започнали да обясняват на стадото правилата за добро и зло. За да избегнат ересите, те се стремели към абсолютната правота и изисквали подчинение. Стремейки се да предпазят неграмотните, те изграждали тълкувателни огради около закона. По този начин чрез правилата си започнали да препречват пътя на потока. Старейшините и епископите се превърнали в духовен елит, който се считал в правото си да превърне тълкуванията си в задължителни изисквания.

Тогава се е считало, че не е необходимо човек да знае Библията. Кой ще си прави труда да изучава Библията, когато може да разчита на епископа, който във всички случаи ще му даде указания и тълкувания? Сигурно е, че подобно отношение се е развило на базата на логичното заключение, че на човека е абсолютно забранено самостоятелно да тълкува Библията. Ако я тълкувал по начин, различен от епископите, той извършвал грях, защото епископите притежавали властта да тълкуват и да съставят правилата. Поради това четенето на Библията се превърнало в грях! И всичко това се развило на базата на толкова добри и благородни намерения! Погрешно разбраното учение не довело до отстъпничество от вярата, но властта на епископа успяла да предизвика отклонение от вярата, заприщвайки пътя на потока. И настанал страшен застой! От тогава неговите хлъзгави и чудовищни представи замърсяват всеки вярващ на земята. Въпреки, че реформаторите създали пукнатини в дигата, потокът никога не се е изчиствал изцяло от примесите. Това е причината, поради която изтръпвам вътрешно, когато чуя старейшини, които в наши дни изработват правила за хората на Бога. Не че аз не обичам и не уважавам старейшините. Когато изработват правила, когато предписват кой стих от Библията може да използва човек, когато решават на колко събрания е длъжен да присъства вярващият, да кажат на вярващия в какво е длъжен да вярва, за да остане в общение с тях и т.н., те се стремят да предпазят и да подсилят стадото, но това са стъпки в посоката на превръщането им в елит от тълкуватели, надзиратели и управници. Така отново започва греховния процес. Другите могат да се подчиняват на господарите, “Но сред вас не трябва да бъде така” (Мат.20:26).

Нека вярващите от всяка църква да бъдат свободни да постъпват според собственото си разбиране и нека да бъдем освободени от греховния лукс да се съдим един друг. Те могат да се отклоняват вляво или вдясно, но постоянно ще коригират курса си чрез собственото си желание да вървят след истината. Но ако нямат такова желание, никакви управници или канони, или изисквания няма да ги задържат да се придържат към истината. А елитната класа от управници неизбежно поробва. Нека всяка църква да представлява свободно течащ и самопочистващ се поток.

Нека на бъдем СВОБОДНИ В ХРИСТОС

- свободни да обявяваме, че Христос е единствената ни вяра.
- свободни от стремежите за оправдаване чрез закона.
- свободни да приемем милостта, която ни се дава безплатно.

- свободни от осъждане чрез вярата си в Христос.
- свободни да обичаме всеки и така да изпълняваме всички закони.
- свободни искрено да тълкуваме Библията.
- свободни да тълкуваме закона на Христос като действащ закон.
- свободни да изразяваме свободата си в Христос.
- свободни от задължението да налагаме вярванията си на другите хора.
- свободни да обичаме и да приемаме другите, без да ги съдим.
- свободни от идеята да се считаме единствено прави.
- свободни да се обединяваме в Христос, а не да търсим доктринално съответствие.
- свободни от нуждата да притежаваме име като църква, което да ни отличава.
- свободни да предлагаме пълноценен живот в служба на Бога.
- свободни от стремежа да получаваме потвърждение, че спазваме светите ритуали.
- свободни да служим като автономни църкви.
- свободни да подлагаме на преценка всички неща.
- свободни да се учим, да се променяме, да растем и да узряваме.

Исус е умрял, за да ни даде скъпата и желана свобода. *“Ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни”* (Йоан 8:36). Поради това нека да бъдем свободни!

Глава 25

Какво иска Бог?

Има безкрайно много публикации, посветени на изучаването на Библията, които са израз на искреното ни желание да научим какво иска Бог от нас. Често пъти добри хора биват силно обезкуражавани от неясния товар, който считат, че Бог е поставил на плещите им. Изискванията на Бога изглеждат толкова сложни и объркващи, поради което сянката на съмнението и на несигурността виси над много хора с искрена вяра, защото считат, че може би не разбират какво иска Бог от тях. Тези хора се чувстват, че са попаднали в капана на трудно разбираемата воля на своя небесен Отец.

Тъй като бях роден и възпитан в атмосферата на законничеството, самият аз в продължение на много години изпитах същите чувства. **Сега започвам да разбирам, че не Бог, а ние сме направили объркани и трудно разбираеми Неговите изисквания.** Така както фарисеите са усложнявали Закона на Моисей и не са успели да разберат целта, заради която е бил създаден, така и ние се стремим да дадем определение на подробностите, чрез които считаме, че ще постигнем праведността си. Ние превърнахме светите ритуали в център на религията си. Тъй като всичко това ни влияе, за мен беше трудно да разбере изразите *“Защото игото, което ви давам, лесно се носи и товарът, който слагам върху вас, е лек”* (Мат.11:30) и *“А любовта на Бога означава да спазваме заповедите му, които не са непосилно бреме за нас”* (1Йоан 5:3), както и твърдението, че Бог може да ни направи да стоим прави, независимо от това, че не сме достойни.

Вечният закон на Бога не представлява никаква объркана система. От времето на Кайн и Авел до наши дни законът на Бога винаги е бил един и същ: **любов и уважение към Бога и любов и уважение към човека.** През различните епохи и в различните обстоятелства Бог е давал устава, закони, правила и ограничения, за да насочи непокорните към практиката на този универсален закон. Тези изисквания са били давани, тъй като човекът е пренебрегвал закона, написан в сърцето му, защото *“законът не е предназначен за праведните, а за онези, които го нарушават, за непокорните, непочтителните и грешниците”* (1Тим.1:9) Но човека винаги е притежавал в съзнанието си вечния закон, който е трябвало да го направлява.

Убийството, кражбата, лакомията, прелюбодеянието и идолопоклонството не са грехове, **защото са част от Десетте Заповеди или защото Исус е забранил тяхното извършване. Те винаги са били и винаги ще бъдат грях.** Те са включени в Десетте Заповеди и в Христовото учение, защото вече са били нещо лошо и са противоположност на изискването да обичаме Бога и хората. Когато Бог е давал правила, инструкции и ритуали, за да насочва беззаконните, склонността на човека винаги е била да получи праведност чрез спазването на буквата на закона, на изискванията и на ритуала, а не да си позволи да достигне до нивото на любовта. Това отношение е предизвикало Исус да отхвърли фарисейското поведение в Мат.23. Отправените към тях проклетия трябва да ни послужат като предупреждения.

Михей искал да върне сънародниците си върху ясения път със следното обобщение на универсалните изисквания на Бога: *“Той ти е показал, човече, що е доброто; и какво иска Господ от тебе, освен да*

вършиш праведното, да обичаш милост, и да ходиш смирено със своя Бог?” (Мих.6:8). Всички други заповеди и изисквания не представляват нищо друго освен вариации на това обобщение на всички закони. **Заветът на Исус е бил нов, но законът на Бога не е бил нов. Заветът на Исус е повторил и подчертал важността на Божието изискване да обичаме Бога и човека.** Христос е завършил със следното: *“Всичко в закона и писанията на пророците е основано на тези две заповеди”* (Мат.22:40). Това е втъкано в смисъла на всички съобщения на Бога към хората! Исус е обобщил целия морален закон в Златното Правило *“Затова, постъпвайте с другите така, както искате те да постъпват с вас. Това е същността на Моисеевия закон и писанията на пророците”* (Мат.7:12). Павел ни уверява, че всички закони се обобщават и изпълняват с една дума – **любовта** (Рим.13:8-13; Гал.5:14).

Волята на Бога е да обичаме и да управляваме поведението си. Исус ни предупреждава: *“Не всеки, който ми казва “Господи, Господи”, ще влезе в небесното царство. Там ще влезе само този, който върши волята на моя Баща в небесата”* (Мат.7:21). После обявил, че такива неща като даването на уроци по религия, правенето на сензационни религиозни неща и на християнски чудеса не винаги са израз на Божията воля, **защото те могат да бъдат извършвани без любов.** Кайн е знаел, че е извършил грях, защото в съзнанието му е било записано всичко, свързано с Бога и човека. По-късно Михей и Исус за ни дали подобни обобщения на всички закони.

Дали тези обобщения са опасни, защото в тях не се казва нищо за ритуалите? Не можем да подозираме, че Светия Дух греша или че е невнимателен. **В ритуалите няма никаква свещена ценност.** Най-ценното, което възприема вярващия от ритуалите и службите е силата, която получава от обучението и от духовното преживяване. Той не бива оправдаван чрез ритуалите и службите, нито пък участието му в тях е мерило за праведността му. От тях има смисъл, ако окуражават вярващия да изпълнява вечния закон да обича Бога и хората. Бог не изисква от нас ритуали и служби, **те са средството, което ни помага да изпълним вечната Му воля да обичаме.**

Например, замислете се за всевъзможните прецизно дефинирани изисквания, които сме изработили за Светото Причастие, с цел да не пропуснем святата му същност или да не разгневим взискателния Бог. По този начин ние отчуждихме хората и им пречим да общуват помежду си. Това напълно противоречи на изискванията на Бога! **Какво изисква Бог? За да илюстрираме простотата на процеса на превръщането на невярващия във вярващ, ние често използваме вълнуващата история за обръщането на етиопския евнух. Сега нека да използваме тази история, за да илюстрираме простотата при удовлетворяване на изискванията на Бога към вярващия.**

Повярвалият етиопец

Историята на повярването на евнуха е красива, **но замисляли ли сте се над последната ѝ част?** Накрая виждаме как новопокръстения продължава пътуването си към Етиопия, **изпълнен с радост в новата си вяра.** Но там той щял да бъде сам във вярата си в Христос. Няма църква, в която да се среща с други християни, защото по онова време евангелието все още не е било проповядвано между неевреите. Поради това му престояло да изостави събранието, преди да е в състояние за пръв път да се срещне с други християни. Той не е можел да отиде на църковно богослужение, защото не е имало църква. Той не е можело да бъде обучаван и наставляван, тъй като не е имало други вярващи в Етиопия по онова време.

Филип само му разказал и обяснил за Исус. Той не му дал разяснения за учението и за доктрината на Апостолите. Има голяма разлика между проповядване, поучаване и инструктиране. Изслушването на някакъв курс с инструкции не е предпоставка човек да повярва в Бога и в Библията няма нито един пример, в който на някои от новоповярвалите да са били давани някакви инструкции.

И така, в примера с етиопския евнух ние виждаме един самотен християнин, който даже не знае за **“петте акта на богослужението,”** за природата и работата на църквата и за всички предполагаеми правила и изисквания, свързани с представата за **“християнина.”** Същност той даже не е знаел какво означава човек да бъде християнин, защото по онова време никой даже не е използвал това име. Този беден ковчезник не е притежавал даже копие от Новият Завет, защото тогава той още не бил написан. Той е имал едно копие от книгата **“Исаия”** и може би някои други книги от Стария Завет. Но етиопецът е имал учението на закона и на пророците, което е било записано в сърцето му и това е поддържало вярата му като практикуващ юдеи в Етиопия.

Може да изглежда, че Светия Дух е направил грешка, когато е отклонил Филип от напрегнатата му и успешна работа в Самария и го изпратил в на пътя от Ерусалим до Газа само за да кръсти един новоповярвал и след това незабавно да му позволи да отиде в духовната пустиня на Етиопия, където да изсъхне и да умре. Какво прахосничество на усилия! Духът взел Филип, когато след кръщението двамата излезли от водата и те повече не се срещнали. Евнухът останал мокър на брега. Колко неблагоприятно е било такъв приемащ и щастлив човек да бъде оставен да бъде обхванат от разочарование и завинаги да бъде

загубен. **Със сигурност в преценката си греша не Светият Дух, а аз. Духът е знаел какво прави и не е действал под влияние на всичките ми погрешни разбирания и тълкувания.**

Вярващият етиопянин

Какво е изисквал Бог от този благороден светец, живял в своята далечна страна? **Бог е искал от него да продължава да вярва в Исус и да израства в тази вяра.** Притежаваните от него книги от Стария Завет щели да обслужат нуждите му, така както са правили и с нуждите на другите вярващи тогава и така като правят в наши дни. Всеки път, когато я четял, книгата “Исая” щяла да има нов и потвърждаващ смисъл за етиопеца. **Когато размишлявал** за ритуалите на закона, евнуха щял да си представя образа на своя Спасител. А какво може да се каже за присъствието на богослужения? Участието в църковни събирания не е изискване, чрез което човек получава оправдание, целта на участието е наставлението. Всички трябва да участват в служби, които усилват вярата ни. Но църковните събирания не са само средство за поддържане силата на вярата. **Много християни са поддържали силна вярата си, въпреки че в продължение на години не са били в състояние да посещават църковните служби.** Евнухът е трябвало да поддържа достатъчно силна вярата си в Бога, без да участва в подобни богослужбени църковни събирания и не се е чувствал принуден да се връща в Ерусалим, за да посещава тамошната църква. **Той е получавал силата си от наличните Писания. Не са ли те в състояние и в наши дни да служат на вярващия?**

Как този самотен брат е знаел какво трябва да прави, за да служи на Бога? Той е можел да помни, че Писанията са му казвали да продължава да обича Бога и хората. Ето това е подчертавал и Исус. В това няма нищо ново. Тъй като е бил вярващ юдеи, той сигурно си е спомнял стиха: *“Той ти е показал, човече, що е доброто; и какво иска Господ от тебе, освен да вършиш праведното, да обичаш милост, и да ходиш смирено със своя Бог?”* (Мих.6:8). Исус изисквал от него да се придържа към Златното Правило *“постъпвайте с другите така, както искате те да постъпват с вас. Това е същността на Моисеевия закон и писанията на пророците”* (Мат.7:12). Яков щял да му каже: *“Чистата и непорочна религия пред Бога и Отца се изразява в това да се грижиш за сираци и вдовици, когато са в нужда, и да останеш неосквернен в света”* (Як.1:27). **Исус и Яков само повтарят универсалната воля на Бога, която е били прогласявана от пророците.**

Бог все още очаква същия отговор от днешните хора. Не е задължително човек да притежава Новият Завет за да знае, че Бог ни призовава да живеем свят живот. Изпълнени със Светия Дух хора са усъвършенствали тези прости изисквания от евангелията и са ги превърнали в практически указания, насочени към различните хора, култури и обстоятелства. Ковчежникът е можел да продължи да бъде верен християнин по същия начин, по който е можел да бъде и вярващ юдеи.

Твърде много от нас гледат на църковните събирания и на техните ритуали като на най-важното изискване на Бога **и като на очевидна демонстрация на нашата праведност.** **Но колко погрешно е това схващане!** Събиранията и ритуалите са важни, **само ако подсилват вярата ни и ако ни окуражават ежедневно да живеем така, както е описано по-горе.** Прекомерното концентриране относно начина, по който трябва да се извършват ритуалите и прекомерното концентриране върху честотата на тяхното извършване имат слаба връзка с онова, което Бог изисква от нас. Евнухът вече не бил задължен да ходи на богослужения, както е правел до тогава и което е било повод за дългото му пътуване до Ерусалим, **а вместо това ежедневно е трябвало да живее като жива жертва, предложение и служба на Бога.**

Вие можете да възразите “Но той може да продължи да извършва своите юдейски ритуали.” И какво от това? Християните от юдейски произход и Павел са вършели същото (Деян.15; 18:18; 21:17-26). Тук няма противоречие, защото те не са изпълнявали както юдейските, така и християнските ритуали с желанието да се оправдаят пред Бога. В най-добрият случай ковчежникът щял да окаже влияние върху семейството и приятелите си, за да могат и те да приемат Христос. По-късно, споделяйки заедно вярата си, те щели да участват в такива дейности, които ще подсилват вярата им и ще ги окуражават да прилагат в живота си вечния закон на Бога. Новият Завет, който е специално благословение за нас, няма да им бъде задължително необходим, в случай че разчитат на своя Бог в Христос. Те няма да считат, че собствените им дела представляват някаква жертва или че имат някаква стойност и няма да търсят някакъв модел за богослужение и да го считат за свещен. **Всеки ще служи в личната си връзка с Бога.** Взети заедно те ще представляват църквата на Христос и ще бъдат освободени от теологичните ни представи и грешки в това отношение.

Всичко това изглежда твърде просто, за да бъде истина, но въпреки това аз няма да обвиня Светия Дух, че е сгрешил само защото не мога да разбера нещо. Усилията за превръщането в християнин на ковчежника на Етиопия не са отишли напразно. А ако пътят, посоченият от Светия Дух е бил добър за етиопския благородник, със сигурност той ще е добър и за нас.

За да бъдем свободни, нека и ние подобно на евнуха да вървим по пътя си и да се радваме.